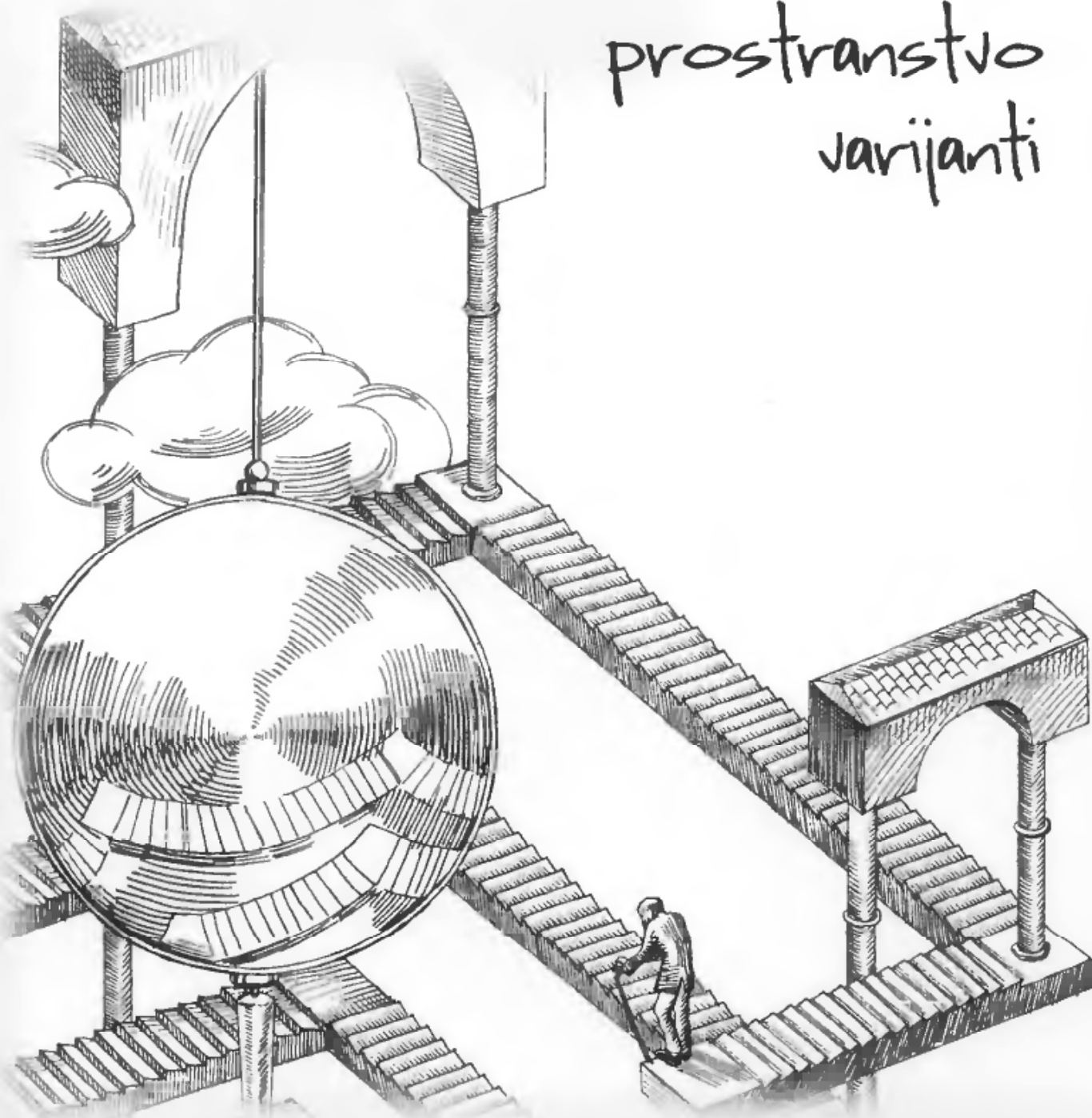

planetopija biblioteka osjetila osjećaji

TRANSURFING 1

prostranstvo
varijanti

VADIM ZELAND

Vadim Zeland

Transurfing 1

Prostranstvo varijanti

Zagreb, 2009.

Sadržaj

Predgovor	8
---------------------	---

1. Model varijanti 11

U ovom poglavlju daje se teoretski uvod u transurfing. Konceptualni temelj transurfinga je model varijanti, načelno novi pogled na ustroj našeg svijeta. Čovjek ne zna za ono što je teško postići, već jednostavno dobiva ono što želi. Kako je to moguće?

Šum jutarnjih zvijezda	11
Čuvareva zagonetka	16
Sažetak	36

2. Klatna 39

Grupe ljudi koji razmišljaju na isti način tvore energetske-informacijske strukture – klatna. Te se strukture počinju razvijati samostalno i ljude podčinjavaju svojim zakonima. Ljudi ne shvaćaju da nehotice djeluju u interesu klatna. Kako se oduprijeti glibu tlapnji?

Destruktivna klatna	39
Bitka klatna	44
Niti marioneta	48
Dobivate ono što ne želite	52
Propast klatna	54

Gašenje klatna	58
Jednostavna rješenja složenih problema	63
Stanje obješenosti	65
Sažetak	68

3. Val sreće 71

Izrazi „sretan kao ptica” ili „kolo sreće” imaju sasvim materijalnu osnovu. Očito je da sreća i nesreća idu jedna za drugom, kao bijela i crna razdoblja. Kako isključiti crna razdoblja iz svog života?

Antipod klatna	71
Bumerang	73
Prijenos	76
Magični obredi	80
Sažetak	82

4. Ravnoteža 85

Ljudi sami sebi stvaraju probleme i prepreke, a zatim trate snagu na njihovo svladavanje. U suprotnosti s općeprihvaćenim gledištem, transurfing pokazuje da uzroci problema leže u sasvim drugoj sferi. Kako odstraniti probleme iz svog života?

Suvišni potencijali	85
Nezadovoljstvo i osuda	90
Odnosi zavisnosti	95
Idealizacija i precjenjivanje	97
Prezir i taština	102
Nadmoć i inferiornost	104
Željati imati i nemati	109
Osjećaj krivnje	113

Novac	119
Savršenstvo	122
Važnost	124
Od borbe prema ravnoteži	128
Sažetak	134

5. Potaknuti prijelaz 137

Zašto svaki stariji naraštaj smatra da je prije život bio bolji? Koliko je već generacija prošlo od početka povijesti čovječanstva! I svaki je naraštaj uvjeren da je svijet postao gori. Možemo li zaključiti da svijet teži degradaciji? No, kad bi to bilo tako, čovječanstvu bi preostalo tek nekoliko desetaka naraštaja, a zatim bi sve moralo propasti u pakao. Što se zapravo događa?

Smjena generacija	137
Lijevak klatna	142
Katastrofa	144
Rat	147
Nezaposlenost	149
Epidemija	150
Panika	152
Neimaština	153
Sažetak	160

6. Tijek varijanti 163

Odakle dolaze predosjećaji, intuicija, pretkazanja, otkrića, i umjetnička remek-djela? Stvara li ih i izumljuje uistinu ljudski razum? Tijek varijanti raskošan je dar razumu, ali čovjek ni ne zna da ga posjeduje. A što su znamenja i kako djeluju?

Polje informacija	163
Znanja niotkuda	166
Molitelj, Uvrijeđeni i Ratnik	170
Kretanje po tijeku	174
Putokazi	180
Olabaviti situaciju	186
Sažetak	194
 O autoru	 197

Predgovor

Dragi čitatelju!

Bez sumnje, vi, kao i svi ostali ljudi, želite živjeti udobno, u obilju, bez bolesti i šokova. Međutim, život se odvija po svom i vitla vama kao papirnatim čamčićem u uzburkanom brzacu. U potrazi za srećom već ste iskušali nemali broj općepoznatih metoda. Jeste li uspjeli mnogo postići u okvirima tradicionalnog pogleda na svijet?

U ovoj je knjizi riječ o vrlo čudnim i neobičnim stvarima. Toliko su šokantne da izazivaju nevjericu. No, vjera i nije potrebna. Ovdje se navode metode pomoću kojih ćete sve moći provjeriti sami. No, tada će se vaš uobičajeni pogled na svijet srušiti.

Transurfing je moćna tehnika koja omogućuje da, sa svakodnevnog gledišta, činite nemoguće stvari, a osobito omogućuje upravljanje sobom prema vlastitom nahođenju. Neće biti nikakvih čuda. Očekuje vas nešto više. Predstoji vam da se uvjerite kako je neizvjesna stvarnost mnogo čudesnija od bilo kakve mistike.

Mnogo je knjiga koje poučavaju kako doći do uspjeha, kako se obogatiti i postati sretnim. Perspektiva je privlačna, jer tko to ne želi? Otkriješ određenu knjigu – različite zadatke, meditaciju, rad na sebi. Ubrzo postaje dosadno. Život je ionako kao ispit, a ponovno vam predlažu da se naprežete i nešto istiskujete iz sebe.

Uvjeravaju vas da ste nesavršeni te se stoga morate promijeniti, inače se nemate čemu nadati. Moguće da niste sasvim zadovoljni sobom. No, u dubini duše, vama se uopće ne da mijenjati sebe. I dobro je što vam se ne da. Ne vjerujte nikomu tko govori da ste nesavršeni. Tko može znati kakvi vi trebate biti? Nije potrebno mijenjati sebe. Izlaz uopće nije ondje gdje ga tražite.

Nećemo se baviti zadacima, meditacijama i introspekcijom. Transurfing nije nova metoda samousavršavanja, već načelno drukčiji način mišljenja i djelovanja kako biste postigli ono što želite. To se ne dobiva, već se ostvaruje. I ne treba mijenjati sebe, već se treba vraćati k sebi.

Svi mi u životu mnogo griješimo, a onda maštamo o tome kako bi bilo lijepo vratiti prošlost i sve ispraviti. Ne obećavam vam „rezerviranu kartu za djetinjstvo“. Ispravljanje pogrešaka može biti slično povratku u prošlost. Štoviše, ide se „naprijed u prošlost“. Smisao ovih riječi bit će jasan tek na kraju trilogije. Niste nigdje mogli čitati ili slušati o ovome što vam se spremam ispričati. Zato se pripremite za neočekivano, koliko čudesno, toliko i ugodno.

*U ovom poglavlju daje se teoretski
uvod u transurfing. Konceptualni
temelj transurfinga je model
varijanti, načelno novi pogled
na ustroj našeg svijeta. Čovjek ne
zna za ono što je teško postići, već
jednostavno dobiva ono što želi.
Kako je to moguće?*

Model varijanti

Maštanja se ne ostvaruju.

Šum jutarnjih zvijezda

Probudio me lavež psa iz susjedstva. Gnjusni stvor uvijek me probudi. Kako ga mrzim! Zašto me moraju buditi zvukovi koje proizvodi ta žgadija? Treba otići u šetnju, smiriti se i nekako se oduprijeti žarkoj želji da potpalim susjedu kuću. Kakav pas, takav gazda. Vječno se u moj život dovuku nekakvi gadovi koji me žele iskoristiti. Živčano se oblačim. Opet su nestale moje papuče. Gdje ste, prepredeni izrodi? Kad vas nađem, bacit ću vas!

Na ulici magla, sivilo. Išao sam skliskom stazicom kroz mračnu šumu. Gotovo je sve lišće otpalo, ogolivši siva debla polumrtvog drveća. Zašto živim usred tog tamnog kala? Posežem za cigaretom. Kao da mi se ne puši, ali stara navika govori mi što treba. Treba li? Otkad mi je to cigareta postala obavezna stvar? Da, dovoljno je odvratno pušiti ujutro na prazan želudac. Nekada, u veselom društvu, cigareta je predstavljala zadovoljstvo, bila je nekakav simbol mode, slobode, stila. No, praznicima je kraj i nastupa kišna, siva svakodnevnica puna muljevitih problema. I svaki problem nekoliko puta načinješ cigaretom te si govoriš: sad ovu popušim, odahnem i iznova se udubim u bljutavu rutinu.

Dim cigarete ušao mi je u oči pa sam ih na trenutak prekrpio rukama poput uvrijeđenog djeteta. Kako mi je sve dojadilo. I tada me, kao potvrda mojih misli, grana breze, koja se prepredeno svinula, bolno udarila po licu. Hulja! U

bijesu sam je slomio i bacio u stranu. Objesila se na drvetu te se počela njihati i poskakivati poput pajaca, kao da ukazuje na moju nemoć da išta promijenim na ovom svijetu. Potišteno sam se pokupio dalje.

Svaki put kad sam se trudio boriti s ovim svijetom, on je u početku namjerno popuštao, ulijevajući mi nadu, ne bi li me zatim dobro opalio po nosu. Samo filmski junaci dolaze do cilja, sklanjajući sve sa svog puta. U stvarnosti je drukčije. Život je sličan ruletu. U početku dobiješ jednom, dvaput, triput. Umišljaš da si pobjednik i već ti se čini da je cijeli svijet tvoj, no u konačnici uvijek ostaješ gubitnik. Ti si tek praznična guska, koju šopaju kako bi je potom ispekli i pojeli uz zvuke vesele glazbe i smijeha. Pogriješio si, to nije tvoj blagdan. Pogriješio si...

Koprcajući se u tim neveselim mislima, stigao sam do mora. Mali su valovi zlobno grizli pješčanu obalu. More me nedruželjubivo udaralo hladnom vlagom. Tusti galebovi lijeno su hodali obalom i kljuvali nekakvu trulež. U očima im je bila hladna, crna praznina. Bile su tako hladne i neprijateljske, kao da su odražavale cijeli svijet koji me okružuje.

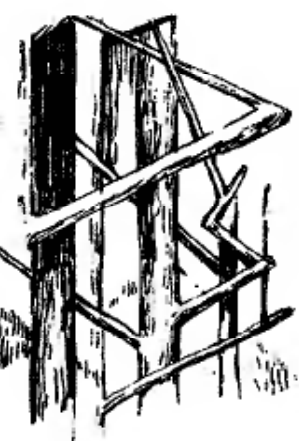
Neki je skitnica na obali skupljao prazne boce. Bježi odatle, blatni stvore, želim biti sam. Ne, čini se da ide prema meni. Sigurno će žicati. Bolje da krenem kući. Nigdje nikoga. Kako sam umoran. Taj umor je uvijek sa mnom, čak i kad se odmaram. Živim kao da služim zatvorsku kaznu. Čini se da se ovdje hitno treba sve izmijeniti, započeti novu etapu. Tada ću postati drukčiji te ću se moći radovati životu. No, to je sve u budućnosti. A sada je sve turobna robija. Sve čekam, a budućnost ne dolazi. Sad ću, kao i obično, pojesti bezukusni doručak i uputiti se na svoj dosadni posao, gdje ću opet davati rezultate koji su potrebni nekom drugom, a ne meni. Još jedan dan tegobnog i besmislenog života...

Probudio sam se od šuma jutarnjih zvijezda. Zašto sam usnuo turoban san? Kao da mi se vratio komadić prošlog života. Dobro da je sve bio samo san. Protegnuo sam se s olakšanjem kao što to radi moj mačak. Eto njega, lijencine,

kako leži, razvlači se i samo ušima pokazuje da je svjestan moje prisutnosti. Ustaj, uhata njuško. Ideš sa mnom u šetnju? Naručio sam si sunčan dan i uputio se prema moru.

Stazica je vodila kroz šumu i postupno se šum jutarnjih zvijezda stopio sa zborom ptičjeg naroda. Osobito se trudio netko u grmlju: „Kra! Kra!“ Tu je taj nevaljalac. Mala, paperjasta grudice, kako uspijevaš tako glasno pištati? Začudo, prije mi nije palo na pamet da ptice imaju sasvim različite glasove, ali ni jedan nije u nesuglasju s cijelim zborom te se uvijek postiže takva složna simfonija, kakvu ne može proizvesti ni jedan majstorski orkestar.

Sunce je pružilo svoje zrake kroz drveće. Ta je čarobna svjetlost oživjela prostornu dubinu i jarkost boja, pretvorivši šumu u čudesni hologram. Stazica me brižno dovela do mora. Smaragdni valovi tiho su se došaptavali s toplim vjetrom. Obala se činila beskrajnom i pustom, ali ja sam osjećao ugodu i smirenost, kao da je taj prenapučeni svijet posebno za mene izdvojio samotan kutak. Neki smatraju prostranstvo koje nas okružuje iluzijom koju stvaramo mi sami. Ali ne, ja nisam toliko uobražen da tvrdim kako je sva ta divota samo produžetak mog shvaćanja.

Još pod mučnim dojmom snoviđenja, počeo sam se sjećati svog prijašnjeg života, koji je zapravo bio baš tako tmuran, bez radosti i nade. Vrlo često sam, kao i mnogi drugi, pokušavao od tog svijeta dobiti ono što mi tobože pripada. Umjesto odgovora, svijet se ravnodušno okretao dalje. Savjetnici, koji su mudrost stekli iskustvom, govorili su mi da se on neće tek tako predati te da ga treba osvojiti. Tada sam se pokušavao boriti s njim, no tako nisam ništa postizao, samo sam trošio snagu. Savjetnici su i za taj slučaj imali spreman odgovor: slab si, prvo se promijeni, a onda traži nešto od svijeta. Pokušao sam se boriti protiv sebe, ali pokazalo se da je to još teže.

Ali, jednom sam sanjao da sam se našao u rezervatu prirode. Okruživala me neopisiva ljepota. Hodao sam i divio se svoj toj divoti. Tada se pojavio ljutiti starac sijede brade, kako sam shvatio, Čuvar rezervata. Šutke je pazio na mene. Krenuo sam prema njemu i tek što sam otvorio usta, on me odriješito oslovio. Hladnim je tonom rekao kako ništa ne želi čuti, kako mu je dosta hirovitih i pohlepnih posjetitelja koji su vječno nezadovoljni i koji stalno nešto trebaju, glasno buče i za osobom ostavljaju hrpe smeća. S razumijevanjem sam kimnuo i krenuo dalje.

Jedinstvena priroda rezervata jednostavno me ošamutila. Zašto ranije nisam dolazio ovamo? Kao opčinjen hodao sam bez određenog cilja i zvjerao na sve strane. Savršenstvo prirode oko mene bilo je nemoguće opisati riječima. Stoga mi je u glavi bila neka ushićena praznina.

Ubrzo se preda mnom opet pojavio Čuvar. Grub izraz njegova lica nekako se smekšao. Gestom mi je pokazao da ga slijedim. Popeli smo se na vrh zelenog brijega i otkrio nam se pogled na dolinu zapanjujuće ljepote. Tamo se nalazilo neko naselje. Malene su se kuće utopile u zelenilu i cvijeću, kao da su ilustracija čudesne bajke. Tu bi se sliku moglo gledati s ganućem kad se ne bi činila pomalo nestvarnom. U meni se javila sumnja da može postojati samo u snu. Upitno sam pogledao Čuvara, no on se samo nacerio u bradu kao da želi reći: „Toga će biti još!”

Spuštali smo se u dolinu kad sam postao svjestan da se ne sjećam kako sam dospio u rezervat. Poželio sam od starčića dobiti bar nekakvo objašnjenje. Čini se da sam izustio neumjesnu primjedbu o tome kako se sigurno dobro osjećaju sretnici koji si mogu dopustiti da žive usred takve ljepote. Na to je on razdraženo odgovorio: „A tko tebi brani biti među njima?”

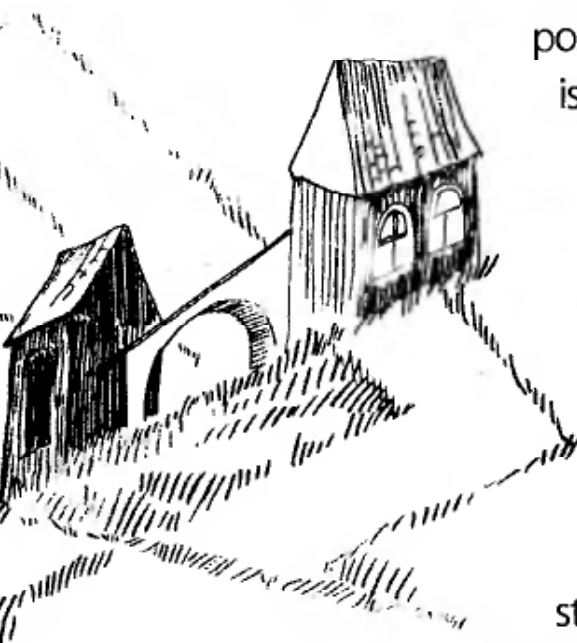
Zavrtio sam općepoznatu ploču o tome da se ne rađa svatko u raskoši i kako nitko ne može raspolagati svojom slobodom. Čuvar nije prokomentirao moje riječi, već je rekao: „U tome i jest stvar, svaki je čovjek slobodan izabrati *vlastitu sudbinu*. Jedinstvena sloboda kojom raspolažemo je sloboda izbora. Svatko može izabrati sve što poželi.”

Takvo rasuđivanje nikako se nije slagalo s mojom predodžbom o životu te sam počeo prigovarati. No, Čuvar nije htio ni slušati: „Glupane! Ti imaš pravo birati, no ti se tim pravom ne koristiš. Jednostavno ne razumiješ što znači birati.” Kakve gluposti! Nisam se mogao smiriti. Kako mogu birati sve što poželim? Moglo bi se pomisliti kako je na ovom svijetu sve dopušteno. I odmah sam shvatio da je sve ovo samo san. Sav smeten, nisam znao kako postupiti u ovakvoj čudnoj situaciji.

Ako me pamet ne vara, napomenuo sam starcu da u snu, kao uostalom i na javi, može izvaliti bilo kakvu glupost, pa je u tome sva njegova sloboda. No, kao što ste i pomislili, primjedba ga uopće nije pogodila i samo se nasmijao mjesto odgovora. Shvaćajući svu besmislenost situacije (zašto sam uopće ulazio u raspravu s likom iz svog sna?), već sam počeo razmišljati nije li mi se bolje probuditi. Starčić kao da je pogodio moje misli. „No, dosta je, imamo malo vremena”, rekao je. „Nisam očekivao da će mi poslati kretena poput tebe. No i to mi daje snage da ispunim svoju misiju.”

Mislim da sam ga počeo ispitivati o toj misiji i o tome tko su „oni”. Moja je pitanja ignorirao, ali mi je zadao svoju, kako mi se tada činilo, idiotsku zagonetku: „Svaki čovjek može steći slobodu biranja svega što poželi. Evo ti zagonetka: kako dobiti slobodu? Ako odgonetneš, jabuke će ti pasti u nebo.”

Kakve sad jabuke? Već sam počeo gubiti strpljenje te sam rekao kako ne namjeravam ništa pogađati, jer su samo u snovima i bajkama moguća razna čuda, a u stvarnosti jabuke na kraju krajeva uvijek padaju na zemlju. Na to je odgovorio: „Dosta! Idemo, moram ti svašta pokazati.”

Probudivši se, shvatio sam da se, nažalost, ne sjećam nastavka sna. Svejedno, ostao mi je jasan osjećaj kao da mi je Čuvar usadio nekakvu

informaciju, koju nisam mogao izraziti riječima. U pamćenje mi se urezala samo jedna nerazumljiva riječ – *transurfing*. Jedina misao koja mi se vrtjela po glavi bila je da nije nužno da sam uređujem svoj svijet, jer sve je već davno sazdana bez mog sudjelovanja i za moju dobrobit. Stoga se ne treba boriti sa svijetom za mjesto pod suncem. To je najneučinkovitiji način. Nitko mi ne brani jednostavno *izabrati* za sebe taj svijet u kojem bih želio živjeti.

Isprva mi se ta zamisao činila apsurdnom. I ja bih, najvjerojatnije, zaboravio taj san, no ubrzo, na moje veliko čuđenje nešto je izašlo na vidjelo. U pamćenju su mi se počela javljati sasvim jasna sjećanja o tome što je Čuvar smatrao pod riječju *izabrati* te kako to činiti. Rješenje Čuvarove zagonetke došlo je samo od sebe, niotkuda. Svakog mi se dana otkrivalo nešto novo, i svaki sam put proživljavao veliko divljenje na granici sa strahom. Nisam u stanju racionalno objasniti odakle su se pojavila sva ta znanja. Samo jedno mogu potvrditi s potpunim uvjerenjem: u mojoj se glavi nije moglo roditi ništa slično.

Otkad sam otkrio transurfing (točnije, otkad su mi dopustili da to činim), moj se život ispunio novim radosnim smislom. Svatko tko se bar jednom bavio nekim stvaralaštvom zna kakvu radost i zadovoljstvo donosi djelo koje ste stvorili svojim rukama. No, to nije ništa u usporedbi s procesom stvaranja svoje sudbine. Uobičajeno značenje izraza „krojiti svoju sreću“ ovdje nije sasvim odgovarajuće. Transurfing je način biranja svoje sudbine doslovno kao što birate robu u supermarketu. Baš o tome što sve znači i želim govoriti. Saznat ćete zašto „jabuke mogu padati u nebo“, što je „šum jutarnjih zvijezda“, kao i mnoge druge neobične stvari.

Čuvarova zagonetka

Postoje različiti pristupi interpretaciji sudbine. Neki od njih su sadržani u tome da je sudbina kob, nešto unaprijed predodređeno. Vrdaj koliko hoćeš, sudbini izbjeći nećeš. S jedne strane, takva interpretacija tlači svojom bezizglednošću.

Čini se da ako je čovjeka snašla nepovoljna sudbina, nema nikakve nade da se stanje popravi. Ali, s druge strane, uvijek ima ljudi kojima takvo stanje stvari odgovara, jer ugodno je i utješno kada je budućnost više-manje predvidljiva i ne plaši svojom neizvjesnošću.

I sva ta fatalna neizbježnost kobi u takvom shvaćanju izaziva osjećaj nezadovoljstva i unutarnjeg protesta. Čovjek lišen uspjeha žali se na svoju sudbinu: zašto je život tako nepravedan? Jedan ima svega uobilju, a drugi neprekidno trpi oskudicu. Jednomu sve uspijeva lako, a drugi od posla ne zna gdje mu je glava, no sve mu je uzaludno. Jednog je priroda obdарила ljepotom, pameću i snagom, a drugi, ne zna se zbog kakvih grijeha, cijeli život nosi drugorazredno obilježje. Odakle takva nejednakost? Zašto život koji u svojoj raznolikosti nema granica nameće različita ograničenja određenim grupama ljudi? Što su skrivili ti manje sretni?

Prikraćen čovjek osjeća se uvrijeđeno, ako ne i izmučeno, te nastoji pronaći neko objašnjenje takvog stanja stvari. Nailazi na raznorazna učenja, poput karme za grijehе iz prošlih života. Moglo bi se pomisliti da se Gospodin Bog samo i bavi time da odgaja svoju nemarnu djecu, ali čak i uz svu svoju moć doživljava teškoće sa samim procesom odgoja. Umjesto toga da kažnjava za grijehе učinjene za života, Bog iz nekog razloga odgađa kaznu za kasnije, ali kakvog smisla ima kažnjavati čovjeka za ono čega se ne sjeća.

Postoji i druga, ohrabrujuća verzija nejednakosti, prema kojoj oni koji su prikraćeni i koji pate, odmah dobivaju izdašnu nagradu, no opet negdje na nebesima ili u nekom sljedećem životu. U svakom slučaju, slična objašnjenja nisu u potpunosti zadovoljavajuća. Postoje li prošli ili budući životi ili ne, praktički je nevažno, jer čovjek pamti i shvaća samo jedan, ovaj život i u određenom smislu on mu je jedinstven.

Ako budemo vjerovali u predodređenost sudbine, smirenost će nam koristiti više nego tuga. I opet nailazimo na nova objašnjenja

tipa: „Želiš li biti sretan, samo daj.” Ostani optimist i zadovolji se onim što imaš. Čovjeku daju na znanje da je nesretan jer je vječno nezadovoljan i želi previše toga. Zadovoljan treba biti prema definiciji. Treba se veseliti životu. Čovjek bi se i složio s tim, ali ne da mu se s radošću dočekivati sivu stvarnost. Zar nema prava željeti nešto više? Zašto bi se prisiljavao na veselje? Ako se prisiljava, tada mu je sasvim svejedno.

Uokolo vječno trčkaraju neke „prosvijetljene” osobe koje pozivaju na sveopću ljubav i opraštanje. Tom se iluzijom moguće ogrnuti kako se ne bi nezaštićeni sudarali s okrutnom stvarnošću i tada će svakako odmah biti bolje. Ali, u dubini duše, čovjek ne može pojmiti zašto je dužan praštati onima koje mrzi i voljeti one prema kojima je ravnodušan. Kakve koristi on ima od toga? Time se ne dobiva istinska, već iznuđena sreća. Kao da radost ne može doći sama, već je treba istiskivati iz sebe kao pastu iz tube.

Naravno, postoje ljudi koji ne vjeruju u to da je život toliko dosadan i primitivan da se svodi na jednu predodređenu sudbinu. Oni se ne žele zadovoljiti time što imaju te se više vole veseliti postignućima, a ne objektivnoj stvarnosti. Za te ljude postoji drugačija koncepcija sudbine: „Čovjek je sam kovač svoje sreće.” No, poznato je da se i za sreću treba boriti. Nego što? „Znalci” kažu da ništa ne dolazi samo od sebe. Reklo bi se da je to neosporna činjenica. Ako ne želiš prihvatiti sreću kakva ti je dana, znači da se za nešto drugo treba boriti rukama i nogama.

Poučne priče svjedoče o tome kako su se junaci hrabro borili i samopožrtvovno se mučili dan i noć, ostvarujući nezamislive poduhvate. Pobjednici su osvojili lovorike uspjeha samo tako što su prošli kroz sve teškoće i uskraćivanja upornom borbom. No, i tu nije sve lako. Bore se i trude milijuni, a istinski uspjeh postižu samo pojedinci. Moguće je potratiti cijeli život na očajničku borbu za mjesto pod suncem, a da se ništa ne postigne. Zašto je život tako nemilosrdan i okrutan?

Kakva je to mučna nužnost boriti se protiv svijeta i postići svoj cilj. A ako se svijet ne preda, znači, nužno je boriti se protiv sebe. Ako si tako bijedan,

bolestan, ružan i nesretan, znači, sam si za to kriv. Ti si nesavršen pa si stoga prisiljen promijeniti se. Čovjek se mora suočiti s činjenicom da on u svojoj biti predstavlja skup nedostataka i mana na kojima treba intenzivno raditi. Mučna slika, zar ne? Iz toga proizlazi: ako čovjek nije odmah uspio i nije se rodio bogat i sretan, tada je njegov udes ili smireno nositi svoj križ ili cijeli život posvetiti borbi. Nekako se duša ne može poveseliti takvom životu. Zar u toj bezizlaznosti nema nikakvog tračka nade?

A izlaz već postoji. Izlaz je toliko jednostavan koliko i ugodan, za razliku od navedenih, jer se zasniva na sasvim drugačijem gledištu. Konceptija sudbine prema transurfingu temelji se na načelno drukčijem modelu svijeta. Ne žurite razočarano mahati rukama i vikati da vam pokušavaju naturiti nekakvu novu tlapnju. Složit ćete se da je svaka od poznatih konceptija sudbine sazdana na određenom svjetonazoru, koji se pak temelji na nekim nedokazivim polazišnim točkama.

Na primjer, materijalizam se temelji na tvrdnji da je materija primarna, a svijest sekundarna. Idealizam tvrdi upravo suprotno. Iako ni jedno ni drugo uvjerenje nije dokazivo, na njihovim se temeljima grade modeli svijeta, koji su svi jako uvjerljivi i imaju predane zagovornike. Oba usmjerenja u filozofiji, znanosti i religiji objašnjavaju svijet na svoj način i na svoj su način ispravna ili neispravna. Nikada nećemo uspjeti savršeno točno opisati apsolutnu istinu jer su shvaćanja kojima se koristimo sama po sebi relativna. U poznatoj priči o tri slijepca kaže se da je jedan opipao slonovu surlu, drugi nogu, a treći uho i svatko je od njih iznio svoju procjenu o kakvoj se životinji radi. Stoga je dokazivati da je jedan opis sasvim vjeran, a drugi nije, potpuno besmisleno. Bitno je da opis vrijedi.

Vama je sigurno poznata ideja da je stvarnost iluzija koju stvaramo mi sami. Premda, nitko nije smisleno objasnio odakle ta iluzija dolazi.

Zar svi gledamo „film u kinu”? To znači, naravno, da postoji sitno, ali u određenom smislu razumno zrno sumnje. Postoji i drugo mišljenje prema kojem je sve sasvim suprotno. Materijalni je svijet tek mehanizam koji djeluje prema krutim zakonima i naša spoznaja ne može ništa odrediti. I u tome je također neosporni djelić istine.

No, ljudski je razum tako ustrojen da nastoji pod nogama imati čvrsto tlo bez višeznačja. Zato se i želi zgromiti u prah i pepeo jednu teoriju i na pijedestal postaviti drugu, čime se upravo i bave znanstvenici na prijelazu tisućljeća. Nakon svake borbe za istinu na bojišnici ostaje neozlijeđena samo jedna činjenica: *svaka je teorija tek određeni aspekt pojave mnogovarijantne stvarnosti.*

Svaka se teorija potvrđuje s vremenom, a zatim stječe pravo na postojanje. Svaka koncepcija života funkcionira na taj način. Ako ste odlučili da je sudbina nešto predodređeno, što niste u stanju izmijeniti, znači da će tako i biti. U tom se slučaju dobrovoljno prepuštate u tuđe ruke, nije važno čije, i postajete lađica koja plovi kako je valovi nose. Ako pak smatrate da sami krojite svoju sudbinu, time svjesno na sebe preuzimate odgovornost za sve što se događa u vašem životu. Borite se s valovima u nastojanju da upravljate svojom lađicom. Obratite pozornost na to što se događa: *vaš se izbor uvijek ostvari.* Kakav god svjetonazor izabrali, istina će biti na vašoj strani. A ostali će se sporiti s vama baš zato što su i oni u pravu.

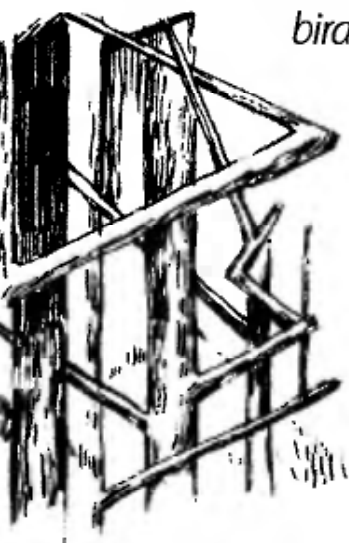
Ako neki fenomen stvarnosti treba uzeti za početak prebrojavanja, tada se iz njega mogu izvesti razna znanja. I to će znanje biti iznutra neproturječno i uspješno će početi odražavati jednu od pojava stvarnosti. Za utemeljenje cjelokupnog znanja dovoljno je uzeti samo jednu ili nekoliko činjenica, koje nisu do kraja poznate, ali sve već imaju svoje mjesto.

Na primjer, kvantna fizika temelji se na nekoliko nedokazivih istina, na postulatima. Nedokazive su jer same služe iskonskoj, početnoj točki gledanja. Objekt mikrosvijeta u kvantnoj fizici smatra se u pojedinim slučajevima

česticom, a u drugima valom. Znanstvenici nisu uspjeli jednoznačno interpretirati takav dualizam, stoga su ga jednostavno prihvatili kao činjenicu u svojstvu aksioma. Temeljna načela kvantne fizike pomiruju mnogostranost oblika pojave stvarnosti, kao kad bi se slijepci dogovorili da slon u jednom slučaju izgleda kao stup, a u drugom kao zmija.

Ako se pri opisivanju objekta mikrosvijeta može izabrati njegovo svojstvo čestice kao osnovno, tada će se dobiti model atoma koji je sazdao poznati fizičar Niels Bohr. U tom se modelu elektroni vrte u krug oko jezgre, slično planetima u Sunčevom sustavu. Ako se kao osnovno svojstvo bira val, atom će sličiti ispranome platnu. Kako jedan, tako i drugi model funkcionira odražavajući određene oblike pojave stvarnosti. Opet ispada da *postizemo ono što biramo*.

Općenito, svaka pojava može služiti kao temeljno načelo, polazna točka grane znanosti koja će bezuvjetno funkcionirati i imati pravo na postojanje. U svojoj potrazi za istinom ljudi su uvijek nastojali shvatiti prirodu svijeta, izučavajući njegove pojedinačne aspekte. Gomile znanstvenih saznanja pojavile su se kao opisi i objašnjenja ovih ili onih prirodnih pojava. Tako su nastale određene grane znanosti koje su često međusobno bile proturječne.

Narav svijeta je jedna, no postojano pokazuje različite oblike. Ljudi ne stignu shvatiti ni kako treba promotriti i objasniti jedno lice, a već se pojavljuje drugo, koje se nikako ne slaže s onim prethodnim. Znanstvenici pokušavaju objediniti različite pojave stvarnosti kako bi uklonili proturječja, no to im ne ide lako. Postoji samo jedna jedina činjenica koja ne podliježe sumnji, koja objedinjuje i pomiruje sve grane znanosti, a to je višestrukost i mnogostranost oblika pojava stvarnosti. *Mnogovarijantnost našeg svijeta njegoa je prvobitna i temeljna odlika.*

Pokušavajući objasniti određene pojave, zagovornici različitih grana znanosti iz nekog razloga zaobilaze baš tu činjenicu. Ustvari, što bi se odatle još dalo

izvući? Mnogovarijantnost služi kao početak odbrojavanja, poput nule na koordinatnoj mreži. Bilo koja polazna točka različitih grana znanosti u odnosu na njih je sekundarna. Međutim na ishodišnu točku ne obraćaju pozornost kao da ona u sebi ne sadržava nikakve informacije. A ne samo da tu nema manje informacija, već su i zadivljujuće.

Kako bismo riješili Čuvarevu zagonetku, kao početnu točku uzet ćemo baš svojstvo mnogovarijantnosti. Drugim riječima, kao postulat prihvatit ćemo činjenicu da *stvarnost ima mnogostruke oblike pojave*. Bez obzira na opći karakter našeg temeljnog načela, uvjerit ćemo se koliko zanimljivo i neočekivano znanje ono otkriva.

Počnimo od toga da oblici pojave stvarnosti moraju imati zakon iz kojeg proizlazi sva ta mnogostranost. Gdje su „zapisani“ svi zakoni našeg svijeta? On se pojavljuje kao kretanje materije kroz prostor i vrijeme. To je kretanje podložno određenim zakonima. Kao što znate, točke se smještaju na dijagramu funkcija u skladu s određenom matematičkom formulom. Može se reći da određene funkcije postaju zakon kretanja točke na dijagramu. No, formule su kao i zakoni apstraktni pronalasci ljudskog uma, stvorene radi udobnosti shvaćanja. Mali su izgledi da ih priroda negdje čuva.

Na koji je još način moguće odrediti raspored točaka na dijagramu? Naravno, pomoću beskonačno velikog masiva koordinata svih točaka. Kapacitet ljudskog pamćenja je ograničen i ne može se nositi s golemom količinom. No, za prirodu beskonačnost nije problem. Njoj nije nužno donositi zaključke o rasporedu i kretanju točaka na dijagramu u obliku formula. Ako liniju fikcije razbijemo na beskonačno male točke, svaku je točku moguće promatrati kao uzrok, a sljedeću samo kao posljedicu. Kao rezultat, svako kretanje materijalne točke u prostoru i vremenu moguće je predstaviti u obliku beskonačno dugog, neprekinutog lanca bes krajno malih uzroka i posljedica.

Na osnovi svog znanja zamišljamo kretanje materije u obliku zakona, a u prirodi je to kretanje utemeljeno na prirodnom obliku kao beskonačno mnoštvo uzroka i posljedica. Grubo govoreći, podaci o svim mogućim točkama kretanja materije čuvaju se u nekom polju informacija koje ćemo nazivati *prostranstvom varijanti*. Ono sadržava informaciju o svemu što je bilo i što će biti.

Prostranstvo varijanti je ukupna materijalna *informacijska struktura*. To je beskonačno polje informacija koje sadržava sve moguće varijante bilo kakvih događaja koji se mogu zbiti. Može se reći da je u prostranstvu varijanti sve. Nećemo nagađati na koji se način ta informacija čuva, jer to nema značenje za naše ciljeve. Važno je samo da *prostranstvo varijanti služi kao šablona, koordinatni sustav svakog gibanja materije u prostoru i vremenu*.

U svakoj točki prostranstva postoji određena varijanta ovog ili onog događaja. Radi lakšeg razumijevanja, zamislićemo da se varijanta sastoji od *scenarija i scenografije*. Scenografija je vanjski izgled ili forma pojave, a scenarij je put kojim se kreće materija. Pojednostavimo li, moguće je prostranstvo varijanti razbiti na sektore. Svaki od njih ima svoj scenarij i scenografiju. Što je udaljenost među sektorima veća, veće su razlike u scenarijima i scenografijama. Sudbina čovjeka također je predstavljena mnoštvom varijanti.

Teoretski ne postoje nikakva ograničenja za scenarije i scenografije ljudskog postojanja, ako je prostranstvo varijanti beskonačno. Svaki beznačajan događaj može utjecati na preokret sudbine. Čovjekov život, kao i svako drugo kretanje materije, predstavlja lanac uzroka i posljedica. Posljedica se u prostranstvu varijanti uvijek nalazi blizu svog uzroka. Jedno slijedi za drugim te se stoga sektori sudbine postrojavaju u *liniji života*. Scenariji i scenografije sektora na jednoj takvoj liniji uglavnom su istovrsni. Čovjekov život teče ravnomjerno u jednom

smjeru sve dok se ne dogodi nešto što mijenja scenarij i scenografiju. Tada sudbina izvrši obrat i prelazi na drugu liniju života.

Zamislite da ste gledali predstavu. Idućeg ste dana ponovno došli u kazalište na tu istu predstavu, no ona se odigrala s drugom scenografijom. To je slično razmještanju linije života. Iduće kazališne sezone gledali ste predstavu s istim glumcima, ali s bitnim izmjenama u scenariju. Ta je linija života razmještena još dalje. I napokon, pogledavši isti komad u drugom kazalištu, vidjeli ste sasvim drukčiju interpretaciju. Ta je linija života sasvim daleko od one prve.

Stvarnost se pojavljuje u svojoj mnogostranosti baš zato što je broj varijanti beskonačan. Svaka polazna točka nastavlja se u lancu uzročno-posljedičnih veza. Izabравši početak odbrojavanja, dobivate ovaj ili onaj oblik pojave stvarnosti. Može se reći da se stvarnost razmotava po liniji života ovisno o izabranoj točki odbrojavanja. Svatko postiže ono što bira. Imate pravo birati baš zato, jer beskonačnost varijanti već postoji. Nitko vam ne brani da izaberete sudbinu sebi po volji. Svako upravljanje sudbinom svodi se samo na jednu jednostavnu stvar – izbor. Transurfing odgovara na pitanje kako se to radi.

Prema tome, postoji informacijska struktura koja sadržava beskonačno mnoštvo potencijalnih mogućnosti, varijanti, sa svojim scenarijima i scenografijama. Kretanje materijalne realizacije u skladu je s onim što je pohranjeno u toj strukturi. Proces kretanja materije kroz prostranstvo varijanti moguće je prikazati u obliku sljedećeg misaonog pokusa.

Zamislite cijev s vodom. Niz cijev se polako premješta prsten koji se hladi tako da se voda brzo smrzava samo unutar prstena. Na taj se način kristal leda premješta po cijevi s vodom. Molekule vode ostaju, na primjer, samo na onim mjestima relativno slobodnog stanja. U trenutku prolaska

prstena molekule unutar njega učvršćuju se u zamrznuti kristal određene strukture, a zatim se voda na tom mjestu ponovno odmrzava i molekule se oslobađaju. Drugim riječima, u određenom slučaju led u vodi ne pliva. Ne premješta se sam kristal leda u cijevi s vodom, već struktura, odnosno smrznuto stanje.

Analogno tomu, voda u cijevi je prostranstvo varijanti, a kristal leda materijalna realizacija varijanti. Molekule su ljudi, a njihov položaj u strukturi kristala ostvaruje se kao varijanta sudbine. Nema jednoznačnog odgovora na pitanje što je analogno prstenu koji se hladi. Drugim riječima, na koji se način i zašto informacijska struktura pretvara u materiju? U mikrosvijetu materija se može pojaviti kao kondenzacija energije. Poznato je da se u vakuumu odvija neprekidan proces rađanja i uništenja mikročestica. Materija ipak postoji, ali istovremeno ona nema vlastitu materijalnu supstanciju. Jasno je samo jedno: ono što se može dotaknuti, ima u sebi nesvjesnu energetske osnovu.

Nadam se da vas nisam previše zagnjavio fizikom. Zasad se nalazimo tek u polaznoj točki transurfinga. No, ono o čemu ćete saznati iz ove knjige može vas do određene mjere šokirati. Stoga je neizbježno navesti bar neka teoretska objašnjenja kako razum ne bi izgubio tlo pod nogama. Stoga vas molim da skupite još dosta strpljenja.

Morski val može poslužiti za još jednu analogiju koja ilustrira realizaciju u prostranstvu varijanti. Recimo da se zbog potresa u moru oblikovao val. On se pomiče po površini mora kao grba, no sama voda pritom ostaje na mjestu. Ne kreće se masa vala, već realizacija energetske potencijala. Tek u blizini obale voda zapljuskuje kopno. Tako se ponašaju i svi drugi valovi. U navedenoj analogiji more je prostranstvo varijanti, a val materijalna realizacija.

I što se zbiva? S jedne strane materijalna se realizacija kreće kroz prostor i vrijeme, a s druge varijante ostaju na mjestu i postoje vječno? Znači li to da je sve bilo, da sve jest i da će sve biti?

Zašto ne bi značilo? Vrijeme je zapravo tako statično kao i prostor. Protok vremena osjeća se kao vrtnja filmske role i nizanje kadrova jednog za drugim. Razmotajte rolu filma i pogledajte sve kadrove zajedno. Kamo se djenulo vrijeme? Svi kadrovi postoje istovremeno. Vrijeme je statično sve dok ne počnemo promatrati kadar za kadrom u nizu. I u životu je isto tako, stoga se duboko u našoj svijesti usadila ideja da sve dolazi i prolazi.

Ustvari, sve što je zapisano u polju informacije oduvijek je ondje bilo i ondje će i ostati. Linije života postoje kao i filmske vrpce. Ono što je prošlo nije nestalo, već je ostalo. Ono što će tek biti, postoji i sada. Tekući odsječak života je materijalna realizacija prostranstva varijanti na određenom odsječku linije života.

Mnogi mogu izraziti svoje negodovanje pitanjima: „Kako je moguće da bezbrojno mnoštvo varijanti moje sudbine postoji na jednom mjestu? Kome je i zašto to potrebno? Bogu? Prirodnim zakonima? Zašto?” Pokušajte zamisliti točku na koordinatnoj ravni. Još u školi su nam predložili taj model: točka na površini može imati bilo koje koordinate x i y . Pazite, bilo koje, a pri tome je od minusa do plusa beskonačnost. Zašto nikome ne pada na pamet postaviti pitanje: zašto točka može imati bilo koje koordinate?

A sada zamislite takvu točku kako se kreće po liniji funkcije i čudi se: „Kako je moguće da je moj prijedni put postojao oduvijek i uvijek će postojati? A kako je moguće da je put koji mi još predstoji, već unaprijed zacrtan?” No, vi gledate na put točke odozgo i zato vam tu ništa nije zapanjujuće.

Prostranstvo varijanti služi kao šablona, ono određuje na koji način se očituje materijalna realizacija. Zamislite mračnu šumu i čovjeka sa svjetiljkom. Čovjek ide šumom i osvjetljava ispred sebe neveliki dio. Realizacija se očituje kao mrlja svjetla. Cijela mračna šuma je prostranstvo varijanti, a osvjetljeni je dio realizacija varijante na određenom dijelu. Što služi kao „svjetiljka”? Drugim riječima, što „pali”, odnosno materijalizira varijantu šablone?

U odgovoru na to pitanje moramo izabrati još jednu polazišnu točku. U naše vrijeme više nije sumnjiva činjenica da je misao materijalna. Stvarnost

nam se prikazuje u dva oblika: s jedne strane postojanje određuje spoznaju, a s druge, postoje neosporne potvrde suprotnog. Misao nije samo motiv čovjekovog djelovanja već se pokazuje i izravno djelovanje na stvarnost koja ga okružuje. Na primjer, naša najgora očekivanja u pravilu se ostvaruju. Dakako, može se raspravljati o tome da se ovdje ne radi o materijalnoj misli, već o predosjećaju budućih neugodnosti. Uistinu, u paranormalnim pojavama mnogo je nejasnoća i mnogoznačnosti. No, to ne znači da je moguće ignorirati određeni oblik pojave stvarnosti. Postoji mnoštvo činjenica koje potvrđuje neposredan utjecaj misli na stvarnost oko nas.

Na ovaj ili onaj način, čovjekova spoznaja oblikuje njegovu sudbinu. U ovoj je knjizi osobito riječ o tome na koji način dolazi do svega toga. U svojstvu polazne točke uzet ćemo sljedeću tvrdnju: *odašiljanje energije misli materijalizira potencijalne varijante*. S punim pravom to činimo ako se stvarnost pojavljuje u takvom obliku u kojem spoznaja određuje istinu.

Kao potvrda toga ne služe samo činjenice iz svakodnevnog života već i pokusi iz kvantne fizike. Za nas u principu nema značenje sam mehanizam uzajamnog djelovanja odašiljanja misli i prostiranja varijanti. Do sada ostaje nejasno na koji se način odvija proces prijenosa informacija, na energetskej ili nekoj drugoj osnovi. Jednostavno ćemo pretpostaviti da odašiljanje energije misli „osvjetljava” određeni sektor

prostiranja varijanti, što rezultira time da varijanta dobiva svoje materijalno utjelovljenje. Odašiljanje, isto kao i sektor, ima određene parametre. Odašiljanje misli nalazi svoj sektor, varijanta se ostvaruje i tako se događa da spoznaja određuje zbilju.

Ne smije se samo zaboraviti da je to tek jedan od oblika pojave stvarnosti. Jednostavno je nemoguće samo sjediti i razmišljanjem oblikovati svoju stvarnost. Ipak, postoje ljudi koji doslovce mogu vršiti materijalizaciju predmeta ni iz čega. No, njih je samo nekolicina i oni ne oglašavaju svoje sposobnosti. I misli pokazuju snažan utjecaj na čovjekovu sudbinu kao i njegovi postupci.

Ljudi su se naviknuli na to da njihovi postupci povlače za sobom vidljive i lako objašnjive posljedice. Utjecaj misli pojavljuje se neprimjetno te zatim neobjašnjivo i nepredvidljivo. Može se pokazati da je dosta teško uspostaviti očitu uzročnu vezu između misli i posljedičnih događaja. No, uskoro ćete se uvjeriti da čovjekova misao oblikuje stvarnost na sasvim neposredan način. Čovjek dobiva ono što sam odabire.

Netko se može usprotiviti i reći: „Ispada da su mora, planine, planeti i galaksije posljedica odašiljanja mojih misli?” Čovjeku je svojstveno da se katkad smatra centrom svemira. Ustvari, on zauzima posve malenu nišu u tom beskonačnom prostranstvu. Naš svijet nastanjuje mnoštvo živih organizama i *svaki daje svoj doprinos oblikovanju stvarnosti*. Svako biće ima svoje parametre odašiljanja misli. Ako vam je nezgodno smatrati odašiljanje biljaka misaonim, zovite ga drukčije, no njegova se bit neće promijeniti. Ne treba čak ni uvjereno tvrditi da neživi predmeti nemaju ništa slično odašiljanju živih organizama. Ne govorimo o jedinstvenom Duhu koji prodorno gleda sve što postoji i kojeg nazivamo Bogom. Svako biće ima svoju spoznaju i oblikuje sloj svojeg svijeta. Može se reći da sve na ovom svijetu nosi u sebi česticu Boga i na taj način On upravlja cijelim svijetom.

Svaki čovjek ide svojom linijom života. Istovremeno svi ljudi žive u istom svijetu. Materijalni je svijet jedan za sve, no konkretna je realizacija različita za svakog čovjeka. Recimo da ste turist i šetate se predivnim gradom. Divite se znamenitostima, oduševljavate se ljepotom arhitekture, vidite nasade cvijeća, vodoskoke, parkove, nasmiješena lica bezbrižnih građana. Prolazite kraj kontejnera uz koji se zaustavio beskućnik. I on se, kao i vi, nalazi u istom svijetu, a ne u drugoj dimenziji. A ipak, on ne vidi isto što i vi. On vidi praznu bocu u kontejneru, prljav zid, svog konkurenta koji nije uspio ranije dohvatiti bocu i razmišlja neće li privući policajca, koji je bacio podozriv pogled. Vi živite na jednoj liniji života, a on na drugoj. Vaše linije života presjekle su se u točki prostranstva varijanti, stoga je ovaj svijet, kao materijalna realizacija, zajednički za vas oboje.

Sve pojave materijalne prirode imaju energetske osnovu. Polje gledišta je primarno, a sve ostale fizičke pojave su sekundarne. Znanstvenici pokušavaju ujediniti različite pojave energije u granicama jedne teorije i uskoro će dobiti rezultate. Zatim će ponešto trebati sjediniti, budući da je broj oblika pojave stvarnosti beskonačan. Ne ulazeći u sve te pojedinosti, promotrimo energiju kao neku apstraktnu silu, koja je nevidljiva, no zato ništa manje stvarna. Za naše je ciljeve sasvim dovoljno prihvatiti činjenicu da je energija čovjekovih misli u potpunosti materijalna. Energija misli ne vrti se zaključana u čovjekovoj glavi, već se širi prostorom i uzajamno djeluje na energetske polje oko nje. Tu će činjenicu danas malo tko osporavati.

Kao primjer u svojstvu parametra odašiljanja misli možemo navesti frekvenciju, sličnu onoj radiovalova. Kada o nečemu razmišljate, frekvencija energije vaših misli podešena je na određeno područje u prostoru varijanti. Kada energija dolazi u sektor prostora varijanti, dolazi do materijalnog ostvarenja određene varijante. Energija ima složenu strukturu i prodire u sve na ovom svijetu. Prolazeći kroz čovjekovo tijelo, energija se oblikuje mislima i na izlazu stječe parametre koji odgovaraju tim mislima. Na takvom principu funkcionira radio-odašiljač. Parametri energije privlače u sebe karakteristike misli. Na taj se način na izlazu dobiva odašiljanje misli, koje preoblikuje sektor prostora varijanti u materijalno ostvarenje. Kada mislite o dobrom ili lošem, odašiljete energiju misli u prostor varijanti. Preobličena energija dolazi u određeni sektor i unosi odgovarajuće promjene u vaš život.

Životne okolnosti oblikuju se ne samo pomoću konkretnih postupaka već i pomoću karaktera čovjekovih misli. Ako ste neprijateljski nastrojeni prema svijetu, on će vam odgovarati na isti način. Ako postojano izražavate svoje nezadovoljstvo, povoda za njega bit će sve više. Ako u vašem odnosu prema stvarnosti prevladava negativnost, tada će i svijet prema vama okretati svoju lošu stranu. I

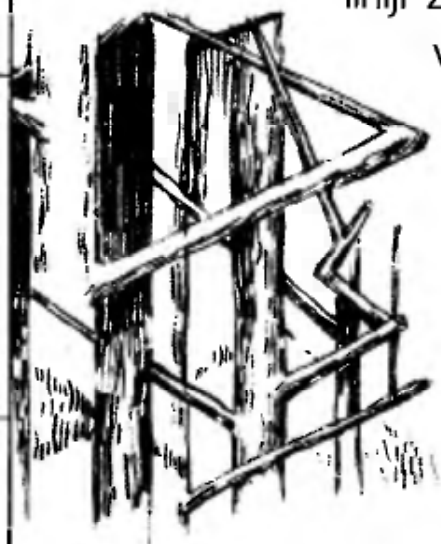
suprotno, pozitivan odnos bit će najprirodniji način da izmijenite svoj život na bolje. Čovjek dobiva ono što bira. Takva je stvarnost, sviđalo se to vama ili ne.

Dok su vaše misli manje-više istovrsnog smjera, nalazite se na jednoj te istoj liniji života. Kako se odnos prema stvarnosti mijenja na ovu ili onu stranu, parametri odašiljanja misli dobivaju nove karakteristike te materijalno ostvarenje sloja vašeg svijeta prelazi na drugu liniju. Tamo se događaji već odvijaju prema drugom scenariju, u skladu s parametrima vašeg odašiljanja. Ako je scenarij na neki način neugodan, borit ćete se i truditi izmijeniti situaciju. U susretu s preprekama, svatko reagira negativno, izražavajući nezadovoljstvo ili padajući u depresiju. Vaše odašiljanje misli prestrojava se na liniju gdje su prepreke još veće. Rezultat koji dobivamo: život kreće nizbrdo.

Čini se da se ovim procesom ne može upravljati, no zapravo baš vi svojim mislima usmjeravate svoje ostvarenje u problematična područja prostranstva varijanti. Smatrate da svojim djelovanjem prelazite prepreke. A zapravo ispada da dobivate ono što ste sami izabrali. Birate borbu s preprekama, a njih imate napretek. Zabrinuto razmišljate o problemima i oni uvijek postoje u vašem životu. Usmjeravate djelovanja prema promjeni situacije na tekućoj

liniji života, no ne možete izmijeniti scenarij u prostranstvu varijanti. U stanju ste samo *izabrati drugi*. Pokušavajući izmijeniti neugodne trenutke u scenariju, razmišljate upravo o onom što vam se ne sviđa. Time se vaš izbor uspješno ostvaruje i *vi dobivate ono što ne želite*.

Na toj liniji života nemoguće je bilo što izmijeniti. Upravo tako, kao u galeriji slika, ne možete ukloniti ili presložiti kompoziciju koja vam ne odgovara. Ovdje niste gospodar. No, nitko vas ne sprečava da se vratite i prijeđete u drugu dvoranu kako biste gledali ono što vam se više sviđa. Naravno, prijelaz na liniju života, gdje svatko ima ono što mu treba, ne ide samo po želji. Ne ispunjavaju se želje. Nije stvar u sadržaju misli, već u kvaliteti. Obično maštanje ili želja još nisu

izbor. *Maštanja se ne ostvaruju.* Nužno je ispuniti određene uvjete, koje ćete upoznati kada pročitate ovu knjigu.

U prostranstvu varijanti postoji beskonačno mnoštvo linija sudbine za svakog čovjeka. Nemamo razloga žaliti se na svoju sudbinu, jer nam je dano pravo *birati*. Naš je problem samo u tome što ne znamo kako to činiti. Svijet se pokazuje u svoj svojoj mnogostrukosti, kao da je stvoren zato da zadovoljava sve potrebe. Svatko tu može naći sve što mu je drago.

Prema različitim granama znanosti, svijet nam okreće onu stranu koju mi želimo vidjeti. Na primjer, idealizam tvrdi da je svijet iluzija i svijet se slaže. Materijalizam tvrdi suprotno i svijet opet nema ništa protiv. Ljudi se međusobno svađaju, objašnjavajući svoj odnos prema svijetu, a svijet pokazuje da su svi oni u pravu. No, zar to nije zadržljivo?! Prostranstvo varijanti je takozvana iluzija, a materijalizam ostvarenje, odnosno, ono što smatramo materijalnim svijetom. Uvijek dobivamo ono što biramo.

Tko je upoznat s načelima islama, zna što znače riječi „sudbina čovjeka zapečaćena je u Knjizi”. Tvrdi se da je sudbina unaprijed zacrtana i da se od nje ne može pobjeći. Slične tvrdnje susrećemo i u drugim religijama. Zaista, čovjekova sudbina je unaprijed zacrtana. Religija griješi samo u tome što varijanta sudbine nije jedna, već njih ima beskonačno mnoštvo. Sudbini ne možeš pobjeći. I to je do određenog stupnja istina, jer ne treba mijenjati scenarij varijante. Boriti se sa svijetom oko sebe kako bi izmijenili svoju sudbinu jako je teška i neplemenita zadaća. Ne valja se truditi izmijeniti scenarij, može se jednostavno izabrati varijantu po volji.

Naravno, sve je to vrlo neobično i izaziva opravdane sumnje. No, ja nisam ni računao na to da ćete spremno prihvatiti model varijanti. I sam nisam vjerovao dok se nisam uvjerio da transurfing djeluje – i to besprijekorno. Nema smisla davati prednost ovom ili onom modelu samo s ciljem postizanja nekakve apsolutne istine. Značenje ima ne sam model, već praktični rezultat

koji je njime moguće dobiti. Različiti matematički modeli mogu različito predstavljati jednu te istu fizičku pojavu. Nije li istina da bi bilo zabavno kad bi se stručnjaci analitičke geometrije odjednom okomili na matematičku analizu i počeli dokazivati da je geometrija jedinstveno točna matematička disciplina? Matematičari su se uspjeli međusobno dogovoriti, a filozofi i vjerski djelatnici nisu.

Gdje se nalazi to prostranstvo varijanti? Na to je pitanje jako teško odgovoriti. S gledišta našeg trodimenzionalnog poimanja o njemu se može reći da je ono svugdje i nigdje. Zamislite beskonačnu plohu bez početka i kraja na kojoj žive dvodimenzionalni čovječuljci. Oni ni ne pomišljaju da postoji i treća dimenzija. Njima se čini da je plošnost jedinstveni svijet i ne mogu shvatiti da još nešto postoji iza njegovih međa. No, mi znamo da treba dodati treću dimenziju u taj model i bit će moguće stvoriti beskonačno mnoštvo ploha. Nas ne brine činjenica što nismo u stanju svakodnevno zamisliti na koji način paralelno s našim svijetom može postojati još beskonačno mnoštvo paralelnih svjetova.

Teško je povjerovati u realnost postojanja paralelnih svjetova. No, s druge strane, je li lako povjerovati u teoriju relativnosti prema kojoj s povećanjem brzine tijela masa tijela raste, udaljenost se smanjuje, a vrijeme usporava? Osobnim je pokusom to još nemoguće provjeriti. Nije važno razumijemo li mi to ili ne, već je važno kakvu praktičnu korist možemo iz toga izvući.

U bezgraničnom prostranstvu sporiti se oko prevage ovog ili onog modela jednostavno je besmisleno i sitničavo. Zamislite beskonačnost u smjeru povećanja udaljenosti. Tamo u daljini kraja nema. Beskonačnost u smjeru smanjenja udaljenosti, baš čudno, također nema granica. Možemo promatrati samo ograničeni dio vidljivog svemira. I teleskop i mikroskop imaju svoje granice. Beskonačnost u smjeru mikrosvijeta ni u čemu se ne razlikuje od beskonačnosti makrosvijeta.

Postoji hipoteza da je dio svemira koji vidimo nastao kao rezultat „Velikog praska“. Od tada kao da se neprekidno

širi. Tijela se u svemiru kreću golemom brzinom. No, s druge strane, uzimajući u obzir tako velike udaljenosti, čini nam se da se širenje svemira odvija jako dugo i sporo.

Izvjesno je također da se u vakuumu u svakom trenutku vremena iz ničega rađaju materijalne čestice i odmah zatim nestaju. Uzimajući u obzir relativnost prostora i vremena, ništa nam ne smeta promatrati svaku takvu česticu kao

svemir za sebe, sličan našem. Ali, nama nije poznato stvaranje elementarnih čestica. Za fizičare se one javljaju čas u obliku valova, čas u obliku čestica. Gibajući se sve dalje u mikrosvijet, relativne udaljenosti postaju tako goleme i vrijeme se za unutarnjeg promatrača ponovno usporava. Za vanjskog promatrača naš svemir postoji jedan tren, kao rođena i ugasla čestica u vakuumu, a za nas, kao unutarnje promatrače, svemir živi milijarde godina.

Kada gucnete malo kave, zamislite se: koliko ste svemira progutali? Beskrajno mnoštvo, jer se beskonačnost ne dijeli na dijelove. „Letjeti” unutar mikrosvijeta tako je daleko i dugo kao i „letjeti” neizmjernim prostranstvima našeg svemira. Vrijeme je, isto kao i prostor, beskonačno unaprijed i unatrag. Odsjecci vremena mogu biti tako bezgranično mali kao i veliki. Svaku točku na vremenskom odsječku može se promatrati kao točku prebrojavanja u oba smjera u koja se prostire beskonačnost vremena. Premještanje točke prebrojavanja po odsječku vremena ništa ne mijenja ide li naprijed ili nazad.

Sva ta beskonačnost svjetova uložениh jedan u drugi postoji istovremeno. Središte svemira nalazi se u svakom trenu u svakoj točki, jer svaku točku sa svake strane okružuje sva ta beskonačnost. I svi događaji postoje istovremeno iz istog razloga iz kojeg se središte svemira u isto vrijeme nalazi u svakoj točki. Teško je to zamisliti. No, i beskonačnost je također nemoguće obuhvatiti jednim pogledom. Kad biste se mislima i kretali svemirom, sva ta beskonačnost širi se još dalje. Postoje i još zamršenije teorije prema kojima se svemir,

koji vidimo, pretvara u konačnu sferu u četverodimenzionalnom prostoru. To ne olakšava stvar, jer teoretski opet ne može postojati beskrajno mnoštvo dimenzija. Kako nemamo mogućnosti sve to predočiti, prisiljeni smo zadovoljiti se svojim ograničenim vidokrugom i praviti se da nešto razumijemo.

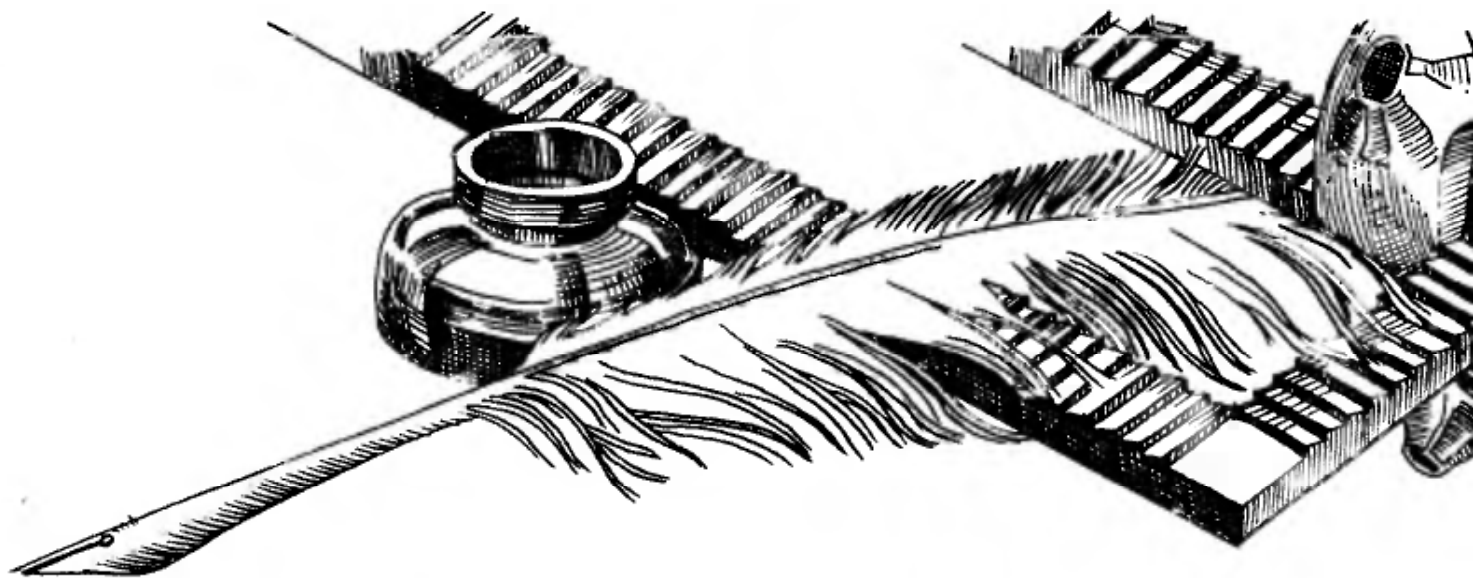
U suvremenoj znanosti općenito je mnogo nepoznanica i neobjašnjivih stvari, ali to nam opet ne smeta da se koristimo njezinim plodovima. Primjenjujući principe transurfinga, postići ćete zapanjujuće rezultate. Možemo se odmah dogovoriti da se ne mučite pitanjima zašto i na koji način to funkcionira. S istim uspjehom dijete može pitati fizičara: „Zašto se tijela međusobno privlače?“ Znanstvenik će odgovoriti: „Jer djeluje zakon gravitacije.“ Tada slijedi novo pitanje: „A zašto djeluje zakon gravitacije? I zašto se tijela međusobno privlače?“ Odgovora nema. Tu ćemo stati s tom nezahvalnom zadaćom objašnjavanja te ćemo se jednostavno koristiti rezultatima modela varijanti. Nije nam dano da sve znamo i razumijemo.

Iz modela varijanti proizlazi da čovjek sam stvara svoju sudbinu. Time se koncept sudbine u transurfingu razlikuje od onog općeprihvaćenog. U čemu je razlika? U tome da je *svoju sreću moguće izabrati, a ne boriti se za nju*. Ne žurite se odmah primjenjivati model varijanti ili ga odbacivati. Jednostavno si postavite pitanje: jeste li uspjeli pobijediti boreći se sa svijetom za svoju sreću? Svatko sam odlučuje hoće li nastaviti djelovati na isti način ili će pokušati nešto drugo. Na borbu je moguće potratiti cijeli život, a ne postići ništa. Nije li jednostavnije učiniti tako da vam svijet krene ususret? On se samo i bavi time da ostvari vaš izbor.

Odabrana narudžba ispunjava se uvijek i bezuvjetno. No, izbor nije želja, već nešto drugo što tek trebate saznati. Želje se ispunjavaju samo u bajkama. Nije se uzalud uvriježilo uvjerenje da je ispunjavati želje ili jako teško ili nemoguće. Učinili smo tek prvi korak prema odgonetanju Čuvareve zagonetke. Uskoro ćete saznati zašto se želje ne ispunjavaju, a maštanja ne ostvaruju.

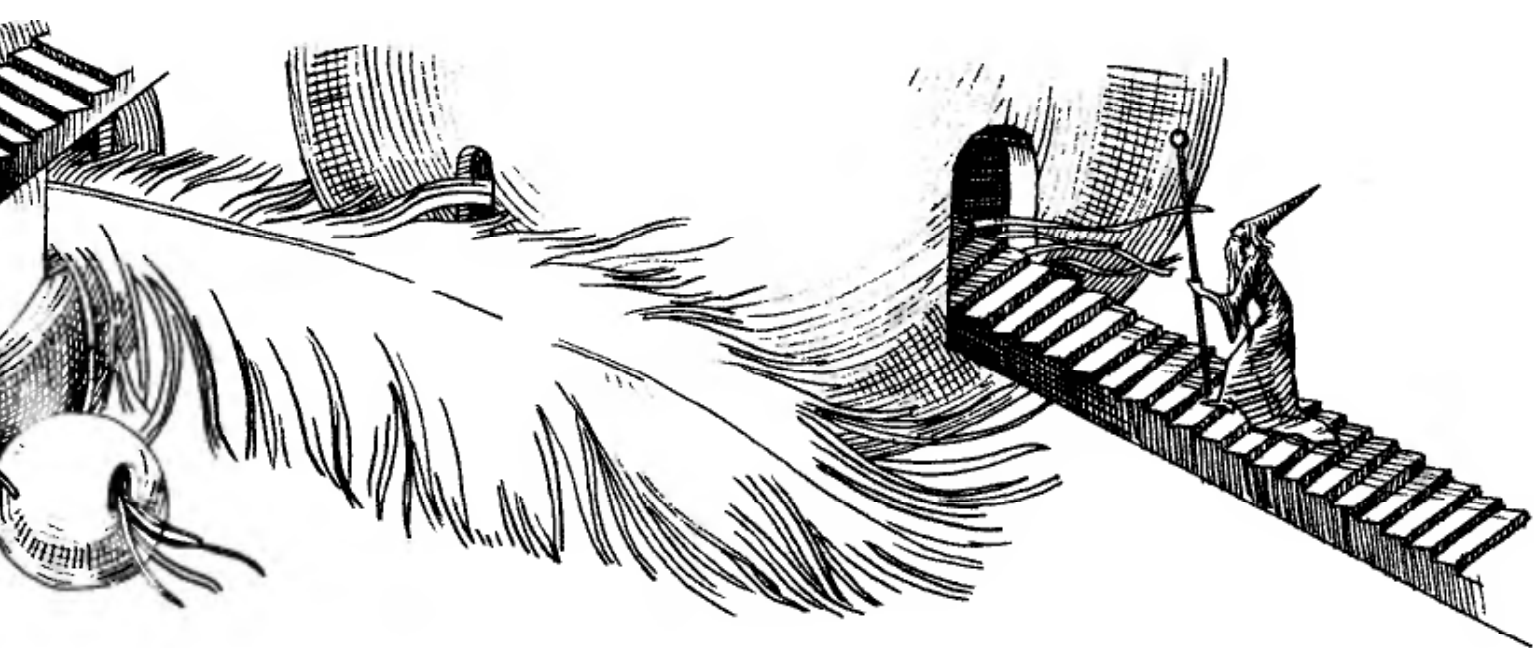

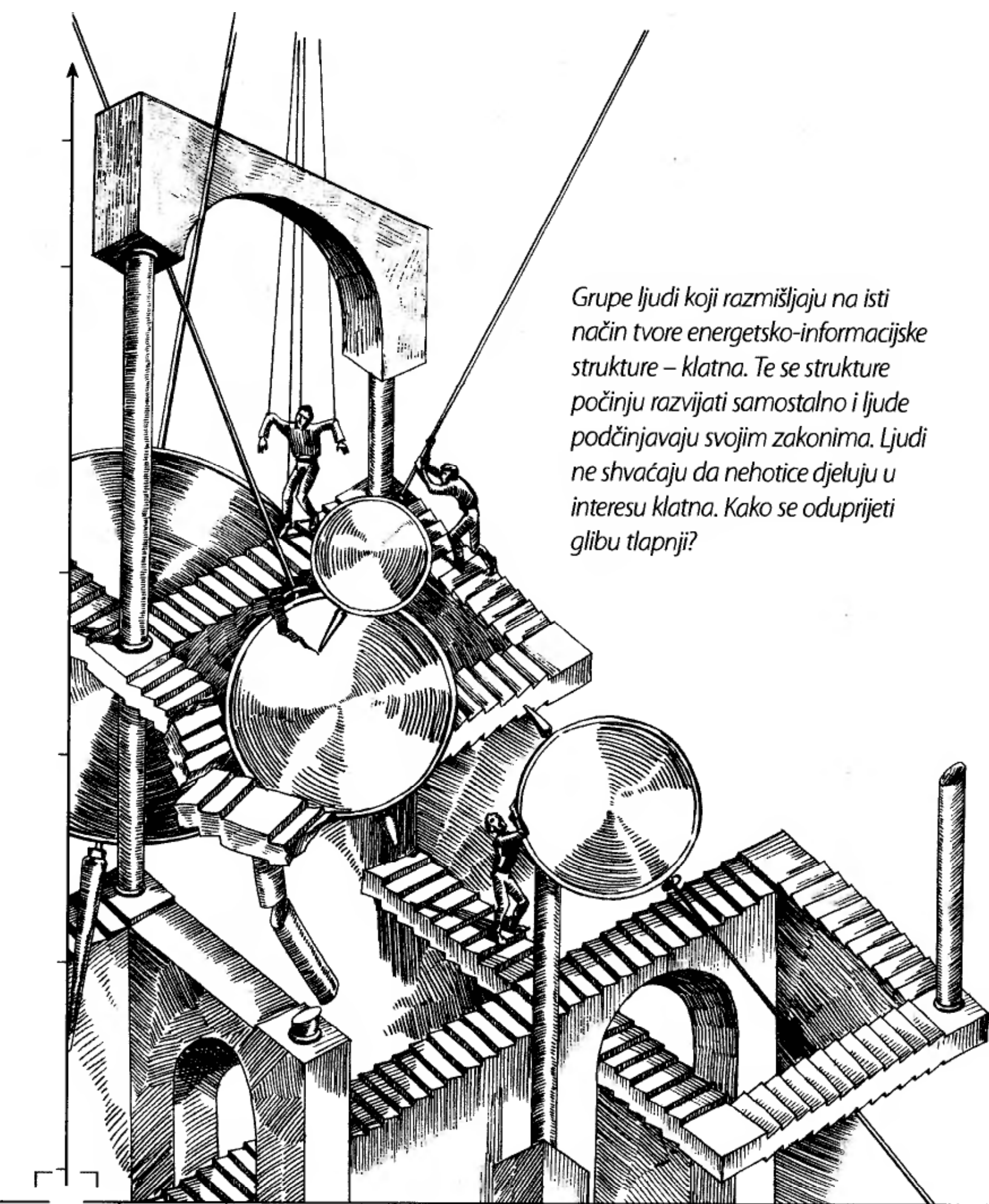

Sažetak

- *Stvarnost ima beskonačno mnoštvo pojava oblika.*
- *Mnogovarijantnost svijeta je njegovo primarno temeljno svojstvo.*
- *Svaki je model tek određeni aspekt pojave stvarnosti.*
- *Vaš se izbor uvijek ostvaruje. Što birate, to i dobivate.*
- *Prostranstvo varijanti je polje informacije o tome što je bilo, što jest i što će biti.*
- *Polje informacije sadržava potencijalne varijante bilo kojih događaja.*
- *Varijanta se sastoji od scenarija i scenografije.*
- *Prostranstvo je moguće razbiti na sektore, a u svakom od njih je varijanta za sebe.*

- Što je veća udaljenost među sektorima, veća je razlika u varijantama.
- Sektori s približno istovrsnim parametrima prestrojavaju se u linije života.
- Materijalna realizacija kreće se prostorom poput kondenziranog ugruška.
- Odašiljanje misaone energije materijalizira potencijalno moguću varijantu.
- Svaki organizam daje svoj udio u oblikovanju materijalnog ostvarenja.
- Kada se parametri odašiljanja mijenjaju, dolazi do prijelaza na drugu liniju.
- Ne možete izmijeniti scenarij, ali ste u stanju izabrati drugi.
- Nije nužno boriti se za sreću, moguće je jednostavno izabrati varijantu po volji.

Grupe ljudi koji razmišljaju na isti način tvore energetske-informacijske strukture – klatna. Te se strukture počinju razvijati samostalno i ljude podčinjavaju svojim zakonima. Ljudi ne shvaćaju da nehotice djeluju u interesu klatna. Kako se oduprijeti glibu tlapnji?

Klatna

Dajte sebe u najam.

Destruktivna klatna

Od djetinjstva nas uvježbavaju da se podčinjavamo tuđoj volji, ispunjavamo obveze, služimo domovini, obitelji, političkoj stranci, tvrtki, državi, ideji... Svakomu služimo, no sebi – tek na kraju. Svatko, u ovoj ili onoj mjeri, ima osjećaj dužnosti, odgovornosti, potrebe, krivnje. Svaki je čovjek, ovako ili onako, „u službi“ različitih grupa i organizacija: obitelji, kluba, obrazovne institucije, poduzeća, političke stranke, države i tako dalje. Sve te *strukture* nastaju i razvijaju se kada određena grupa ljudi počne razmišljati i djelovati na jednaki način. Zatim se priključuju novi ljudi i struktura buja, skuplja snagu, prisiljava svoje članove da slijede postavljena pravila i u konačnici ona sebi može podčiniti široke slojeve društva.

Na razini materijalne realizacije struktura se sastoji od ljudi ujedinjenih općim cijevima i od materijalnih predmeta, kao što su zgrade, konstrukcije, namještaj, oprema, tehnika i tako dalje. No, što se nalazi iza svega toga na energetskej razini? Struktura nastaje kada su misli grupe ljudi jednako usmjerene, a time i parametri mentalne energije identični. Mentalna energija pojedinih ljudi sjedinjuje se u jedinstvenu struju. U tom slučaju, usred oceana energije stvara se zasebna, neovisna energetske-informacijska struktura – *energetsko klatno*. Ta struktura započinje svoj vlastiti život i ljude koji rade na njezinom uspostavljanju podčinjava svojim zakonima.

Zašto klatno? Zato što se ono njiše tim jače, što je više ljudi – *sljedbenika* – koji ga hrane svojom energijom. Svako klatno posjeduje

vlastitu karakterističnu frekvenciju ljuljanja. Na primjer, njihanje je moguće raznjhati već samim dodavanjem sile određenom frekvencijom. Ta frekvencija naziva se rezonanca. Ako se broj sljedbenika klatna smanjuje, njegovo se ljuljanje gasi. Kada sljedbenika više uopće ne bude, klatno će se zaustaviti i u suštini umrijeti. Evo nekoliko primjera ugaslih klatna: drevne poganske religije, kamena oruđa za rad, drevni primjerci oružja, stari modni stilovi, vinil-ploče – drugim riječima, sve što je postojalo ranije i što se danas ne koristi.

Zacijelo ste iznenađeni: zar su to sve uistinu klatna? Da, svaka struktura sa svojim atributima, izgrađena od mentalne energije ljudi jest klatno. Općenito, sva živa bića koja su u stanju emitirati energiju u istom smjeru, prije ili kasnije stvaraju energetska klatna. Evo primjera klatna u prirodi: kolonije bakterija, populacije živih bića, jata riba, stada životinja, šumski masivi, prerije, mravinjaci – sve manje-više uređene i istorodne strukture živih organizama.

Svaki zasebni živi organizam sam je po sebi klatno budući da je zasebna energetska jedinica. Kada se grupa takvih jedinstvenih klatna započne usklađeno njhati, stvara se grupno klatno. Ono stoji iznad svojih sljedbenika kao superstruktura, postoji kao zasebna neovisna struktura i postavlja pravila za svoje sljedbenike kako bi ih održalo zajedno i pridobilo nove. Takva je struktura neovisna – razvija se samostalno, prema svojim zakonima. Sljedbenici ne shvaćaju da djeluju prema zakonima klatna, a ne po vlastitoj volji. Na primjer: činovnički se aparat razvija kao samostalna struktura, nezavisno od volje pojedinih činovnika. Naravno, utjecajni činovnik može donositi samostalne odluke, ali njegove odluke ne mogu ići u raskorak sa zakonima sustava, jer će takav sljedbenik biti odbijen. Čak i pojedinac, koji sam sebe predstavlja, nije uvijek svjestan svojih motivacija. Na primjer, energetski vampir.

Svako je klatno po svojoj prirodi *destruktivno* budući da oduzima energiju svojim sljedbenicima i uspostavlja nad njima svoju vlast. Destrktivnost klatna očituje se u tome što njemu nije stalo do sudbine pojedinog sljedbenika. Cilj klatna samo je jedan – dobiti energiju sljedbenika, a hoće li to koristiti samome sljedbeniku, ili ne, nije važno. Čovjek koji je dospio pod utjecaj sustava, prisiljen

je graditi svoj život u skladu s njegovim zakonima, u protivnom će ga on sažvakati i ispljunuti. Dolaskom pod utjecaj destruktivnog klatna lako je moguće uništiti čitav svoj život. Iščupati se bez gubitaka je, u pravilu, teško.

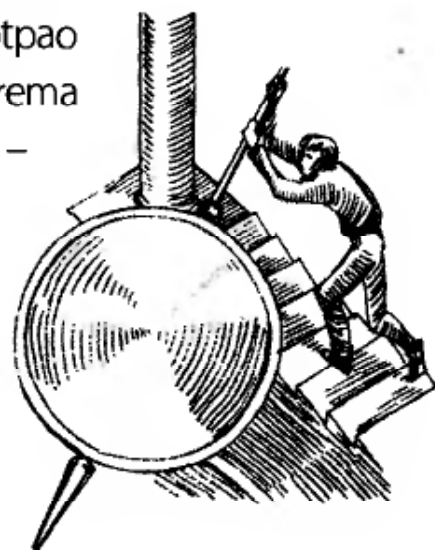
Ako čovjeku pođe za rukom, pronaći će svoje mjesto u sustavu i osjećat će se kao riba u vodi. On, budući sljedbenik, daje energiju klatnu, a njemu to osigurava prostor za život. Onog trena kad sljedbenik počne narušavati zakone strukture, frekvencija njegova emitiranja više se ne uklapa u rezonancu njihanja klatna. Ne dobivajući energiju, ono izbacuje ili uništava tvrdoglavog sljedbenika.

Ako se pak osoba udaljila od povoljnih smjerova, život u strukturi stranog klatna pretvara se u robiju ili u obično turobno postojanje. Takvo klatno postaje za sljedbenika destruktivno. Čovjek koji je potpao pod njegov utjecaj, gubi slobodu. Prinuđen je živjeti prema nametnutim zakonima i biti kotačić u velikom mehanizmu – svidjelo se to njemu, ili ne.

Čovjek može dospjeti pod pokroviteljstvo klatna i doći do istaknutih rezultata. Napoleon, Hitler, Staljin i njima slični – sve su to *favoriti* destruktivnih klatna. No u svakom slučaju, to se klatno uopće ne brine o dobrobiti svojih sljedbenika, već ih samo koristi za svoje ciljeve. Kada su Napoleona upitali je li ikada uistinu bio sretan, nabrojao je svega nekoliko dana u svom životu.

Klatno se koristi suptilnim metodama privlačenja novih sljedbenika, koji lete kao mušice na svjetlo. Koliko se često ljudi, namamljeni promidžbenim sličicama klatna, udaljavaju od sreće koja se nalazila upravo pored njih. Idu u vojsku i ginu. Upisuju se u obrazovnu instituciju i silom usvajaju profesiju koja nije za njih. Nalaze tuđi, tobože prestižan posao i tonu u blato problema. Vežu svoj život za stranca i zatim stradaju.

Djelovanje klatna vrlo često dovodi do uništavanja sudbine sljedbenika, mada ono pokušava sakriti svoje motive kojekakvim čestitim maskama.

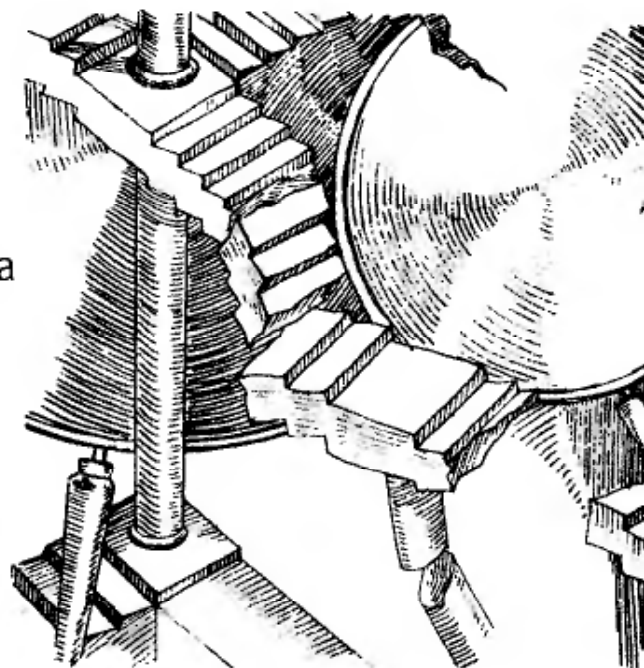

Klatno je opasno za čovjeka koji se prepustio njegovu destruktivnu utjecaju: ono odvodi svoju žrtvu s onih životnih smjerova na kojima čovjek može pronaći svoju sreću. Navedimo njegova karakteristična obilježja.

- Klatno se hrani energijom svojih sljedbenika i na račun toga pojačava svoje njihanje.
- Klatno se trudi k sebi privući što više pristaša, kako bi dobilo što više energije.
- Klatno suprotstavlja grupu svojih sljedbenika svim ostalim grupama. (Evo, mi smo ovakvi, a oni su drugačiji, loši.)
- Klatno agresivno optužuje svakog tko nije htio postati sljedbenik i pokušava ga ili pridobiti na svoju stranu, ili neutralizirati, ili odstraniti.
- Klatno se služi dobroćudnim privlačnim maskama, prikriva se iza visokih ciljeva, igra na ljudske osjećaje kako bi opravdalo svoje postupke i pridobilo što više sljedbenika.

Klatno je, u svojoj suštini, egregor, ali time ni blizu nije sve rečeno. Pojam „egregor” ne odražava čitav splet nijansi međudjelovanja čovjeka i energetsko-informacijskih niti. Klatna igraju nemjerljivo veću ulogu u životu čovjeka, nego što se to obično misli.

Kako klatno upija energiju svojih sljedbenika, moguće je jasno prikazati na sljedećem primjeru. Zamislite pun stadion, odvija se napeta nogometna utakmica, strasti su došle do usijanja, navijači bjesne. I evo, jedan igrač čini neoprostivu pogrešku koja dovodi do poraza ekipe. Na igrača se spustila bura negodovanja navijača, spremni su ga rastrgati. Zamišljate li kakva se masa negativne energije obrušuje na glavu nesretnika? Od takvog bi strašnog udara on naprosto trebao umrijeti na licu mjesta. No, to se ne događa, on je živ i zdrav, iako utopljen u osjećaju krivnje. Kamo je nestala negativna energija

usmjerena na igrača? Pokupilo ju je klatno. Kada ne bi bilo tako, objekt mržnje gomile bi poginuo, dok bi se idola dizalo u nebo.

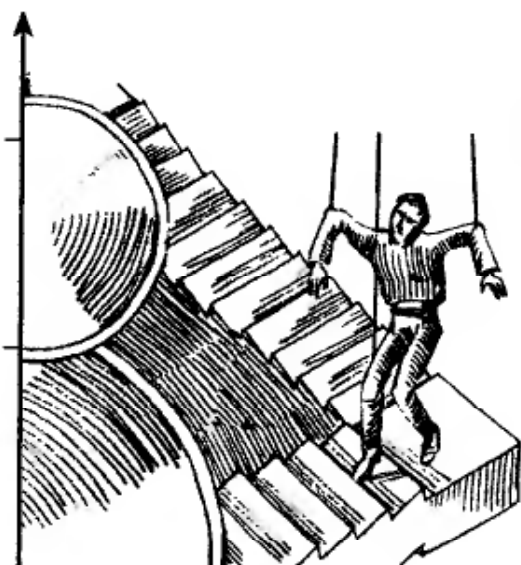
Ne bih sudio o tome je li klatno oživotvorena bit ili je ono samo energetski oblik. To za tehniku transurfinga ionako nema nikakvog značenja. Glavno je prepoznati klatno i ne prihvaćati njegovu igru bez koristi za sebe. Prepoznati destruktivno klatno vrlo je jednostavno prema jednom karakterističnom obilježju. Ono se uvijek natječe sa sebi sličnima u borbi za ljude. Cilj je klatna samo jedan – uhvatiti što je više moguće sljedbenika kako bi dobilo što više energije. Što je klatno agresivnije u borbi za sljedbenike, to je destruktivnije i predstavlja opasnost za sudbinu pojedinog čovjeka.

Moguće je proturječiti budući da ipak postoje dobrotvorne organizacije, društva za zaštitu prirode, životinja i slično. Što je u njima destruktivno? Za vas osobno – to, što se oni, kako god vi tvrdi bili, hrane vašom energijom i uopće im nije stalo do tuđe sreće i dobrobiti. Oni pozivaju na milosrđe prema drugima, a ostaju ravnodušni prema vama. Ako vama to odgovara i vi se zaista osjećate sretnima radeći takav posao, znači, on se može smatrati vašim pozivom i vi ste pronašli svoje klatno. No, treba biti pošten prema sebi: ne nosite li vi masku dobrotvora? Dajete li uistinu iskreno svoju energiju i novac za tuđe dobro ili glumite dobročinstvo da biste se prikazivali boljima?

Destruktivna klatna su odučila ljude od biranja svoje sudbine. Ipak, ako čovjek bude slobodan u svom izboru, steći će neovisnost. Tada ga klatna neće privući za svojeg sljedbenika. Naša je svijest toliko navikla na to da je sudbina usud, i nama je zaista vrlo teško dati mogućnost da jednostavno *izaberemo* onu sudbinu koja nam se više sviđa. Klatnima je korisno držati sljedbenike pod kontrolom zato što onda pronalaze sve moguće načine za manipulaciju svojim slugama. Iz daljnjeg izlaganja bit će vam jasno kako to rade.

Transurfing također može postati klatno ako iz njega stvorite kult, pokret ili školu. Različita su klatna, naravno, destruktivna na različit način. Transurfing će, pak, u najgorem slučaju biti najmanje destruktivan budući da ne služi nekom

općem tuđem cilju, nego isključivo služi za dobro svake pojedine osobe. Stoga bi takvo klatno bilo vrlo neobično: društvo individualista koji se bave isključivo svojom sudbinom. Pa ipak, evo za vas domaće zadaće: kakva klatna možemo nazvati konstruktivnima?

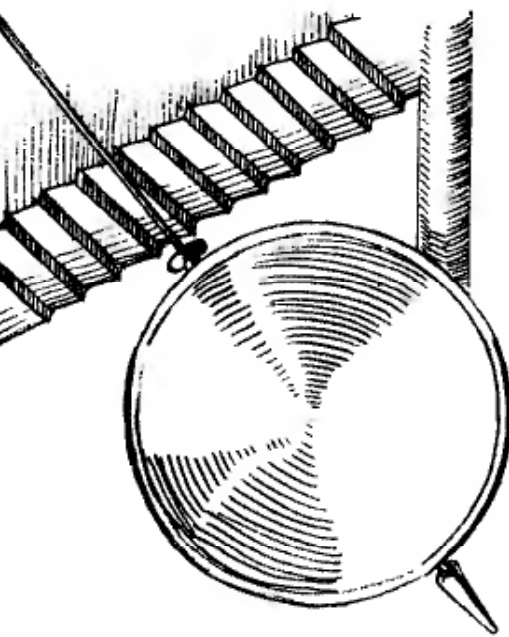
Ali zašto vam to uopće govorim? Želim vam objasniti što znači *birati* svoju sudbinu i kako to učiniti. Naoružajte se strpljenjem, dragi čitatelju, nije sve tako jednostavno, ali će postupno slika postajati jasnija.

Bitka klatna

Glavna je karakteristika destruktivnog klatna agresivna težnja uništenju drugih klatna kako bi ljude povuklo na svoju stranu. Zato ono neprestano huška svoje sljedbenike na druge: „Mi smo ovakvi, a oni su drugačiji! Loši!” Ljudi koji su uvučeni u tu borbu silaze sa svojeg puta i idu k lažnim ciljevima, koje greškom prihvaćaju kao svoje. U tome se pokazuje destruktivnost klatna. Borba protiv tuđih sljedbenika je jalova i vodi k uništenju života – kako svojih, tako i tuđih.

Uzmimo za primjer krajnju manifestaciju bitke za sljedbenike – rat. Kako bi nagovorilo svoje sljedbenike na ratovanje, klatno navodi argumente iz konkretne povijesne epohe. Najprimitivnija metoda koje se nekad koristila jest jednostavno narediti da se od drugih uzme ono što je njihovo. Kako je društvo postajalo civiliziranije, argumenti su postajali istančaniji. Jedan se narod proglašava superiornim, a drugi – štetnim. Dobra je namjera podići nerazvijene narode na viši stupanj, a ako se oni tomu protive, primijeniti silu. Suvremene koncepcije ratovanja, pak, izgledaju otprilike ovako. U šumi na drvetu visi košnica. Tamo žive divlje pčele, spremaju svoj med i podižu svoje

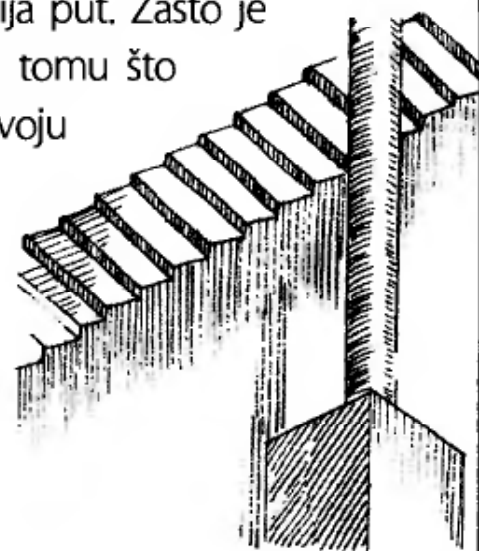

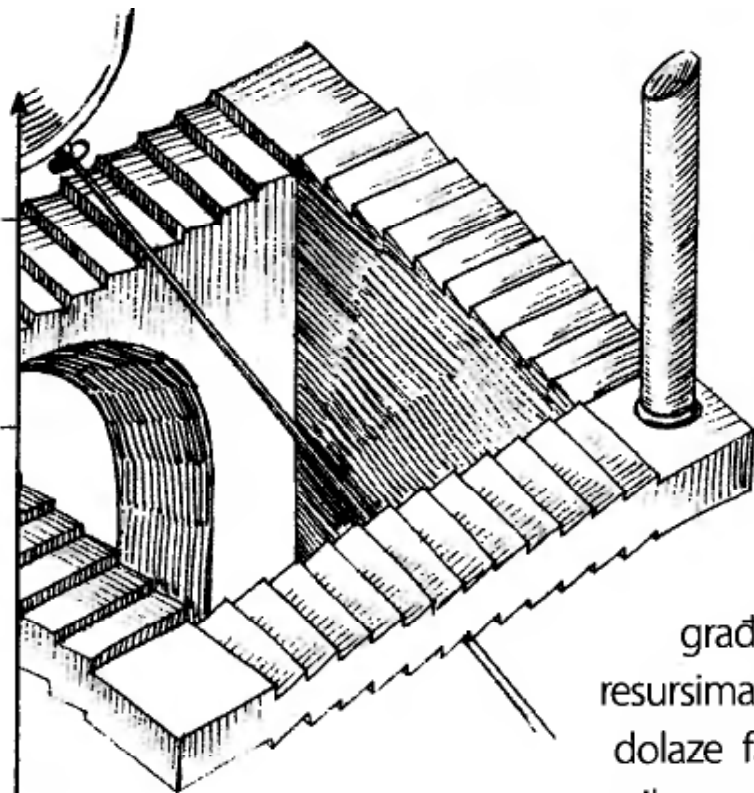
mlade. Ali, eto, košnici prilazi klatno i objavljuje svojim sljedbenicima: „Ovo su divlje pčele, jako su opasne i zato ih treba uništiti ili im, u krajnjem slučaju, razoriti gnijezdo. Ne vjerujete? Gledajte!” Tada ono počinje tresti gnijezdo štapom. Pčele izlijeću i počinju bosti sljedbenike. A klatno slavi: “Eto, vidite kako su agresivne! Treba ih uništiti.”

Kakvim god se opravdavajućim parolama prikrivali ratovi i revolucije, njihova je suština ista – to je *borba klatna* za svoje sljedbenike. Oblici bitke mogu biti različiti, ali cilj se sastoji samo u jednom – osvojiti što više sljedbenika. Nove snage životno su nužne za klatno, bez njih će se ono zaustaviti, i zbog toga je bitka klatna – prirodna i neizbježna borba za život.

Poslije rata i revolucija dolaze manje agresivni, ali dovoljno žestoki oblici bitaka. Na primjer, borba za tržište robe, suparništvo političkih stranaka, konkurencija u gospodarstvu, svi mogući oblici marketinga, promidžbene kampanje, ideološka propaganda i tako dalje. Ljudsko je postojanje sazdana na klatnima i stoga su sve sfere djelatnosti zahvaćene konkurencijom. Suparništvo se odvija na svim razinama, počevši od državnih sporova, sve do natjecanja klubova i pojedinaca.

Novo, neobično i nepoznato uvijek s mukom sebi probija put. Zašto je to tako? Zar je tromost razmišljanja tolika? Glavni je razlog tomu što starim klatnima ne odgovara pojava novaka, koji će na svoju stranu povući sljedbenike. Na primjer, motori s unutarnjim sagorijevanjem, koji tako jako onečišćuju atmosferu, već su davno mogli postati prošlost. Konstruirani su mnogobrojni alternativni, ekološki čisti modeli motora. Međutim, to je smrtna prijetnja klatnima naftnih korporacija, a one, zato što su vrlo moćne, ne dozvoljavaju nekakvim izumiteljima da

ih samo tako maknu sa scene. Događa se da ta čudovišta doslovce pokupuju patente za modele novih motora i drže ih u tajnosti, izvješćujući pritom o niskoj djelotvornosti izuma.

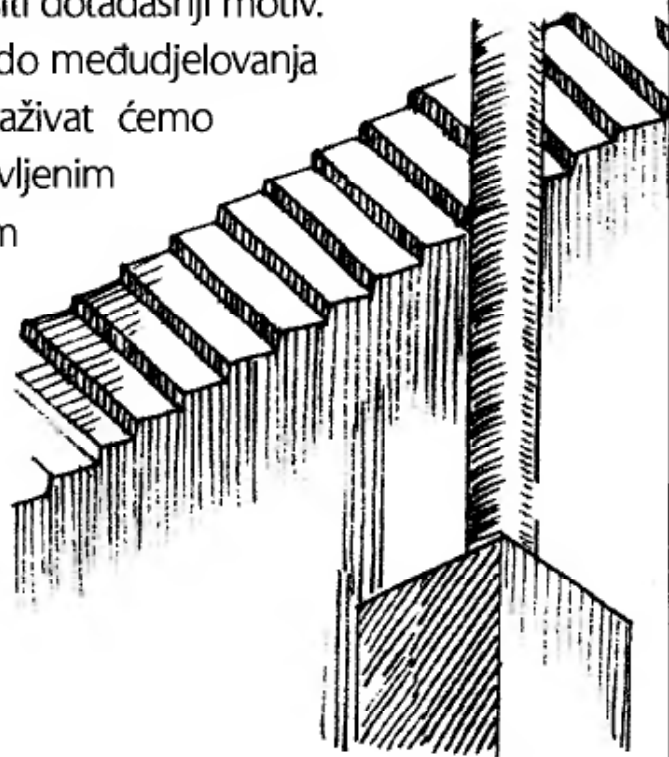
Ostvarujući svoju strukturu na materijalnoj razini, klatna učvršćuju svoj položaj financijskim sredstvima, građevinama, opremom i, naravno, ljudskim resursima. Na čelna mjesta ljudskih piramida dolaze favoriti klatna. Favoriti su rukovoditelji svih rangova, počevši od sitnih šefova, sve do predsjednika država. Oni uopće ne moraju posjedovati posebne kvalitete. U pravilu rukovoditeljima postaju sljedbenici čiji se parametri najbolje uklapaju u strukturu klatna. Favoritu se može činiti da je postigao veličanstvene rezultate u svom životu zahvaljujući isključivo svojim osobnim vrlinama. Na nekim stupnjevima je to tako, ali veliki dio posla oko napredovanja svojih ljubimaca odrađuje samoorganizirajuća struktura klatna. Ako parametri favorita prestanu odgovarati potrebama sustava, njega se nemilosrdno uklanja.

Bitka klatna destruktivna je za njihove sljedbenike zato što se čini kao da oni, poštujući višu volju, rade po svojem osobnom uvjerenju. Osobno uvjerenje sljedbenika u većini je slučajeva prigrabljeno klatnima. Čim se čovjek prilagodi frekvenciji klatna, stvara se međudjelovanje njega i klatna na energetskej razini. Frekvencija emitiranja mentalne energije sljedbenika učvršćuje se i podržava energiju klatna. Dolazi do neke vrste preuzimanja, zasuna s obrnutom vezom. Sljedbenik emitira rezonancom klatna, a klatno, sa svoje strane, također malo dohranjuje sljedbenika energijom kako bi sačuvalo utjecaj.

Na razini materijalne realizacije promatramo takvo međudjelovanje kao uobičajeni prizor. Na primjer, klatno političke stranke provodi agitaciju, hvata sljedbenika i daje mu nekakvo energetske punjenje u obliku osjećaja ispravnosti, zadovoljstva, dostojanstva, važnosti. Sljedbeniku se čini da ima kontrolu nad situacijom – on može birati. Ustvari su oni izabrali njega i nad njim uspostavili kontrolu. Izvana to izgleda kao da je sljedbenik uvjeren da provodi svoju volju. Međutim, tu mu je volju umjetno i neprimjetno nametnulo klatno. Sljedbenik upada u njegovo informacijsko polje, komunicira sa sebi sličnima o „gorućim“ temama, ulazi u energetske vezu i samim time učvršćuje svoju frekvenciju. Zatim se ispostavlja da su očekivanja sljedbenika lažna, javljaju se ideje protiv bivšeg idola i frekvencija emitiranja ispada iz zasuna. Jačina stiska varira ovisno o stupnju jačine klatna. U nekim slučajevima sljedbeniku dopuštaju da jednostavno ode, a u drugima takvog heretika mogu lišiti slobode ili života.

Frekvencijski škipac moguće je jasno vizualno predložiti. Pjevušite neku melodiju. No, upravo u tom trenutku čuli ste drugu glasnu glazbu. Dok slušate drugu melodiju, jako vam je teško nastaviti pjevušiti dotadašnji motiv.

Za transurfing nije važno na koji način dolazi do međudjelovanja klatna i sljedbenika na energetske razini. Istraživat ćemo njihovo međudjelovanje koristeći se pojednostavljenim modelom u svakidašnjem obliku. Toga ima sasvim dovoljno. Detaljno i točno objasniti što i kako se *zapravo* događa ne može nitko, zato što će se pojaviti pitanje: kako tumačiti „zapravo“? I tako dalje, u skladu s beskonačnošću spoznajnog procesa. Nezahvalan je to zadatak. Stoga ćemo se trebati zadovoljiti malim. Treba se veseliti i tomu što ipak možemo ponešto shvatiti. Pogledajmo kako klatna manipuliraju svojim sljedbenicima.

Niti marioneta

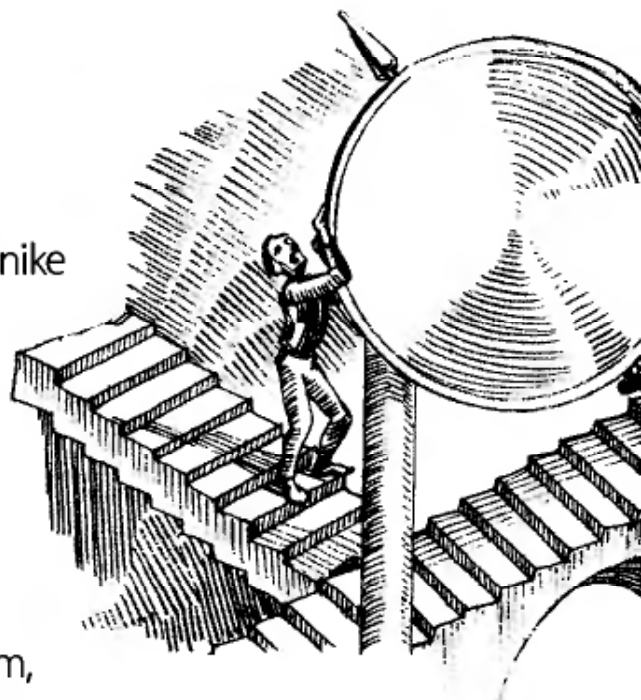
Postavimo si zadatak: kako klatna svoje sljedbenike mogu prisiliti na dobrovoljno davanje energije? Veliko i moćno klatno, na primjer, može natjerati svoje sljedbenike da postupaju prema određenim pravilima. Ali kako to rade slabija klatna? Kada čovjek nema moć silom natjerati drugoga da nešto čini, služi se razumnim argumentima, uvjeravanjem, dogovorima, obećanjima. Sve su to slabašne metode,

karakteristične isključivo za ljudsko društvo, udaljeno od prirodnih

sila. Klatna također ponekad primjenjuju takve metode, ali ona imaju i mnogo moćnije oružje. Ona su energetske-informacijske niti, i stoga se podčinjavaju i djeluju u skladu s moćnim i nepromjenjivim zakonima postojanja ovog svijeta.

Čovjek predaje energiju klatnu kada emitira mentalnu energiju njegovom frekvencijom. Zato čovjek ne mora svjesno usmjeravati svoje misli u korist klatna. Kako i sami shvaćate, veliki dio misli i postupaka ljudi nalazi se u predjelu nesvjesnoga. Tim se svojstvom čovjekove psihe klatna i koriste. Ona uspijevaju dobiti energiju ne samo od svojih sljedbenika nego i od ljutih protivnika. Vi već, zasigurno, pogađate na koji način.

Zamislite grupu starica na klupi kako kunu i psuju državnu vlast. One nisu sljedbenice klatna vlasti, one ga mrze iz čitavog niza razloga. Ipak, do čega dolazi? Starice kritiziraju vlast – kako je nesposobna, korumpirana, cinična i tupa. Na taj način one intenzivno emitiraju mentalnu energiju frekvencijom tog klatna. Ustvari je klatnu svejedno s koje ćete ga vi strane njhati. Njemu odgovara i pozitivna i negativna energija. Glavno je da frekvencija emitiranja bude rezonantna.

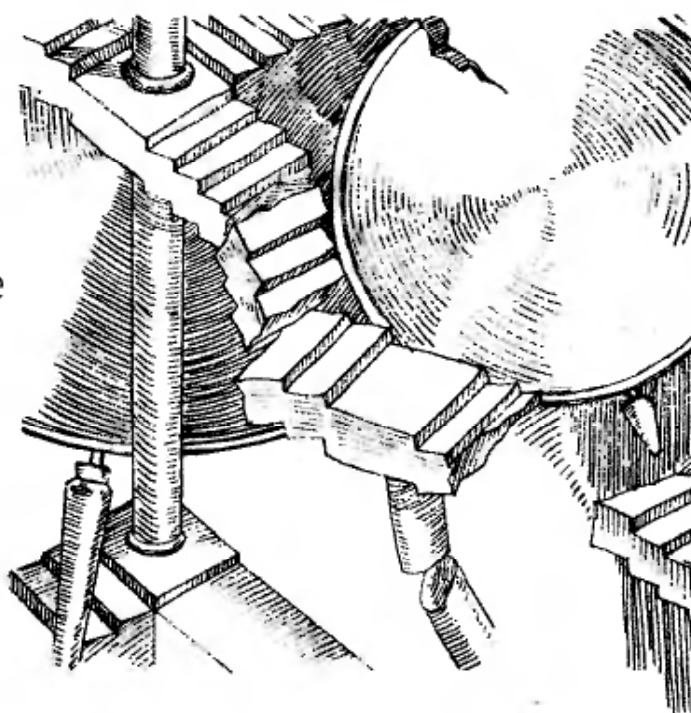

Dakle, glavna je zadaća klatna da zgrabi, zahvati čovjeka na brzinu, bez obzira na način, samo da bi okupiralo njegove misli. S pojavom sredstava masovnog informiranja metode klatna postaju sve istančanije. Čovjek pada u snažnu ovisnost. Jeste li primijetili da u informativnim programima obično prevladavaju loše vijesti? One izazivaju jake emocije – nemir, strah, negodovanje, pakost, mržnju. Zadaća dopisnika i jest u tome da privuku pozornost. Sredstva masovnog informiranja, koja su i sama klatna, u službi su moćnih klatna. Cilj koji se zagovara jest slobodan pristup svakoj informaciji. No, stvarni cilj je jedan – usklađivanje s nužnom frekvencijom na sve moguće načine.

Jedan od klatnu najdražih načina za dobivanje pristupa vašoj energiji: izbaciti vas iz ravnoteže. Izbačeni iz ravnoteže započinjete se „ljuljati“ frekvencijom klatna i na taj način ljuljate i njega. Dopustite primjer. Porasle su cijene. Vi reagirate negativno – počinjete negodovati, žaliti se, razmjenjivati informacije s poznanicima. Sasvim normalna i odgovarajuća reakcija. No, upravo je to ono što klatno očekuje. Vi emitirate negativnu energiju u svoj okoliš frekvencijom klatna, ono dobiva energiju i još se više njiše – situacija se pogoršava.

Najčvršća nit pomoću koje vas klatno može držati jest strah. Najstariji i najjači osjećaj. Nije važno čega se bojite, no, ako je strah povezan s nekim oblikom klatna, ono će dobiti vašu energiju. Uzbuna i nemir već su slabije, ali još uvijek dovoljno čvrste niti. Ti osjećaji jako dobro učvršćuju emisiju mentalne energije na frekvenciju klatna. Ako vas nešto uznemiruje, teško vam je usredotočiti se na nešto drugo.

Osjećaj krivnje također je jedan od najširih kanala preko kojeg klatno iz vas crpi energiju. Nameću nam ga od samog djetinjstva. To je vrlo prikladna metoda manipulacije: „Ako si kriv, moraš raditi

što ću ja reći." Živjeti s osjećajem krivnje vrlo je neugodno i zato ljudi od njega nastoje pobjeći. No, na koji način? Pretrpjeti kaznu ili odraditi krivnju. I jedno i drugo podrazumijeva podčinjavanje, podređivanje i upućivanje misli u određenom smjeru. Osjećaj dužnosti poseban je slučaj osjećaja krivnje. Dužan – znači nečim obavezan, dužan ispunjavati. U konačnici, „krivi“ kao i „pravi“, a tako i prinuđeni, hodaju pognutih glava i prinose klatnu svoju glavu da je predaju u obliku energije. Stvoreni, sugerirani osjećaj krivnje omiljeno je oružje manipulatora, i mi ćemo se još njemu vratiti.

Posebno treba naglasiti sve moguće psihološke komplekse ljudi. Kompleks manje vrijednosti: nisam privlačne vanjštine, nemam sposobnosti ni talenata, nisam dovoljno pametan ili oštrouman, ne znam se ponašati s ljudima, nedostojan sam. Kompleks krivnje: nešto sam skrivio, svi me osuđuju, moram nositi svoj križ. Kompleks vođe: moram biti strog, objavljujem rat sebi i svima oko sebe, borit ću se za mjesto pod suncem, uzimat ću silom što mi pripada. Kompleks pravednika: pod svaku ću cijenu dokazati da sam u pravu i dokazat ću drugima da oni nisu u pravu. Kompleksi su privatni ključevi energija pojedinih osobnosti. Klatno, zgrabivši čovjeka nabrzinu, intenzivno iz njega crpi energiju.

Sami možete povećati popis niti kojima klatna privlače svoje sljedbenike: pravednost, ponos, taština, čast, ljubav, mržnja, pohlepa, darežljivost, znatiželja, interes, glad, i slični osjećaji i potrebe. Osjećaji i zainteresiranost dozvoljavaju učvršćivanje tijeka misli u određenom smjeru. Ako tema ne pobuđuje ni interes, ni osjećaje, na nju se vrlo teško usredotočiti. Zato klatna grabe tijekom misli zadirući u osjećaje i potrebe čovjeka.

U pravilu, ljudi uobičajeno reaguju na negativne vanjske podražaje. Negativne vijesti izazivaju nezadovoljstvo, alarmantne vijesti – reakciju nemira ili straha, uvreda izaziva neprijateljstvo i tako dalje. Navike služe kao startna poluga za puštanje u pogon mehanizma škripca. Na primjer, navika ljutnje ili nemira iz beznačajnih razloga, odgovaranje na provokaciju, općenito, negativno reagiranje na negativni podražaj. Čovjek može shvatiti da negativne

misli i postupci ne nose ništa dobrog, no svejedno, po običaju, čini stare pogreške.

Na taj način navike često stvaraju probleme i prisiljavaju na nedjelotvorno ponašanje, dok je njihovo uklanjanje teško. One su iluzija udobnosti. Čovjek više vjeruje onome što otprije poznaje. Sve novo izaziva bojazan. Staro, ono što dolazi iz navike, već je preporučeno iskustvom. To je kao stari naslonjač u koji sjedate kako biste se odmorili nakon posla. Možda je novi prikladniji, ali je zato stari udobniji. Komfort određuje shvaćanje da je udobnost povjerenje, pozitivno iskustvo, predvidljivost. Novo posjeduje takve kvalitete u kudikamo manjem stupnju i stoga je potrebno mnogo vremena kako bi nova navika postala stara.

Tako smo, u općim crtama, razmotrili metode utjecaja klatna na ljude. Može li se čovjek izbaviti od utjecaja klatna? O načinima oslobađanja govorit ćemo kasnije. Međutim, često se događa da netko ustaje i otvoreno istupa protiv klatna koje ga je podjarmilo. U takvom dvoboju čovjek *uvijek* trpi poraz. Klatno se može pobijediti jedino drugim klatnom. Jedan čovjek ne može učiniti ništa. Ako je odbacio poslušnost i krenuo u borbu, samo će izgubiti energiju i u najboljem će slučaju biti bačen izvan granica sustava, dok će u najgorem biti slomljen. Sljedbenika koji se usudio narušiti pravila koja je postavilo klatno, stavlja se izvan zakona. Izvana se to čini kao osuda za djelo. Ustvari, krivnja nije u samom djelu, već u tome što je sljedbenik odbacio poslušnost, odnosno što je prestao klatnu dostavljati energiju.

Zašto „pokornu glavu mač ne siječe”? Zato što je čovjek, koji je na sebe preuzeo osjećaj krivnje, sasvim spreman podčiniti se vlasti klatna. Za klatno kajanje sljedbenika u predmetnom postupku nema značenja. Jedino je bitna uspostava izgubljene kontrole. Klatno će odmah postati bolje ako mu date mogućnost da manipulira vama. No, ako se krivac ne pokorava, može ga se eliminirati, budući da se više od njega nema što uzeti. Stvarni su motivi klatna, u pravilu, zamaskirani moralnim načelima. Kažu da onaj tko se pokaje više nije zločinac. Vi ćete sami lako moći razlikovati gdje vrijede moralna načela, a gdje

se nameću utjecaji sustava, ako uvijek budete imali na umu što su klatna i koji su njihovi pravi ciljevi.

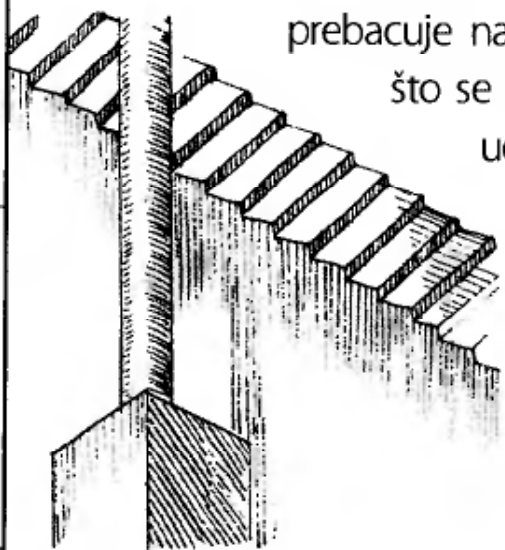
Dobivate ono što ne želite

Kao što je navedeno, klatna mogu dobivati energiju kako od svojih neprijatelja tako i od protivnika. Ali gubitak energije tek je polovica nevolje. Ako je klatno dovoljno destruktivno, šteta se nanosi blagostanju i sudbini čovjeka.

Svaki se čovjek, s vremena na vrijeme, spotiče o negativnu informaciju ili neželjene događaje. Sve su to provokacije klatna. Čovjek to ne želi u životu, ali uvijek reagira na isti način iz dva razloga. Ako se njega informacija baš ne tiče, propušta je mimo svojih ušiju i brzo je zaboravlja. Ako ga provokativna informacija razdražuje, plaši ili dira u srce, dolazi do stiskanja misaone energije u škripac klatna i čovjek se usklađuje s frekvencijom klatna.

Daljnji se događaji razvijaju po poznatom scenariju. Čovjek se ljuti, negoduje, uznemiruje se, boji, burno izražava nezadovoljstvo; općenito, aktivno emitira energiju na frekvenciju destruktivnog klatna. Ta energija ne odlazi samo klatnu. Parametri mentalne energije su takvi da se čovjek prebacuje na linije života gdje je ono što želi izbjeći višak. Kao što se sjećate, ako se emitiranje mentalne energije čovjeka učvršćuje na određenoj frekvenciji, on se prebacuje na odgovarajuće životne linije. Destruktivna uloga klatna ovdje se iskazuje u učvršćivanju frekvencije pomoću stiska škripca.

Dopuštate da informacije o katastrofama i stihijama prolaze pored vas. Pa, ako se to vas ne tiče, zbog čega nepotrebna rastrojstva? U tom

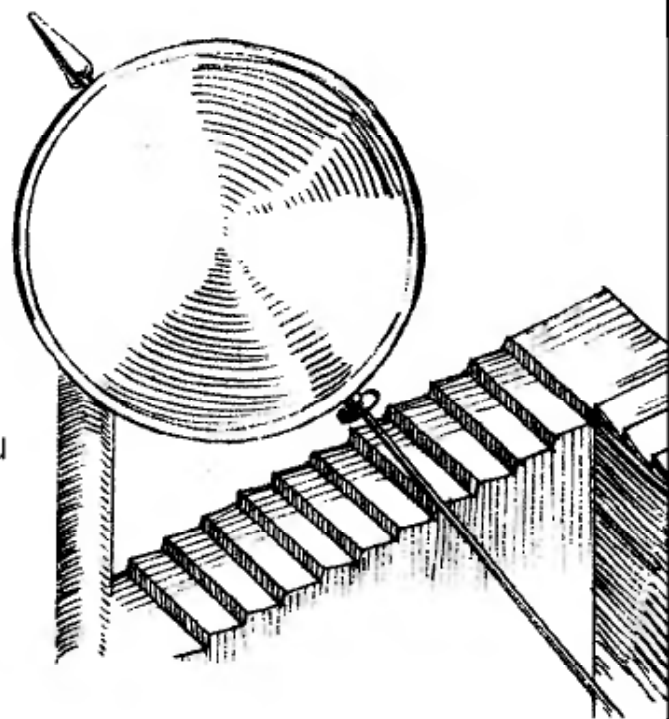

slučaju, u pravilu se negdje zbiva katastrofa, ali se vi osobno nalazite na liniji života gdje niste žrtva, nego promatrač. Ta linija, na kojoj ste vi žrtva, ostala je po strani. I obrnuto, ako u sebe puštate informaciju o katastrofama i nesrećama, kritizirate i raspravljate o tome s poznanikom, sasvim je moguće da se uskoro prebacite na liniju na kojoj ćete biti žrtva.

Što je jača vaša želja da nešto izbjegnute, to je veća vjerojatnost da ćete to dobiti. Aktivno se boriti s onim što ne želite – znači uložiti svu snagu kako bi to bilo u vašem životu. Za premještanje na neželjene linije života čak nije obavezno poduzimati nekakve radnje. Sasvim su dovoljne negativne misli začinjene emocijama. Ne želite loše vrijeme i razmišljate o tome kako ne volite pljusak. Dosađuju vam bučni susjedi – i neprestano se s njima svađate ili ih potihom mrzite. Nečega se bojite – i to vas jako uznemiruje. Dojadio vam je sadašnji posao – i vi osjećate neprijateljstvo prema njemu.

Posvuda vas progoni to što vi *aktivno ne želite*, to jest čega se bojite, mrzite, što prezirete. S druge strane, mnogo je toga što biste također htjeli izbjeći, no to vas u određenom trenutku mnogo ne zabrinjava. U tom slučaju to se neće ni dogoditi. No, čim vi pustite neželjeno u sebe i započnete njegovati taj osjećaj, neželjeno se obavezno materijalizira u vašem životu.

Jedinstveni je način za odstranjivanje neželjenog iz vašeg života osloboditi se utjecaja klatna koje je prigrabilo vašu mentalnu energiju. I ubuduće ne dopustiti da vas isprovocira i uključi u svoju igru. Riješiti se utjecaja destruktivnog klatna može se na dva načina: *upropastiti* ga ili *ugasiti*. Pogledajmo malo bolje kako to učiniti.

Propast klatna

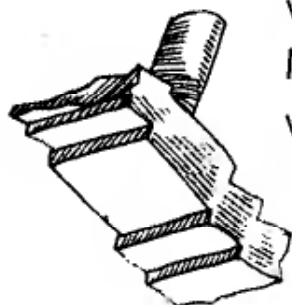
Boriti se s klatnom je beskorisno. Kao što je već rečeno, boriti se s njime – znači davati mu svoju energiju. Prvi i glavni uvjet za uspjeh jest *odustajanje od borbe s njime*. U

prvom redu, što aktivnije izmičete klatnima koja vam dosađuju, to će ona aktivnije navaljivati.

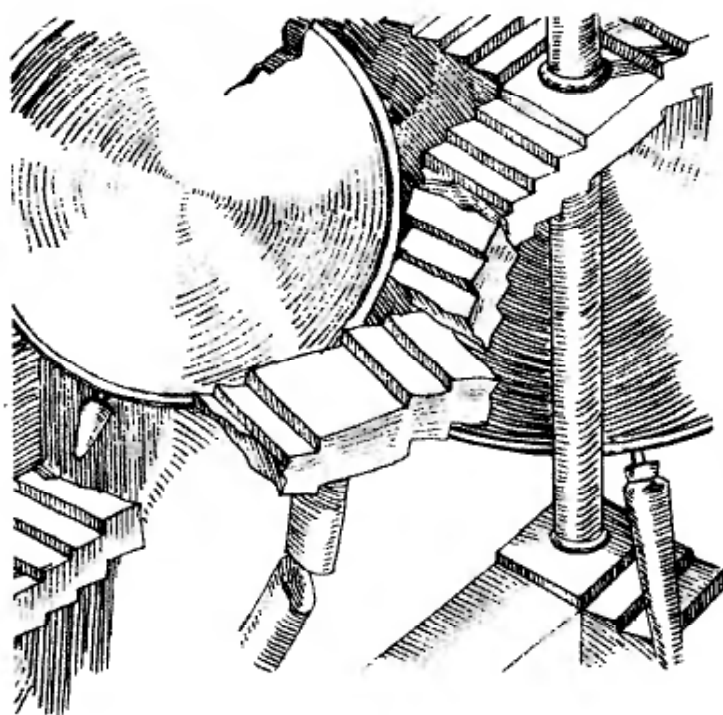
Možete beskonačno ponavljati: „Ostavite me već jednom na miru! Maknite se svi od mene!” Čini vam se da se mičete od njih, a ustvari hranite klatna svojom energijom, i ona se još više lijepe za vas.

Drugo, nemate pravo nikoga na ovom svijetu osuđivati i mijenjati. Sve treba uzimati kao slike na izložbi, bez obzira na to sviđaju li vam se ili ne sviđaju. Na izložbi može biti izloženo mnogo slika koje izgledaju neprivlačno. Ipak, ne pada vam na pamet tražiti da ih se makne. Nakon što ste priznali klatnu pravo postojanja, imate pravo od njega otići, ne potpasti pod njegov utjecaj. Ali, glavna je stvar ne boriti se s njime, ne osuđivati, ne ljutiti se, ne ludjeti – ne sudjelovati u njegovoj igri. Upravo suprotno, treba ga mirno prihvatiti kao nužnost, kao neizbježno zlo, i potom otići. Izražavanjem mržnje u bilo kojem obliku, predajete energiju klatnu.

Prije no što razjasnimo što znači *birati*, treba naučiti kako *odbiti*. Ljudi, u pravilu, nejasno sebi predočuju što žele. Ali svi točno znaju što ne žele. U nastojanju bijega od neželjenih stvari ili događaja, mnogi postupaju tako da im se događa obrnuto. *Da bi se odbilo, nužno je prihvatiti*. Riječ „prihvatiti” u ovom slučaju ne znači pustiti u sebe, nego priznati pravo na postojanje i ravnodušno proći mimo toga. Prihvatiti i pustiti znači propustiti kroz sebe i mahnuti rukom na odlasku. Naprotiv, prihvatiti i ostaviti znači pustiti u sebe, a zatim se privezati ili usprotiviti. Ako vas muče misli o tome što vam se ne sviđa, to će vam doći u život. Zamislite da netko ne voli jabuke. Jednostavno ih mrzi, od njih mu se povraća. On bi jednostavno mogao

ne obraćati na njih pozornost, ali mu ne odgovara činjenica da u svijetu, u kojem živi, postoji takva gadost kao što su jabuke. One ga iritiraju svaki put kad mu upadnu u oči, i on aktivno pokazuje svoje gađenje. To se događa na materijalnoj razini. Međutim, na energetskej razini, pohlepan se čovjek baca na jabuke, trpa ih u usta, glasno cmače i skviči da ih mrzi, puni džepove, davi se i iznova se žali kako su mu dojadile. Čovjeku ne ide u glavu da jednostavno može izbaciti jabuke iz svojeg života ako ih ne želi.

Nije važno volite li nešto ili mrzite. Ako su vaše misli privezane za vaše osjećaje, energija misli učvršćuje se na određenoj frekvenciji – zato dopuštate da vas klatno uhvati – i prebacujete se na odgovarajuće linije života na kojima predmeta fiksacije ima u izobilju.

Ako nešto ne želite imati, jednostavno nemojte o tome razmišljati, ravnodušno prolazite pored toga i to će nestati iz vašeg života. *Izbaciti iz života ne znači izbjegavati, nego ignorirati.* Izbjegavati znači pustiti u svoj život, ali se aktivno truditi izbaviti se. Ignorirati znači nikako ne reagirati i, stoga, ne imati.

Zamislite da ste radio. Svaki dan se budite i slušate mrsku vam stanicu – svijet koji vas okružuje. Tako se prebacite na drugu frekvenciju!

Možda vam se učini da ćete se, ako postavite željeznu zavjesu između sebe i svijeta, spasiti od neželjenih klatna. To nije ništa više od iluzije. Nalazeći se u željeznom oklopu, ponavljate: „Ja sam gluha stijena. Ništa ne vidim, ništa ne čujem, ništa ne znam, ništa nikome neću reći. K meni nema pristupa.“ Kako bi se održalo takvo zaštitno polje, neophodno je trošiti energiju, i to veliku. Čovjek, nastojeći se namjerno ograditi od svijeta, neprekidno živi u napetosti.

K tome, energija zaštitnog polja ugođena je na frekvenciju onog klatna protiv kojega je usmjerena zaštita. A klatnu je upravo to i potrebno. Njemu je svejedno kako dajete energiju – voljno ili nevoljno. Kako se, dakle, zaštititi od klatna? *Prazninom*. Ako sam prazan, ne može me ni za što uhvatiti. Ne ulazim u igru klatna, ali se ni ne trudim od njega zaštititi. Jednostavno ga ignoriram. Energija klatna prolijeće ne dodirujući me i raspršuje se u prostanstvu. Igra klatna ne zabrinjava me, ne pogađa. U odnosu na njega ja sam pust.

Glavni je zadatak klatna privući što više sljedbenika i od njih dobiti energiju. Ako ignorirate klatno, ono će vas ostaviti na miru i priključit će se na druge, zato što ono djeluje samo na one koji prihvaćaju njegovu igru, odnosno započinju emitirati na njegovoj frekvenciji.

Najgrublji primjer: slijedi vas pas koji laje. Ako se okrenete, on će još jače zalajati. Ako ga uzmete za ozbiljno i započnete se s njime svađati, još će dugo trčati za vama jer je njemu upravo to i cilj – pronaći nekoga s kime će se prepirati. No, ako ga vi budete ignorirali, on će se prebaciti na drugi objekt. Uočavate: njemu neće na pamet pasti uvrijediti se zbog toga što mu niste poklonili pozornost. On je previše zaokupljen svojim ciljem kako dobiti energiju, a da bi razmišljao o nečemu drugome. Umjesto psa to može biti problematična osoba; model će funkcionirati na isti način.

Ako vam netko dosađuje, primijenite na njega model destruktivnog klatna. Upravo će taj model odgovarati. Ako ne možete ugasiti „gnjavatora“, jednostavno nemojte odgovarati na provokacije, ignorirajte ga. On se neće maknuti od vas sve dok mu ne prestanete davati svoju energiju. Energiju možete davati kako direktno, upuštajući se s njim u raspravu, tako i indirektno, šutke ga mrzeći. Prestati davati energiju znači uopće ne razmišljati o njemu, izbaciti ga iz glave. Jednostavno si recite: „K vragu s njim!“ – i on će otići iz vašeg života.

Ipak, samo ignorirati klatno često nije uspješno. Na primjer, šef vas pozove da vam očita lekciju. Samo odbijanje ili obrana značit će gubitak energije budući da je i jedno i drugo borba s klatnom. U takvim slučajevima možete

stvoriti privid da ulazite u igru s klatnom. Glavno je shvatiti da u igru ulazite pretvarajući se.

Zamislite da vam golem tip prijete čekićem i iz sve vam snage nanosi udarac. Nemate ništa protiv njega, ne štitite se, ni ne napadate. Jednostavno se odmičete u stranu i tip, zajedno s čekićem, leti u prazno. To znači da vas klatno ne može dograbiti i ono se lomi.

Takvo je načelo osnova aikido borbe. Ona se doslovce zasniva na sljedećem: napadača hvataju pod ruku, kreću se zajedno s njime, kao da ga prate, a zatim ga lagano otpuštaju i šalju da odleti na stranu na koju je bila usmjerena njegova energija. Sva je tajna u tome da onaj koji se brani, nema ništa protiv napada. On se usklađuje s linijom napadača, kreće se zajedno s njime neko vrijeme, a zatim se odmiče. Energija napadača razbija se u prazno, zbog toga što, ako je onaj tko se brani „prazan“, ne može ga se ni za što uhvatiti.

Na čemu se zasniva tehnika takvog mekanog izlaska? Na prvi upad klatna vi odgovarate pristankom, a zatim se diplomatski povlačite, ili lagano usmjeravate kretanje na potrebnu vam stranu. Na primjer, uzbuđeni vam šef želi natrpati posla i treba energiju kako bi se posao obavio upravo onako kako to on očekuje. Znae da to treba napraviti na drugačiji način, ili to uopće ne smatrate svojom obvezom. Ako se počnete buniti, prepirati se, braniti se, on će žestoko zahtijevati da mu se pokorite. Jer, on je odluku već donio, a vi mu se protivite. Učinite suprotno. Poslušajte pažljivo, složite se sa svime, pustite prvom impulsu da prođe. A zatim mirno započnite s njime razmatrati detalje posla. U određenom trenutku preuzeli ste šefovu energiju i emitirate na njegovoj frekvenciji. Njegov impuls, ne nailazeći na otpor, neko će se vrijeme održati. Ne govorite mu da bolje znate kako napraviti posao, ne odbijajte i ne raspravljajte. Jednostavno se sa šefom posavjetujte kako da posao obavite brže i bolje, ili kako bi ga drugi djelatnik možda obavio kvalitetnije. Vi se njišete zajedno s klatnom, ali to radite svjesno ne sudjelujući u igri – kao promatrač sa strane. On se njiše, u potpunosti uronjen u igru. To je njegova igra – on donosi odluku, a s njime se slažu i savjetuju ga. Vidjet

ćete da se energija, koja je prije bila usmjerena na vas, usmjerila na drugo rješenje ili na drugog rješavatelja. Na taj će način klatno za vas osobno biti uništeno.

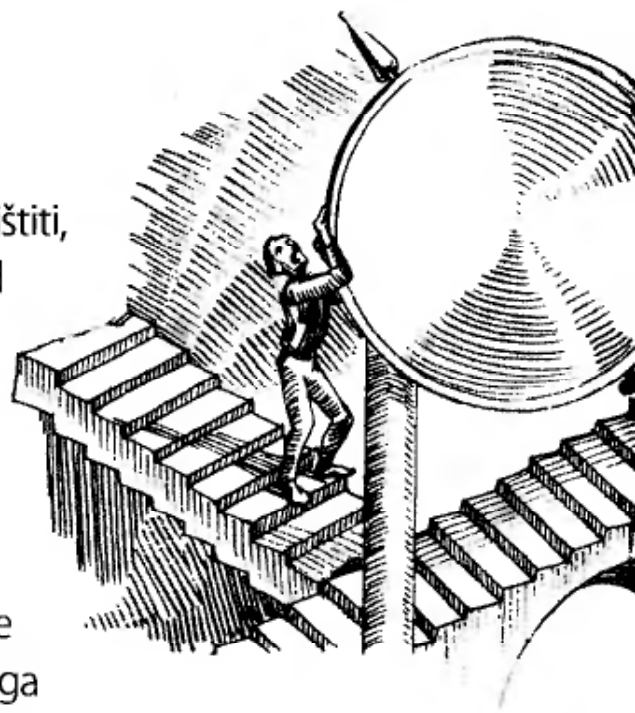
Gašenje klatna

Postoje slučajevi kada se klatno ne da uništiti, odnosno, ne smije ga se niti ignorirati, niti od njega otići.

Imao sam prijatelja, tako ugodnog, dobrodušnog, ali obdarenog nevjerojatnom fizičkom snagom. Vozimo se tako jedne večeri kasno tramvajem, kad tamo grupa agresivnih nasilnika – pravo destruktivno klatno. Njih je mnogo, oni su zajedno, dopunjuju jedan drugoga svojom negativnom energijom i osjećaju potpunu nadmoć. Za povećanje energije takvog društva u pravilu je potrebno nekoga neprekidno provocirati kako bi se dobilo punjenje izvana.

Počeli su dosađivati mom prijatelju zato što dobrodušni i miroljubivi izraz njegova lica nije sugerirao nikakvu opasnost. Na različite su ga načine pokušavali uzdrmati svojim porugama i uvredama, no on je sjedio šutke i nije odgovarao na provokacije, to jest pokušavao je uništiti klatno. Ja se također nisam miješao jer sam znao da njemu ništa ne prijete i da grupa prilično riskira. Na kraju, ne izdržavši, moj se prijatelj uputio k izlazu, ali mu je put preprečio najbezobrazniji sljedbenik. Tada je moj prijatelj, stjeran u kut, uhvatio bijednika za vrat i zadao mu strašan udarac.

Lice stradalnika odmah se pretvorilo u kašu. Ostali su se heroji skamenili od iznenađenja i užasa. Prijatelj se okrenuo i

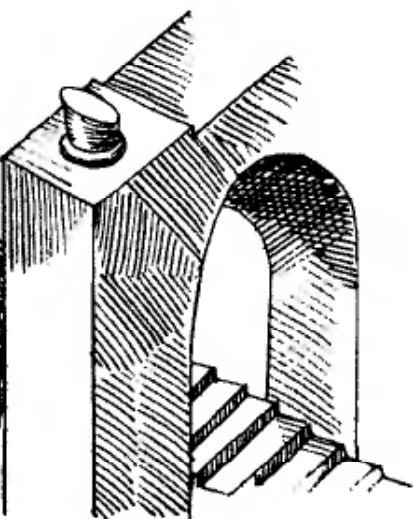
dohvatio sljedećega, no taj je drhtećim glasom promrmljao: „Dosta... čovječe, dosta... ne...” Energija klatna bila je istog trenutka ugašena i sljedbenici su, bježeći u stranu i povlačeći se, poispadali iz tramvaja.

Naravno, blago onome koji se može sam obraniti. Što će učiniti onaj koji se ne može obraniti? Ako se zaista ne možete obraniti, za uništavanje klatna možete izvući nešto posebno – što od vas nitko ne očekuje.

Pričali su mi o jednom takvom slučaju. Jednog je mladića čopor „odvažnih” sljedbenika ulične bande utjerao u kut i spremao ga se pretući. Tada je on pristupio vođi, zabuljio se u njega luđačkim pogledom i izjavio: „Što da ti slomim: nos ili čeljust?” Takvo javno postavljeno pitanje nije se uklapalo u scenarij i vođa se u trenutku zaprepastio. Tada je mladić s luđačkim oduševljenjem povikao: „Hajde, uho ću ti otkinuti!” I čitavom ga šakom zgrabio za uho. Ovaj je slabašno zavapio. Čitav spektakl, koji je banda navikla izvoditi, bio je upropašten. Vođa više nije ni pomišljao nekoga tući, imao je samo jednu brigu – kako osloboditi svoje uho. Mladića su ostavili na miru, smatrajući ga luđakom, i zato je izbjegao nasilje.

Eto tako, ako upadnete u situaciju za koju je izvjestan daljnji rasplet događaja, učinite bilo što, nije važno, nešto što se ne uklapa u scenarij. Klatno će se ugasiti. Naime, dok se vi ponašate prema scenariju, prihvaćate igru klatna i usklađujete svoju energiju s frekvencijom klatna. No, ako se vaša frekvencija jako razlikuje, ulazite u disonancu s klatnom i time kvarite njegov ritam.

Pritom ne treba tražiti neprilike ako imate posla s klatnom koje nema što izgubiti. Ako su vas napali da vas opljačkaju, bolje je odmah dati novac. Neki posebno za takve slučajeve nose desetak dolara u gotovini. Na primjer, ako je kradljivac narkoman ili psihički bolesnik, lako vam može oduzeti život, čak i ako ste majstor borilačkih vještina. Zato se s njime ne treba povezivati, kao ni s pobjesnjelim

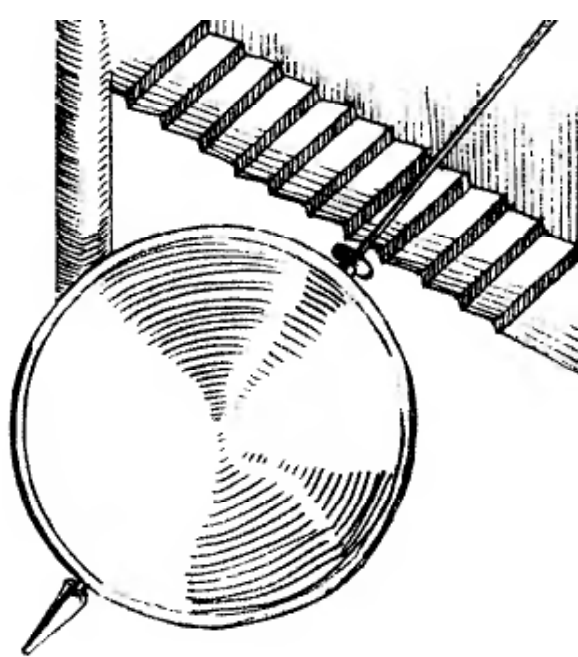
psom. U protivnom će vaša smrt biti neopravdana i besmislena.

Pri gašenju klatna može pomoći smisao za humor i mašta. Pretvorite svoj bijes u igru. Na primjer, ide vam na živce gomila ljudi, na ulici ili u prijevozu, koja nekamo žuri i smeta vam u prolazu. Zamislite da ste na Antarktici, u ptičjoj koloniji pored mora. Ljudi su pingvini, jako se smiješno gegaju, trčkaraju i gmižu. A tko ste vi? Također pingvin. Nakon takve transformacije ljudi čak prije izazivaju simpatiju i radoznalost, nego ljutnju.

Naravno, teško je suzdržavati se kada vam se doslovce povraća. U takvim je trenucima najteže *prisjetiti se* da je to sve samo klatno koje iz vas nastoji izvući energiju. Ne odgovarajte na njegove provokacije. Klatno je slično vampiru, koristi se nekom vrstom anestezije – vašom navikom da negativno reagirate na ono što vas razdražuje. Čak se i sada, nakon što ste pročitali ove redove, možete na nekoliko minuta maknuti i ljutito odgovoriti na neželjeni telefonski poziv. No, ako si postavite za cilj usvojiti naviku da *se sjetite*, s vremenom ćete stvoriti imunitet na provokacije klatna.

Obratite pozornost na sljedeću tvrdnju: kada naiđete na neku mučnu situaciju i reagirate bijesom, nezadovoljstvom, negativnim osjećajima, potaknut ćete razvoj negativne situacije u tom duhu, ili će se pojaviti nove neugodnosti. Tako se njiše klatno. Vi ga sami ljuljate. Postupite na obrnut način: ili ne reagirajte nikako, ili neodgovarajuće. Na primjer, možete dočekati neugodnost s umjetnim oduševljenjem ili, općenito, s idiotskim zanosom. To znači gašenje klatna. Uvjerit ćete se da nastavka neće biti.

Kao što se sjećate, navika negativnog reagiranja na mučne okolnosti početna je poluga mehanizma kojim klatno grabi vašu mentalnu energiju. Takva će navika usahnuti ako budete igrali svojevrsnu igru u kojoj ćete namjerno zamijeniti strah – samopouzdanjem, utučenost – oduševljenjem, ozlojeđenost

– ravnodušnošću, bijes – radošću. Pokušajte makar na sitne neugodnosti reagirati „neodgovarajuće”. Što gubite? Pustite da bude besmisleno, jer klatno s takvim stilom igre neće imati nikakvu šansu. Takav se način i čini besmislenim, stoga što su nas klatna naučila igrati igre koje samo njima odgovaraju. Probajte im nametnuti svoju igru: pružit će vam zadovoljstvo i s divljenjem ćete otkriti koliko je to moćna tehnika. Načelo je ovdje samo jedno: emitirajući frekvencijom koja se razlikuje od rezonance, dolazite u disonancu s klatnom, ono se prema vama gasi i ostavlja vas na miru.

Postoji još jedan zanimljivi način mekog gašenja. Ako vas netko gnjavi ili vam stvara problem potrudite se definirati što tom čovjeku nedostaje, što mu treba. Zamislite da taj čovjek ima ono što mu nedostaje. To može biti: zdravlje, samopouzdanje, duševni mir. Ako dobro razmislimo, to su tri osnovne stvari koje nam trebaju kako bismo se osjećali zadovoljni. Razmislite: što njemu ustvari treba u tom trenutku?

Zamislite situaciju: na vas je zavikao šef. Možda je umoran, ili ima problema kod kuće? Njemu je potreban duševni mir. Zamislite ga kako se odmara u udobnoj fotelji pred televizorom, ili pokraj kamina, ili s udicom na rijeci, ili u kadi s kriglom piva. Znae što on voli? Možda su ga pritisnuli viši djelatnici i on se boji odgovornosti? Tada mu je potrebno samopouzdanje. Zamislite ga kako se sigurno spušta na skijama, ili se nalazi u sportskom automobilu, ili na večernjem domjenku, kada je u centru pažnje. Možda ga nešto boli? Zamislite ga veselog i čilog, kako se kupuje u moru, vozi bicikl, igra nogomet. Naravno da je lakše zamisliti čime se on bavi. Ali ne treba pogađati, neka vas to ne uznemiruje. Sasvim je dovoljno zamisliti tog čovjeka u situaciji u kojoj je zadovoljan.

Što iz toga proizlazi? On se, eto, pojavio u vašem vidokrugu s problemom za vas. (A to bi mogao biti, između ostalog, i kradljivac.) Izvucite se iz problema koji vam on donosi. Na taj način vi od samog početka nećete staviti glavu u škripac frekvencije. Zamislite da je taj čovjek dobio ono što mu treba. (Što otimač želi? Pojesti, popiti, ubosti?) Vizualizirajte sliku zadovoljstva tog čovjeka.

Ako vam je to uspjelo, smatrajte da ste riješili problem. Ta klatna se nije samo od sebe počelo njihati. Nešto ga je izbacilo iz ravnoteže. Ono, svjesno ili nesvjesno, traži ono što će ga vratiti u ravnotežu. I eto energije vaših misli na određenoj frekvenciji – energiju mu dajete, čak i na indirektan način. Ono će odmah zamijeniti agresiju milošću. Teško je u to povjerovati? Provjerite!

U osnovi navedene tehnike je načelo gašenja klatna. Čovjek-klatno vam dolazi s problemom i vi mu udovoljavate, ne na otvoren način, već na energetskej razini. Vi ste mu predali svoju energiju, ali tek najmanji dio u usporedbi s onim što ste mogli izgubiti. Uz to ste učinili i dobro djelo – na vrijeme ste ukazali pomoć onome kome je trebala. Zanimljivo je da će poslije toga njegovo ponašanje prema vama promijeniti – postat će druželjubiviji. Ni na kraj pameti mu neće biti zbog čega se on u vašem društvu osjeća ugodno. Neka to bude vaša mala tajna.

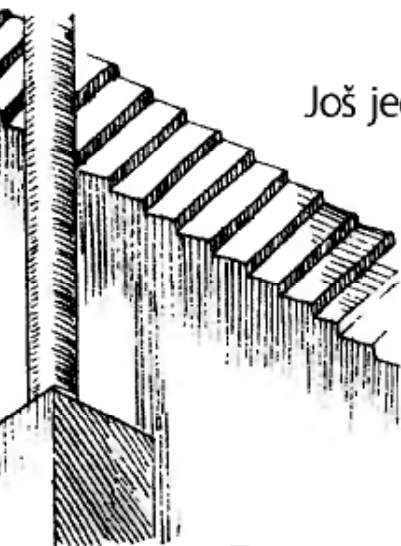
Takva se tehnika može uspješno primijeniti i u slučajevima kada trebate od nekoga nešto dobiti, a taj je zaokupljen svojim problemima i nije u mogućnosti to vam dati. Potreban vam je potpis službenika? Na početku ga „nahrinite“ ugodnom vizualizacijom i on će za vas sve učiniti.

I još nešto. Kamo odlazi energija zaustavljenog klatna? Ona prelazi na vas. Izlazeći na kraj s problemom, postajete jači. Sljedeći put vam to više neće biti teško. Nije li tako? Boreći se s problemom, predajete energiju klatnu koje je i stvorilo taj problem.

Praksa propasti i gašenja klatna poznata je kao profesionalna metoda psihologa i psihoterapeuta. U tom smislu navedene metode nisu, u načelu, ništa novo. No zato za osobu koja nije upoznata s metodama praktične psihologije, one predstavljaju vrijednost budući da daju jasnoću i razumijevanje načina i uzroka funkcioniranja psihološke zaštite.

Jednostavna rješenja složenih problema

Još jedna dodatna vrijednost uništenja ili gašenja klatna sastoji se od sposobnosti rješavanja najrazličitijih problema. To može biti složena životna situacija, konflikt, neugodne okolnosti, prepreka ili, jednostavno, zadatak. Za svaki složeni problem postoji jednostavno rješenje. Ključ rješenja leži uvijek na površini. Pitanje je samo kako ga prepoznati. Prepoznavanju smeta klatno, koje je i stvorilo problem.

Destruktivno klatno ima za cilj dobiti vašu energiju. Zato mu je potrebno učvrstiti frekvenciju emitiranja vaših misli prema problemu. Najlakše je to učiniti tako da vas se uvjeri da je problem složen. Ako ste vi prihvatili takva pravila igre, može vas se mirno uzeti za ruku i odvesti u zamršeni labirint. Samo, nakon toga slijedi spoznaja da je „sve bilo tako jednostavno“.

Ako se čovjeka preplaši, uznemiri, zbuni, ili se igra na kartu njegovih kompleksa, on će se lako usuglasiti s time da je problem složen – upecat će ga se. No, ide i bez plašenja. Za veliki broj problema već se ionako ustalilo mišljenje da za njih ne postoji jednostavno rješenje. Svaki se čovjek tijekom čitavog života spotiče o različite prepreke, posebice ako se radi o nečemu novome, nepoznatome. Na koncu, svatko posjeduje čvrsto ukorijenjenu naviku susretati se s problemima bojažljivo, a ponekad čak i s golemim strahom. Pritom je čovjek uvijek sumnjičav prema mogućnosti izlaženja na kraj s teškoćama. U konačnici, sklonost dočekivanja problema s bojazni pretvara se u nit marionete.

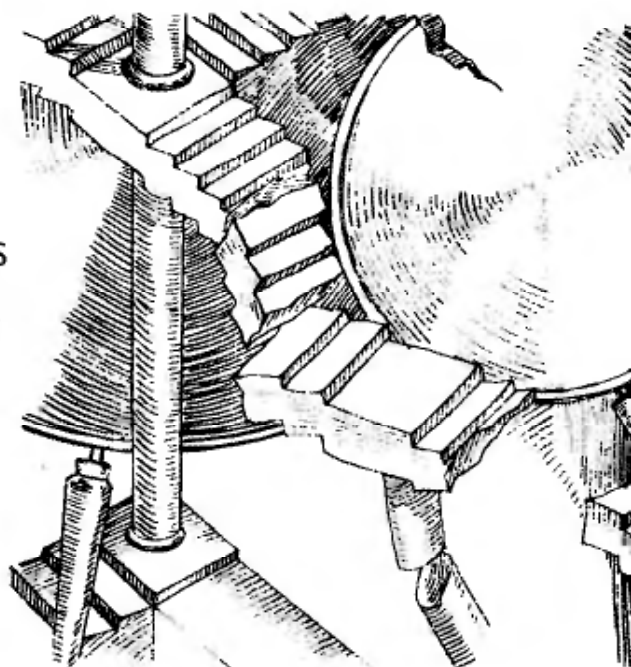
Klatno može djelovati kako preko svojih sljedbenika, to jest ljudi koji su vezani za taj problem, tako i kroz nežive predmete. Ono učvršćuje emisiju mentalne energije na određenu frekvenciju i crpi energiju dok se čovjek muči s problemom. Možda će se činiti da učvršćivanje frekvencije na predmetu pomaže usredotočivanju. Pa kako to može smetati rješavanju problema?

Naime, klatno učvršćuje naše misli u vrlo uskom sektoru polja informacije. A rješenje može ležati izvan tog sektora. Na kraju se događa da čovjek razmišlja i djeluje na području uskog koridora i nema mogućnosti problem sagledati šire. Nestandardna i intuitivna rješenja dolaze upravo onda kada se čovjek oslobodi klatna i dobije slobodu razmišljati u drugom smjeru. Čitava se tajna genijalaca sastoji u tome što su oni slobodni od utjecaja klatna. Dok su frekvencije misli običnih ljudi zaposjela klatna, frekvencije razmišljanja genijalaca mogu se slobodno mijenjati i zalaziti u tajanstvena područja polja informacije.

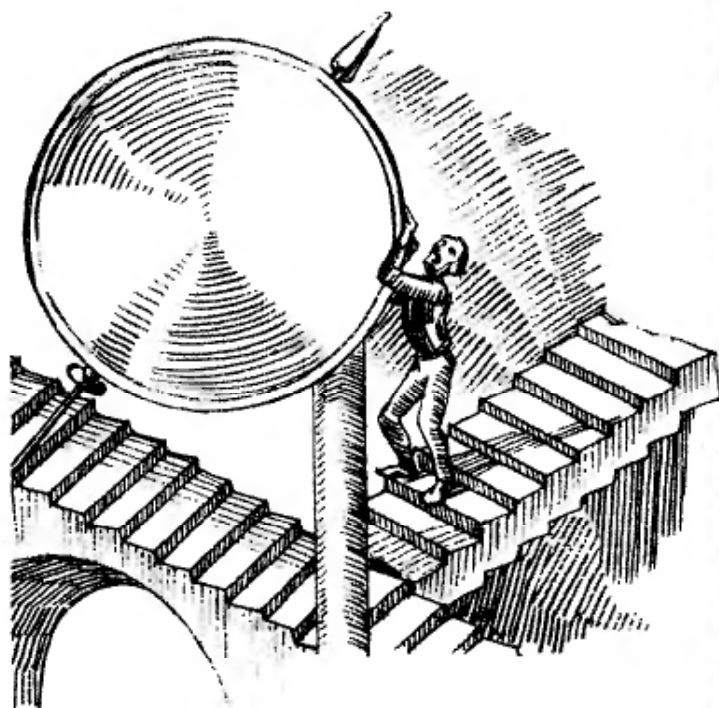
Kako onda postupati, a da ne upadnemo u škripac? Ne zadubljivati se u problem, ne dati se uvući u igru klatna. *Dajte sebe u najam.* Ponašajte se kao i obično u takvim slučajevima, ali ne kao *sudionik* igre, već kao *vanjski promatrač*. Pogledajte situaciju sa strane. Zapamtite da vas hoće primiti za ruku i odvesti u labirint. Ne dopustite da vas problem preplaši, obuzme, uznemiri, zaprepasti. Za početak se sjetite da uvijek postoji vrlo jednostavno rješenje. Ne preuzimajte složeno koje vam se nameće.

Ako ste naišli na problem ili prepreku, spoznajte svoj odnos prema njima. Problem može izazivati zbunjenost, strah, uzrujanost, utučenost i tako dalje. Nužno je zamijeniti uobičajeni odnos prema nastaloj teškoći upravo suprotnim i ona će ili nestati ili se riješiti brzo i lako. Protivno uobičajenim stereotipima i navikama, dočekajte svaki problem kao dio puta koji treba prijeći, a ne kao prepreku koju je potrebno svladati. Ne ostavljajte u sebi mjesta za problem. Budite za njega prazni.

Ako trebate riješiti neki zadatak pri čemu je potrebno razmisliti, ne bacajte se odmah na logičko razmišljanje. Vaša je podsvijest

izravno povezana s poljem informacije. Tamo već postoji rješenje za svaki zadatak. Stoga se najprije opustite, odbacite i najmanji strah i nemir. Ta već znate kakvo je rješenje. Oslobodite se, zaustavite tijek misli, promatrajte prazninu. Sasvim je vjerojatno da će se rješenje odmah stvoriti, i to vrlo jednostavno. Ako se to ne dogodi, ne ljutite se i uključite misaoni aparat. Uspjet će iz drugog pokušaja. Odgovarajuća praksa dobro razvija sposobnost dobivanja pristupa intuitivnim spoznajama. Samo ju je potrebno usvojiti kao naviku.

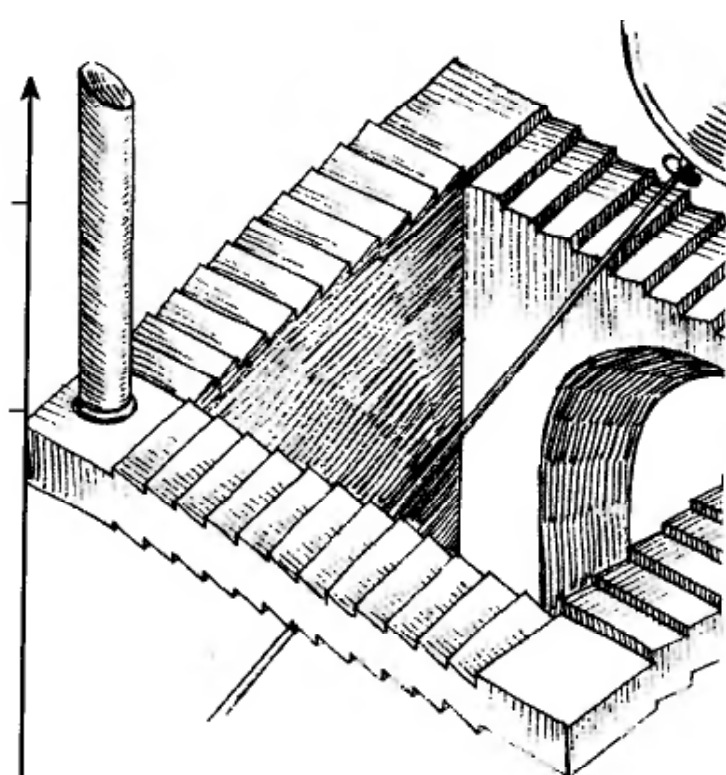

Navedena metoda uistinu djeluje ako se uspijete osloboditi klatna i „sebe dati u najam“. No, to je lakše reći, nego učiniti. U nastavku knjige saznat ćete nove metode postupanja s klatnima. Ovo je tek početak. No, ne čini li vam se da sam vas i ja uzeo za ruku i da vas vodim u labirint? Tako je. Budite slobodni čak i od onih koji vam govore o vašoj slobodi.

Stanje obješenosti

Oslobađanjem od utjecaja destruktivnih klatna stječete slobodu. Ali sloboda bez cilja – to je stanje obješenosti. Ako ste se oduševili uništenjem i gašenjem klatna koja vas okružuju, riskirate da se nađete u zrakopraznom prostoru. Konflikti koji su se ranije dogodili, nekamo su nestali, brige koje su vas mučile, udaljile su se, do nereda dolazi sve rjeđe, uzrujanost i nemir tiho nestaju. Do svega toga dolazi neprimjetno, kao kad se bura lagano stišava.

Međutim, uskoro ćete uvidjeti da postoji i druga strana. Ako ste se prije nalazili u središtu događaja, sada se oni odvijaju pored vas. Za one koji vas

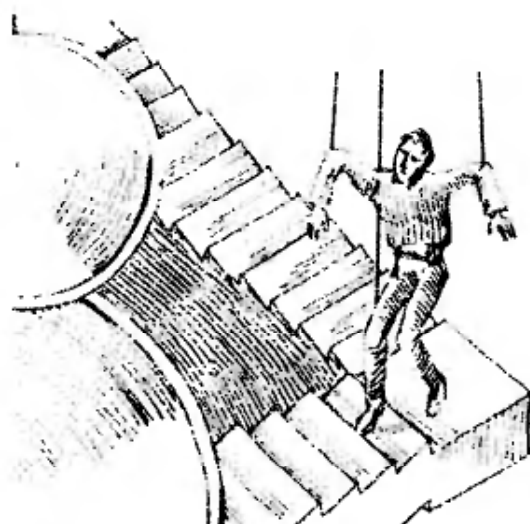
okružuju prestajete imati prijašnje značenje, sve manje obraćaju na vas pozornost. Brige se smanjuju, ali ne dolaze ni nove želje. Pritisak vanjskog svijeta slabi, ali to ne donosi prihode. Broj vaših problema se smanjuje, ali se ne povećavaju ni postignuća.

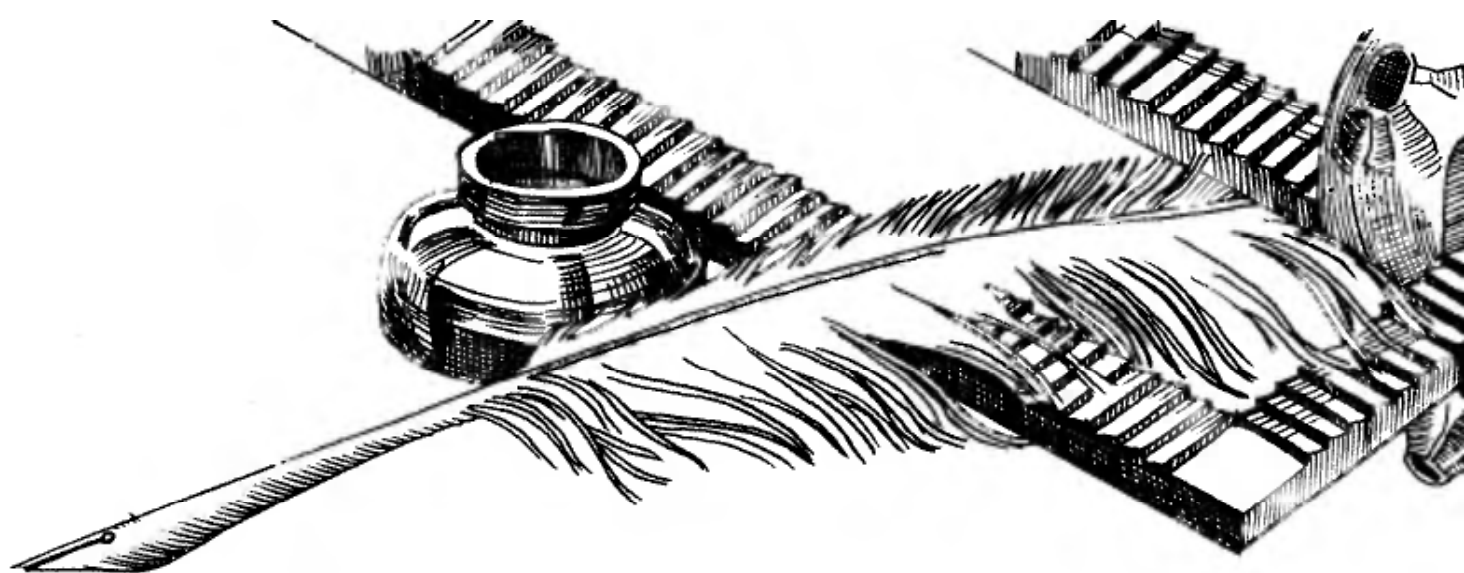
Što se događa? Čitavo je čovjekovo postojanje obilježeno klatnima i, stoga, ako se on u potpunosti od njih izolira, sam će se naći u praznini. Stanje obješenosti malo je bolje od ovisnosti

o klatnu. Na primjer, djeca koja imaju sve što požele, utučena su zbog toga što „nemaju više što željeti“. Ona se sama muče i maltretiraju okolinu svojim inačenjem. Čovjek je stvoren tako da mu je uvijek potrebno nečemu težiti.

Vaša sloboda – to je neovisnost od tuđih klatna. Ali postoje klatna koja će upravo vama biti od koristi. To su *vaša klatna*. Drugim riječima, nužno je razabirati nametnute ciljeve zbog kojih se, trčeći za njima, sve više udaljujete od smjera svog sretnog života. Zadatak je da, ostajući slobodni, birate životne smjerove na kojima vas čeka potpuni uspjeh i osobna sreća.

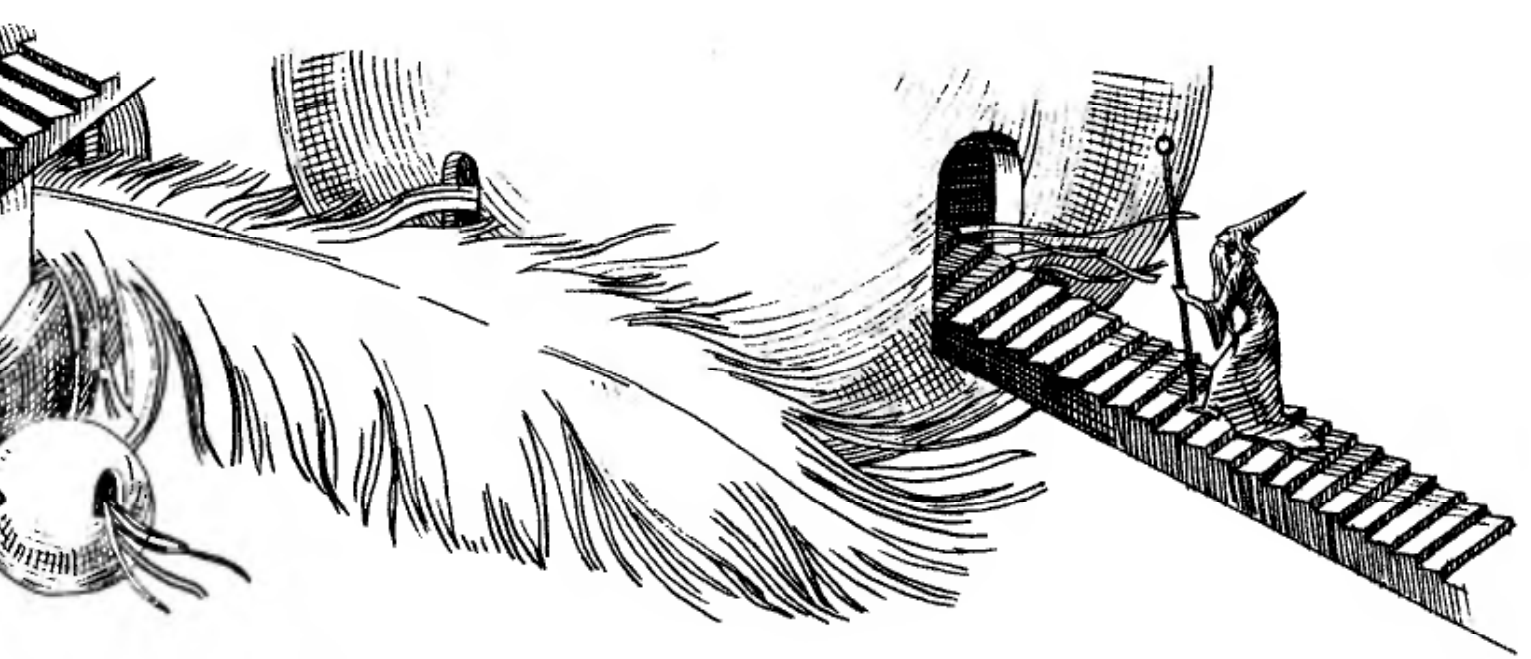
Klatna nisu apsolutno zlo za čovjeka ako on djeluje osviješteno. Čovjek se ne može u potpunosti osloboditi njihova utjecaja. Pitanje je samo kako ne potpasti pod utjecaj klatna, već ih svjesno iskoristiti za svoje interese. Transurfing predlaže konkretne metode kako to postići. U potpunosti se osloboditi utjecaja klatna je nemoguće, ali i nepotrebno. Naprotiv, upravo klatna, u konačnici, pretvaraju čovjekovu maštu u stvarnost.

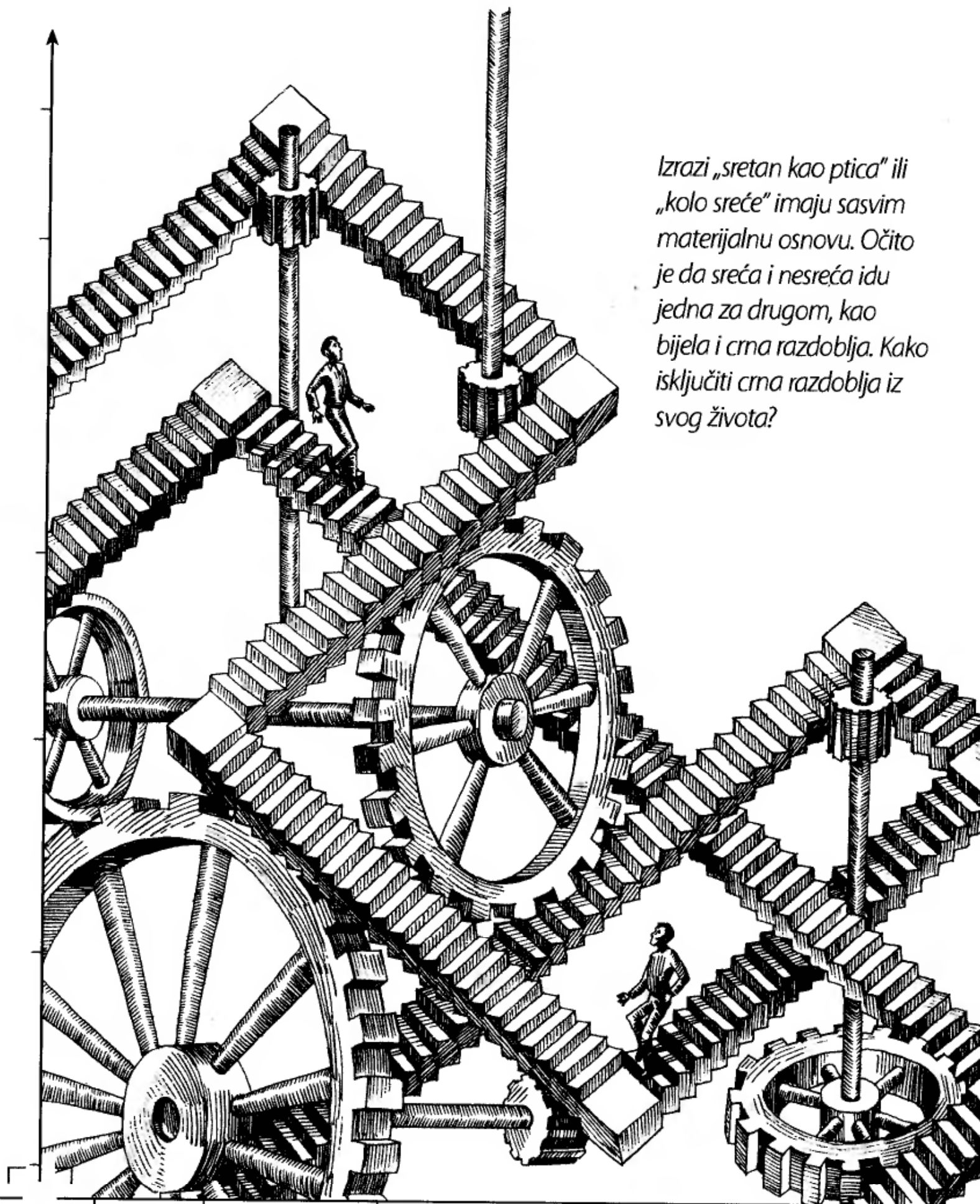
Sažetak

- *Klatno se stvara energijom ljudi koji razmišljaju na jednak način.*
- *Klatno je energetsko-informacijska struktura.*
- *Klatno čvrsto drži mentalnu energiju sljedbenika na svojoj frekvenciji.*
- *Među klatnima se vodi žestoka bitka za sljedbenike.*
- *Destruktivno klatno nameće sljedbenicima tuđe ciljeve.*
- *Klatno igra na ljudske osjećaje, uvlačeći ih u svoje mreže.*
- *Ako vi nešto aktivno ne želite, to će biti u vašem životu.*
- *Osloboditi se klatna – znači izbaciti ga iz svojeg života.*
- *Izbaciti iz života ne znači izbjegavati, već ignorirati.*
- *Za gašenje klatna nužno je narušiti scenarij igre.*

- *Pozitivna vizualizacija na blag način gasi čovjeka-klatno.*
- *Energija ugašenog klatna prelazi k vama.*
- *Problemi se rješavaju uništenjem ili gašenjem klatna, koja su probleme stvorila.*
- *Da biste riješili problem dajte se u najam.*
- *Kako biste izbjegli stanje obješenosti, trebate pronaći svoja klatna.*
- *Nužno je stvoriti naviku podsjećanja na sve ovo.*

Izrazi „sretan kao ptica” ili „kolo sreće” imaju sasvim materijalnu osnovu. Očito je da sreća i nesreća idu jedna za drugom, kao bijela i crna razdoblja. Kako isključiti crna razdoblja iz svog života?

Val sreće

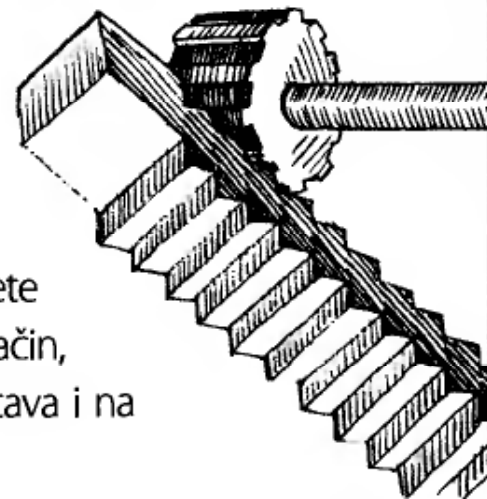
Vaše misli vraćaju vam se poput bumeranga.

Antipod klatna

A sada da provjerimo vašu domaću zadaću. Koja je klatna moguće nazvati konstruktivnima? Takva klatna ne postoje. Zvuči paradoksalno, no to je tako. Nemojte se uvrijediti, poštovani čitatelju. Pitanje je bilo provokativno. Glavni je i jedini cilj *svakog* klatna dobiti energiju sljedbenika. Ako energija ne stiže, ono se zaustavlja.

Klatno je konstruktivno samo u odnosu prema sebi, no nikako prema vama. Što je konstruktivno i stvaralački u tome da vam oduzima energiju? Naravno, različita klatna su destruktivna i agresivna na različit način. Na primjer, teško je zamisliti da bi klub odbojke na pijesku igrao protiv kluba ljubitelja zimskog kupanja. A i teško da će vas članstvo u klubu odbojke na pijesku koštati života. Isto tako se određeno klatno napaja energijom sljedbenika te ako mu zadaća ne uspije, klub će umrijeti. No, to nije ništa u usporedbi s članstvom u zločinačkoj grupi koja vas može lišiti slobode i života.

Mogli biste primijetiti: ako posjećujem teretanu, gdje se bavim isključivo sobom, na koji način odašiljem energiju klatnu kluba? Svejedno, čak i kad se bavite sami sobom, dužni ste pridržavati se određenih pravila. Kod kuće možete raditi što god želite, no u klubu svi članovi, na ovaj ili onaj način, djeluju u jednom smjeru, drže se uspostavljenih pravila sustava i na

taj način daju kolektivnu energiju klatnu. Kad se svi članovi kluba razidu, klatno prestaje dobivati poticaj te se zaustavlja.

Pitanje se može postaviti i na drugi način. Postoje li energetske strukture kojima nije nužna vaša energija? Čini se da postoje. Jedna od njih je *val sreće* ili vaš blagonakloni splet okolnosti. Svaki čovjek ima svoje valove sreće. Često se dogodi da vam nešto krene, a zatim slijedi niz drugih ugodnih iznenađenja. Doslovno je nastupilo bijelo razdoblje u životu. Sličan niz ne događa se uvijek, ali dogodi se ako vas je prva sretna okolnost razveselila i stvorila vam ugodno raspoloženje.

„Kolo sreće” ili „sretan kao ptica” nisu samo apstraktne metafore. Val sreće oblikuje se kao skup blagonaklonih linija života. U prostranstvu varijanti postoji sve pa i takve zlatne žile. Ako ste naišli na krajnju liniju nečeg tako raznolikog i bili sretne ruke, možete po inerciji skliznuti na druge nagomilane linije, gdje slijede nove sretne okolnosti. No, ako za prvim uspjehom ponovno slijedi crno razdoblje, znači da vas je zahvatilo destruktivno klatno i pomaknulo u stranu od zlatne žile.

Val sreće donosi radost, ali pritom ne oduzima energiju. Njega je moguće usporediti s morskim valom koji na obalu izbacuje plivača koji je ostao bez snage. Val sreće prenosi vas na sretne linije života. Ni on kao ni klatno nema nikakve veze s vašom sudbinom, ali ne treba imati veze ni s vašom energijom. Ako želite, legnite na njega i plivajte, a ako ne želite, on će bez žaljenja proći pokraj vas. Val sreće je vremenska pojava, on ne obuhvaća tuđu energiju, stoga se u konačnici i gasi poput morskih valova koji se razbijaju o obalu.

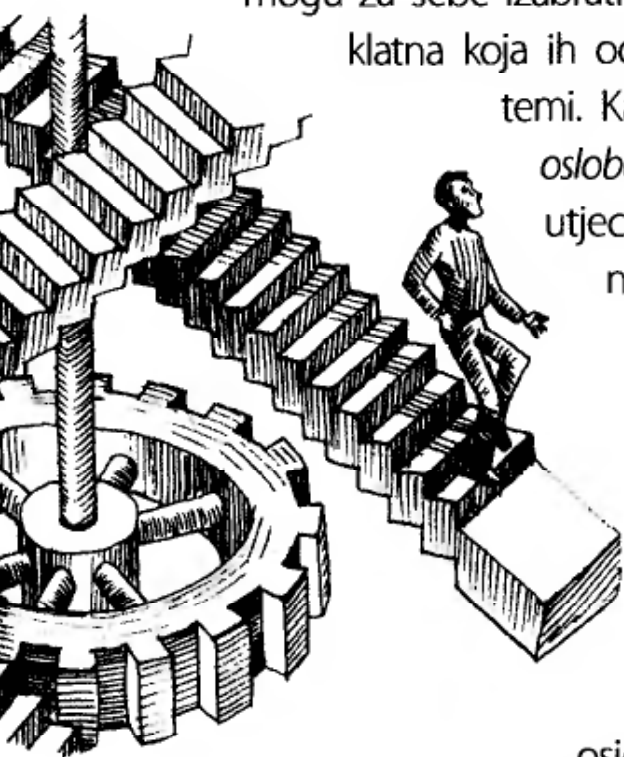
Val sreće može se pojaviti u obliku dobrih vijesti. On nosi informaciju s drugih linija života. Ti se odrazi na tekuću liniju života primaju kao povoljne novosti. Zadatak se sastoji u tome da se uhvatite za tu nit i izvučete se na liniju s koje su povoljne novosti došle. Tamo neće biti samo novosti, već i sretne okolnosti.

Može se pokazati da val dolazi i odlazi. Ustvari, val sreće se ne giba, ne skuplja snagu i ne slabi. U modelu smo preuzeli termin „val” radi

lakšeg poimanja. Kako smo već rekli, val sreće postoji na jednom mjestu u prostranstvu varijanti u obliku nakupine povoljnih linija. Dok se gibate linijama života, susrećete tu raznolikost kao val te se hvatate za nju i puštate je u svoj život ili se udaljujete od nje pod utjecajem klatna.

Val nije zainteresiran za vas, zato ga je lako izgubiti. On će proći pokraj vas i neće se vratiti. Odatle i potječe sveopće uvjerenje da je pticu sreće teško uhvatiti. Ustvari, nije potrebno pribjegavati sili kako biste uzjahali val sreće. Sve je samo pitanje vašeg izbora. Ako ga primite u svoj život, on će biti s vama. Ako se pak prepustite utjecaju destruktivnog klatna i njegove destruktivne energije, odmičete se od vala sreće. Ljudi uvijek tako postupaju: ono što imaju, ne čuvaju, a kad izgube, plaču. Ptica sreće nema ništa protiv da pozoblje zrnje s vašeg dlana. Nju nije potrebno loviti. Sasvim je dovoljno ne tjerati je.

To je jedan od najparadoksalnijih aspekata *slobode izbora*. Ljudi uistinu mogu za sebe izabrati sreću i uspjeh. Istovremeno se nisu oslobodili klatna koja ih odvođe od vala sreće. Opet se vraćamo ranijoj temi. Kako bismo slobodno birali, potrebno je da se *oslobodimo ovisnosti*. Imamo i pravo na slobodu od utjecaja tuđih klatna. Treba još samo objasniti na koji način čovjek može *uzeti ta prava*.

Bumerang

Kao u pravilu, mnogim se ljudima po glavi motaju raznovrsne misli. Ako se taj proces ne kontrolira, vrlo često prevladaju negativni osjećaji. Najviše od svega muči nas ono što nas straši, zabrinjava, uznemiruje, tišti ili izaziva nezadovoljstvo. Tako se tisućljećima oblikovala čovjekova psiha pod djelovanjem destruktivnih klatna kojima je pogodno čovjeka držati u strahu kako bi se njime moglo manipulirati.

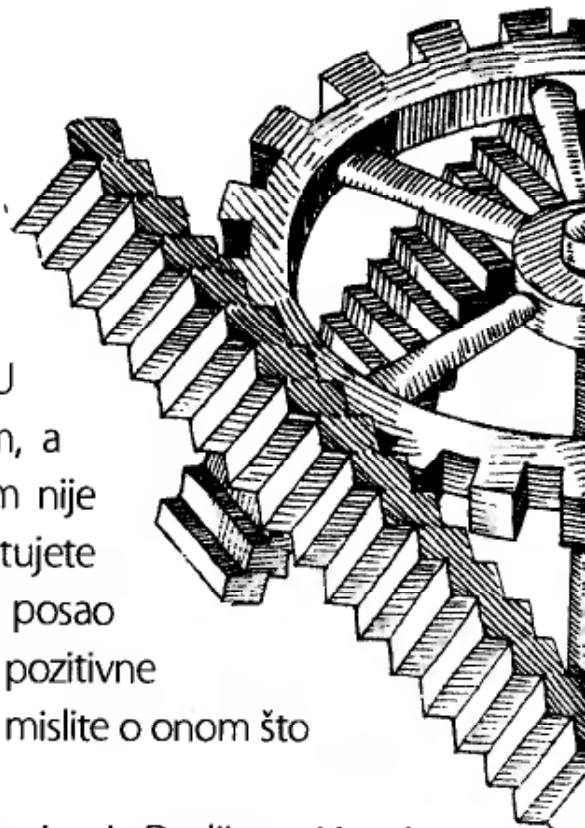
Baš zbog toga ljudi nejasno zamišljaju što zapravo žele, no točno znaju što ne žele.

Davati na volju negativnim mislima znači ući u igru s destruktivnim klatnom i trošiti energiju na njegovoj frekvenciji. To je vrlo štetna navika. U vašem je interesu zamijeniti je drugom navikom, a to je svjesna kontrola misli. Svaki put kad vaš um nije zaokupljen ničim osobitim, na primjer kad putujete prijevoznim sredstvom, kad samo šecete ili radite posao koji ne zahtijeva potpunu pozornost, uključite pozitivne misli. Ne mislite o onome što niste uspjeli napraviti, mislite o onom što želite dobiti i to postignite.

Recimo, ne sviđa vam se kuća u kojoj živite. Govorite si: „Dodijao mi je taj stan. Sve me ovdje smeta. Kada se preselim u novi stan, bit ću veseo, a sada ne mogu ništa učiniti sa sobom. Mrzim sve!“ Razmislite, jer s takvim je mislima nemoguće postići ono što očekujete. Čak i ako je preseljenje u novi stan samo pitanje odluke, u novom vas domu čeka masa razočarenja.

Nastavljate: „Napuštam ovu šupu i selim se u raskošnu vilu. Kakva bi me tamo razočarenja mogla dočekati?“ Za to se ne morate brinuti. Što više neprijateljstva osjećate prema svom utočištu, to će vas više neugodnih iznenađenja dočekati u novoj palači. A neugodnosti mogu biti najrazličitijih vrsta. Slavine će pucati, boja će se ljuštiti, zidovi će se urušavati, susjedi će dodijavati. Općenito, pojavljivat će se ono što će zadržati parametre vašeg negativnog zračenja. Novi ili stari dom? U čemu je razlika? Uvijek će se naći linije života sa svim ugodnostima gdje ćete kao i ranije biti nezadovoljni. U prostranstvu varijanti postoji mnoštvo raskošnih domova u kojima ćete se osjećati kao u paklu.

Ako vam je teško nekamo se preseliti, bolje je da ostanete živjeti u dosadnoj okolini jer niste podešeni na frekvenciju linije života gdje vas čeka dom iz mašte. U određenom trenutku razmišljate o tome što vam se ne sviđa,

odašiljete negativnu energiju i ona smjesta prilazi liniji na kojoj se nalazite. Stoga ćete čamiti na njoj sve dok ne izmijenite frekvenciju svog zračenja. A to i nije baš tako komplicirano učiniti.

Prvo se smirite i riješite se nezadovoljstva i neugodnosti. Uvijek i svemu je moguće naći dobre strane i razloge za sitne radosti. Neka vam se dom i ne sviđa, ali, u krajnjoj liniji, budite zahvalni što vas je primio. Vani puše vjetar, pada kiša. Dom to sve prima na sebe, a vas čuva i grije. Zar ne zaslužuje neku zahvalnost? Ako ste zahvalni za to što imate, ako osjećate ljubav za sve stvari koje vas okružuju i pomažu vam živjeti, odašiljete pozitivnu energiju. Ako zaželite, u potpunosti možete računati na poboljšanje svojih uvjeta. A kada ćete se seliti, svakako pohvalite sve što vas je okruživalo. Čak i stvari koje ćete baciti zaslužuju zahvalnost. U takvim trenucima *prenosite* u svijet koji vas okružuje pozitivne vibracije i one će vam se svakako vratiti.

Drugo, razmislite o domu koji želite imati. To je teže učiniti nego uzrujavati se zbog stvari koje vas okružuju u određenom trenutku. Zato taj cilj stoji. Što je bolje: reagirati po navici kao školjka na vanjsko uznemiravanje ili učiniti mali napor i promijeniti svoje navike? Gledate reklamne prospekte s fotografijama kuća, hodate po trgovinama u potrazi za namještajem, zamišljate ono što želite imati. Uvijek ima stvari i situacija koje trajno vladaju našim mislima. *Naše nam se misli uvijek vraćaju poput bumeranga.*

Može se navesti još mnogo primjera kako negativan stav može pokvariti život. Recimo, spremate se na odmor na jug, a vrijeme je jednostavno odvratno. Idete ulicom, ježite se od hladnog vjetra i kisnete. Jasno, teško je osjećati radost zbog takva vremena. Budite barem neutralni kako biste izbjegli negativno klatno. Ako već aktivno izražavate svoje nezadovoljstvo zbog vremena, znači da prihvaćate klatno i sve ga jače njišete.

Govorite sami sebi: „Uskoro odlazim na jug gdje ću se veseliti suncu i toplom moru. Proklinjem ovo blato!” S takvim stavom niste ugođeni na liniju života gdje vas čeka rajska naslada. Nećete ni nabasati na nju. Imate već i avionsku kartu? Pa što? Bit ćete na odredištu, no tamo vas čeka loše vrijeme i

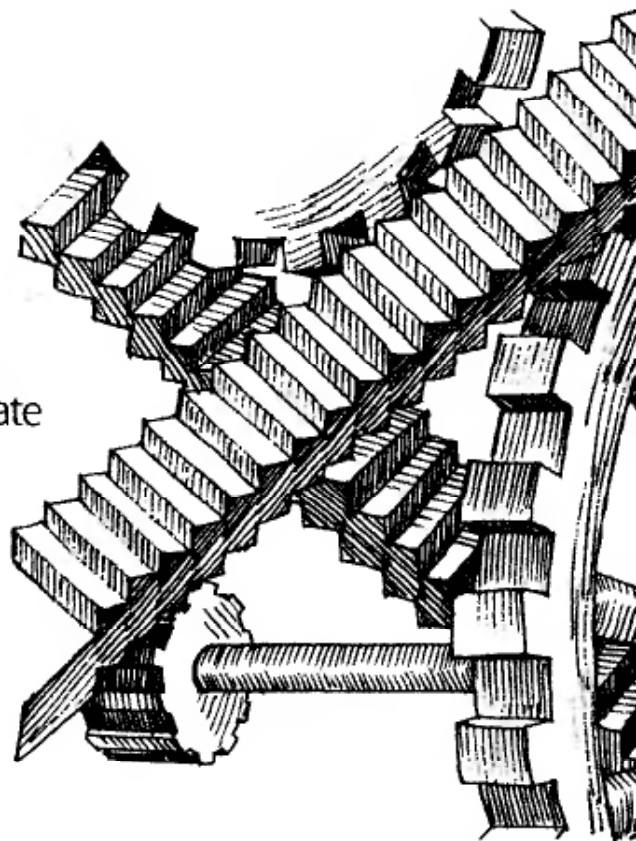
druge neugodnosti. Kako bi se sve popravilo, dovoljno je samo ugoditi se na pozitivnu frekvenciju.

Očito nije dovoljno *ne puštati* u sebe negativnu energiju. Potrebno je i da je sami ne *odašiljete*. Na primjer, zbog uzrujanosti izvikali ste se na nekoga. Možete biti uvjereni da ćete doživjeti neku neugodnost ili problem. U ovom slučaju parametri vašeg odašiljanja odgovaraju linijama života na kojima osjećate uzrujavanje. Tamo vas i nose. Na tim je linijama gustoća neugodnosti viša od prosječne. Nije se potrebno smirivati opravdanjem da je neugodnost bila neminovna. Nije potrebno uvjeravati vas ili vam nešto dokazivati. Jednostavno to promatrajte neko vrijeme. Za svakom vašom negativnom reakcijom slijede nove, mučne stvari.

Zaključak je vrlo jednostavan i razumljiv: uvijek se nalazite na onim linijama života čiji parametri odgovaraju vašem energetsom zračenju. Puštate li u sebe negativnu energiju, u životu ćete imati neugodnosti. Odašiljete li negativnu energiju, ona će vam se vratiti u obliku novih problema kao bumerang.

Prijenos

Umjesto da prihvaćate igru destruktivnih klatna, tražite klatna čija igra ide vama u korist. To znači uvesti naviku obraćanja pozornosti na sve dobro i pozitivno. Čim vidite, pročitate ili čujete nešto dobro, ugodno, što ulijeva nadu, usadite to u svoje misli i razveselite se. Zamislite da idete šumom. Nailazite na predivno cvijeće, ali i na otrovno trnje. Što ćete izabrati? Možda naberete cvijeće bazge, donesete ga kući, stavite u vaz, a onda vas uskoro zaboli glava. Što će vam to? Isto tako

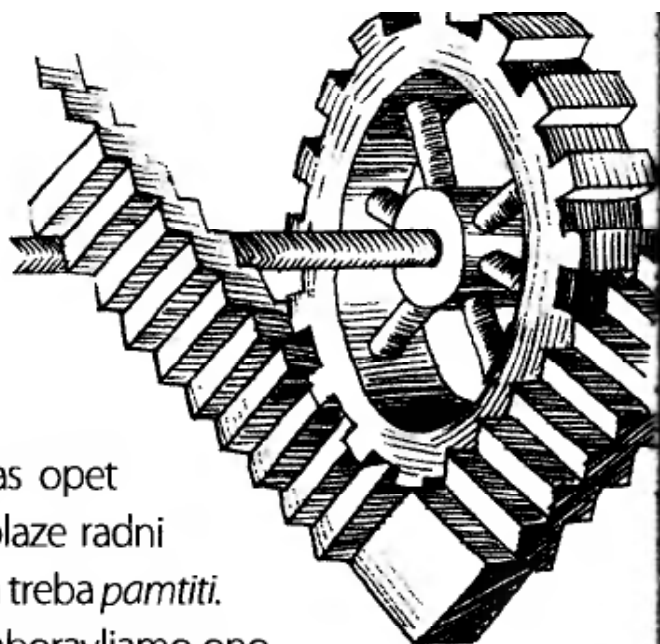
je štetno reagirati na destruktivna klatna. Bolje je ubrati cvijet jasmína, diviti mu se i uživati u njegovom mirisu. Puštajte u sebe sve pozitivno i na svom ćete putu sretati sve više i više dobrih novosti i povoljnih mogućnosti.

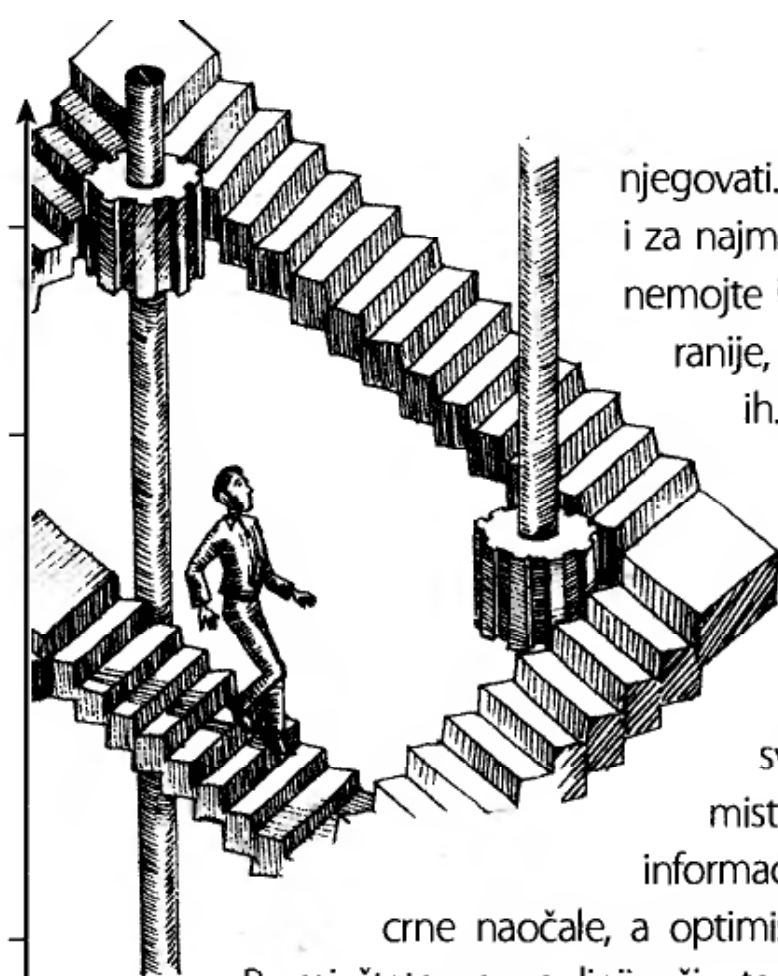
Osjetili ste oduševljenje i radost. No, zatim vas opet pritišće svakodnevna rutina. Praznici prolaze, a dolaze radni dani. Kako u sebi zadržati osjećaj praznika? Isprva ga treba *pamtiti*. Po navici guramo glavu u jednolike radne dane, zaboravljamo ono dobro i prestajemo se veseliti. To je loša navika. Klatna nas tjeraju na zaborav.

Potrebno je u sebi održavati plamičak praznika, brižno njegovati taj osjećaj. Treba mijenjati život: nabolje, hvatati se za svaku slamku radosti, u svemu tražiti dobre znake. U krajnju ruku, to nije dosadno. Potrebno je *zapamtiti* da sa svakom minutom vašeg bavljenja transurfingom svjesno kročite prema svojoj mašti, što znači da upravljate svojom sudbinom. Čim vas veseli spokoj, samouvjerenost i radost, praznik je uvijek s vama. Kada osjećaj praznika postane navikom, stalno ćete nailaziti na val sreće.

Veselite se svemu što imate u određenom trenutku. Opredijeliti se za sreću nije pusti proglas. Katkad se okolnosti poklope tako da je izuzetno teško biti zadovoljan. No, sa sasvim praktičnog gledišta, izražavati nezadovoljstvo je jako štetno. Pa zar ne želite doći na linije života gdje vam sve odgovara? A kako ćete doći do njih ako je vaše zračenje puno nezadovoljstva? Naprotiv, frekvencija takvog zračenja odgovara upravo onim linijama na kojima vam je loše. Dobre se linije odlikuju time da vam je na njima dobro te su vaše misli pune radosti i zadovoljstva.

Dobre novosti ne zabrinjavaju i brzo se zaboravljaju. Naprotiv, loše izazivaju odjek u životu, jer nose potencijalnu prijetnju. Ne puštajte loše novosti u svoje srce, što znači i u svoj život. Zatvarajte se za loše i otvarajte se za dobre vijesti. Sve pozitivne promjene potrebno je primjećivati i brižno

njegovati. To su vjesnici vala sreće. Čim čujete i za najmanje novosti koje ispunjavaju nadom, nemojte ih odmah zaboraviti kao što ste činili ranije, naprotiv, uživajte, naslađujte se i lovite ih. Razmislite o tim novostima iz svih kutova, veselite se, prognozirajte, očekujte daljnje poboljšanje. Na taj način razmišljate na frekvenciji vala sreće i ugađate se na njegove postavke. Dobrih će novosti biti sve više, a život će postati bolji. Nije to mistika, a ni ljudska psiha ne može filtrirati informaciju kada pesimist gleda na svijet kroz crne naočale, a optimist kroz ružičaste. Takva je stvarnost.

Premještate se na linije života koje odgovaraju parametrima vaše mentalne energije.

Kada se nalazimo u dobrim odnosima sa sobom i svijetom oko sebe, *prenosimo* skladno zračenje u svoju okolinu. Oko sebe stvarate područje skladnih gibanja, gdje se sve uspješno slaže. Pozitivan naboj uvijek vodi uspjehu i izgradnji.

Negativnost je, naprotiv, uvijek destruktivna i vodi rušenju. Na primjer, postoji kategorija ljudi koji *traže probleme, a ne rješenja*. Oni su uvijek spremni žustro preispitivati teškoće i nalaziti nove prepreke. Takvi ljudi obično otežavaju realni ishod, jer su već od početka usmjereni ne na samo rješenje već na traženje poteškoća. Usmjerenost na traženje problema donosi mnoštvo problema, no posao se ne pomiče s mjesta. Spremnost na potragu i kritiku negativnih strana također uvijek donosi i odgovarajuće plodove: previše štete, a koristi nimalo. Osvrnite se oko sebe i sigurno ćete naći takve ljude u svojoj okolini. Oni nisu ni dobri ni loši. Oni jednostavno čvrsto sjede na kuki destruktivnih klatna.

Većina ljudi svaki neželjeni događaj u svom životu dočekuje neprijateljski. U pravilu, za nas je nepoželjni događaj svaki onaj koji se ne slaže s našim scenarijem. I suprotno, srećom smatramo samo ono što odgovara našim očekivanjima. Moguće je da čovjek kasni na avion kojem je suđeno da padne i zato se jako uzrujava. I naprotiv, propušta tu jedinstvenu priliku, osim ako to nije ulazilo u njegove planove.

Što negativnije čovjek razmišlja o svijetu koji ga okružuje, svijet je za njega gori. Što se više uzrujava zbog svoje nesreće, lakše će doći nove. „Kako vikneš, tako ćeš i odjeknuti.“ Ako je čovjek izabrao takav način postojanja, svaki se dan bavi transurfingom naopako. Klizi na linije života gdje ga čeka pravi pakao. Prihvatite bez okolišanja nepovoljnu poziciju, za inat se veselite nevoljama, nalazite u njima makar i malu korist. To je uvijek moguće. Čaša nije napola prazna, već napola puna. Banalna poslovice „Svako zlo za neko dobro“ besprijekorno djeluje ako je vaš moto. Treba uporno uvoditi poboljšanja, odbaciti staru naviku uzrujavanja i zgražanja za svaku stvar.

Svaki neuspjeh u krajnjoj mjeri služi kao korisna lekcija jer vas čini jačima i iskusnijima. Veselite se svim pojavama u svom svijetu i on će se pretvoriti u raj. To je, naravno, vrlo neobičan način ponašanja. Ali je i cilj postati divom koji ispunjava svoje želje vrlo neobičan. Zar je to moguće postići običnim metodama?

U načelu to teško uspijeva ako je stara navika negativnog reagiranja na neželjene stvari ukorijenjena. Najvažnije je naučiti *zapamtiti* da pri svakoj mučnoj pojavi djeluje klatno koje vas pokušava zakvačiti. Kad se toga sjetite, možete izabrati: predati energiju klatnu izlijevajući svoje negativne osjećaje ili ga ostaviti i izvojevati pobjedu.

Ako ste se *sjetili*, oboriti ili ugasiti klatno više uopće nije teško. Uvijek mu energiju predajemo nesvjesno. Kao što smo već rekli, klatna nas vuku za niti osjećaja, a naše navike služe kao startna poluga mehanizma otimanja naših misli. Čak i kad pročitate ovo poglavlje i zadate si cilj *pamtiti*, ponovno ćete negativno reagirati na neželjene stvari. Zatim ćete, naravno, shvatiti da ste u

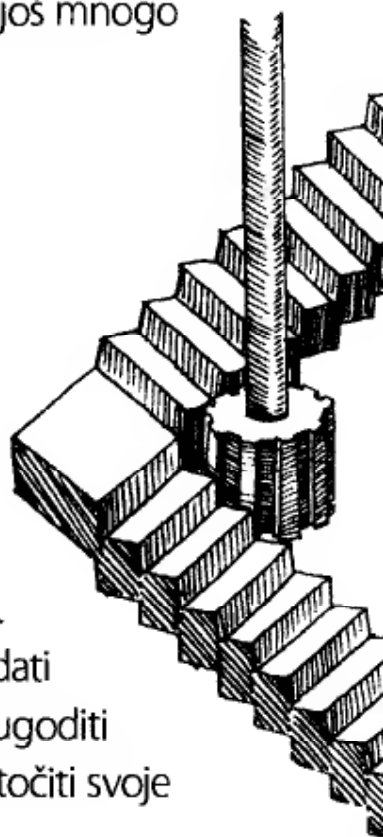
trenu jednostavno *zaboravili* i djelovali nesvjesno, po navici. Također se trebate *sjetiti na vrijeme*, dok je situacija pod vašom kontrolom. Osmjehnut ćete se sami sebi: „To si ti, klatno? E, ovaj put me nisi zakvačilo.“ Više niste marioneta, već ste slobodni svjesno prihvatiti ili odbaciti klatno.

Ako ćete ustrajno vježbati tu tehniku, s vremenom će nova navika zamijeniti staru. No, dok do toga ne dođe, klatna će se svojski truditi kako bi vas dohvatila. Primijetit ćete da na vas, gotovo namjerno, navaljuje gomila groznih neugodnosti. Ne očajavajte, to su samo male neugodnosti. Ako se nećete dati i ako naučite *pamtiti*, pobjeda će biti vrlo dojmliiva. Vidjet ćete sami.

A rezultat je moguć: kada jednom nađete na val sreće, klatno vas neće moći zbaciti u stranu. Na taj će način ptica sreće ostati u vašim rukama. A kako biste je zadržali, trebate oko sebe prenositi pozitivnu energiju – nemojte biti isključivo pozitivnim prijemnikom, već i prenositeljem. To će rezultirati time da će se svijet oko vas brzo mijenjati nabolje. A vi ćete kliziti na sve uspješnije linije života. Na kraju krajeva, doći će val sreće koji će vas zahvatiti i strelovito ponijeti prema uspjehu. No, nemojte misliti da se transurfing ograničava samo na daskanje po valu sreće. To je tek prvi korak. Čeka vas još mnogo zadivljujućih otkrića.

Magični obredi

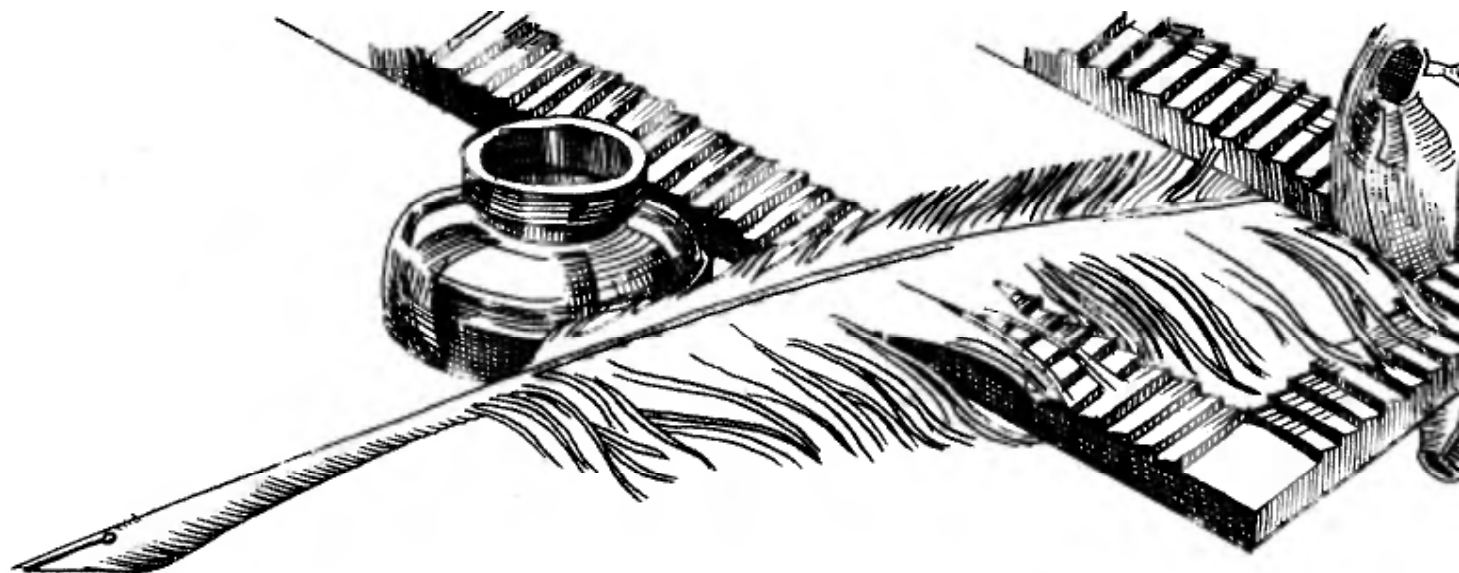
U zaključku ovog poglavlja razmotrit ćemo jedan poseban slučaj tehnike ugađanja na frekvenciju vala sreće. U različitim situacijama ljudi se katkad nesvjesno nastoje ugoditi na frekvenciju vala. Na primjer, na početku dana trgovci su prvom kupcu spremni dati značajan popust. Intuitivno osjećaju da je prvi kupac vrlo važan jer je potrebno dati prvi poticaj, započeti trgovinu. Na jeziku transurfinga to znači ugoditi se na frekvenciju linije uspješne trgovine. Jednostavno usredotočiti svoje

misli na to je teško, no prvi kupac daje stvarnu nadu i vjeru pa stoga ugađanje dolazi samo po sebi. Trgovac sjeda na val sretne trgovine i odašilje misaonu energiju odgovarajućih parametara. On vjeruje da će brzo rasprodati robu te se samo treba uzgred sjetiti kupca i odmah će se osjećati „obuhvaćen” tim zračenjem pa će poslušno odraditi prodaju uvjeren da mu je krenulo.

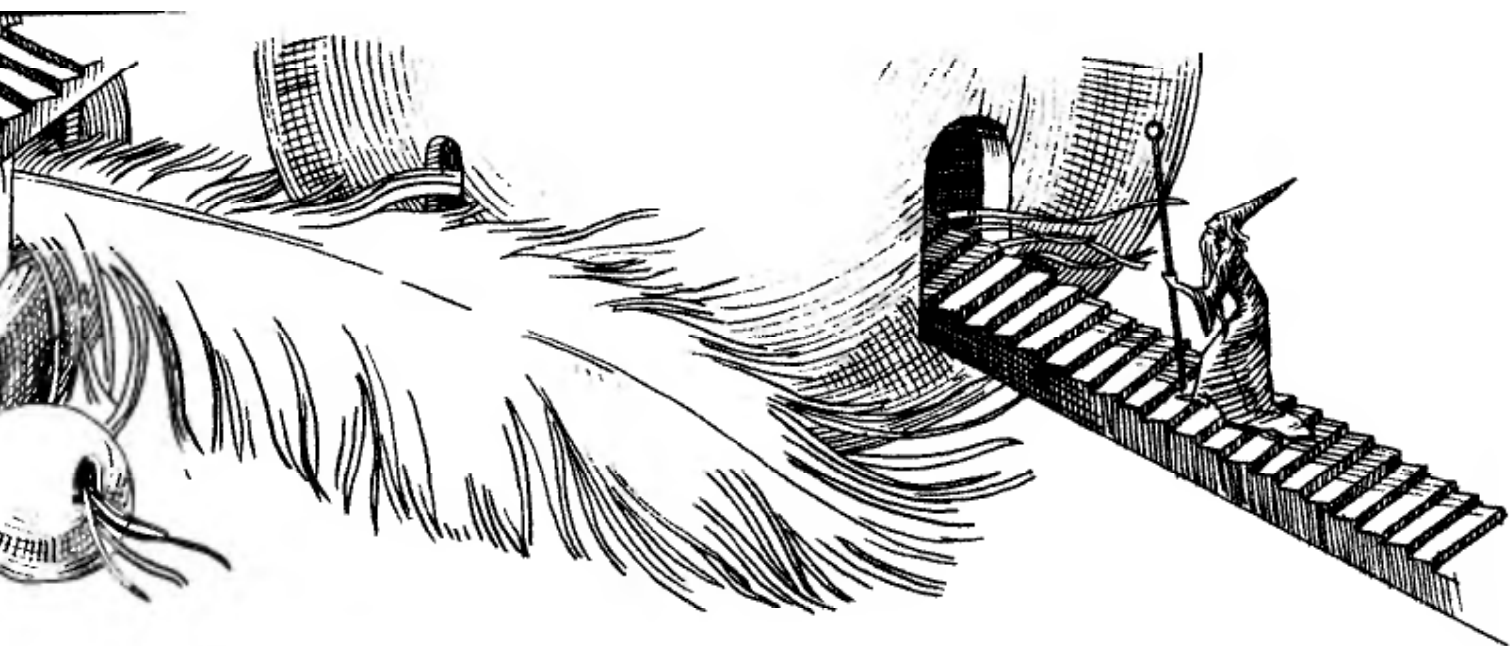
Navedimo još jedan primjer. Trgovci na tržnici katkad obavljaju neki magični obred, novcem dodiruju robu. Naravno, sam po sebi, taj čin nema nikakva utjecaja pa tako u biti nema ni nikakve magije. Ali ako trgovac vjeruje u snagu obreda, to mu pomaže da se ugoditi na frekvenciju linije uspješne prodaje. To se ugađanje odvija na podsvjesnoj razini. Razumom čovjek tek osvještava vanjsku stranu: obred na neki neobjašnjivi način funkcionira. I on uistinu pali, no ne sam po sebi, već kao kazališni rekvizit. Glavnu pak ulogu igra misaona energija aktera.

Za različita zanimanja u različitim situacijama postoji mnoštvo sličnih „čarobnih” malih obreda. Ljudi u njih vjeruju i uspješno ih primjenjuju kako bi se ugodili na frekvenciju uspješne linije života i zajašili val sreće. U principu nije bitno u što će ljudi vjerovati – u čarobna svojstva obreda ili u ugađanje na frekvenciju linije. Kao što i sami shvaćate, važan je samo praktični rezultat.

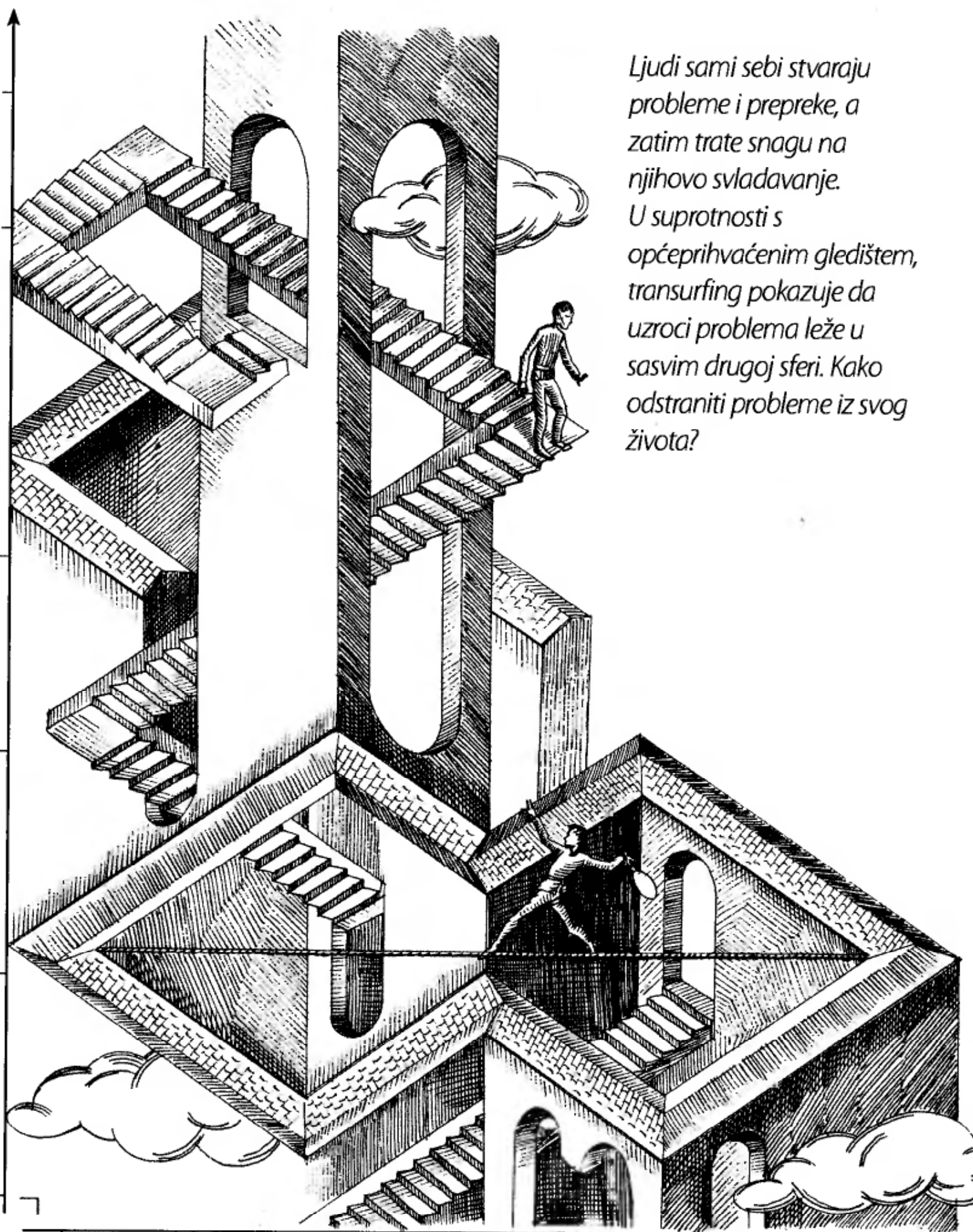
Sažetak

- *Val sreće je skup povoljnih linija u prostranstvu varijanti.*
- *Niz uspjeha slijedi samo ako ste bili ispunjeni prvobitnim uspjehom.*
- *Destruktivna klatna vas odvlače od vala sreće.*
- *Udaljivši se od ovisnosti o klatnima, ostvarujete slobodu izbora.*
- *Primajući i odašiljući negativnu energiju, gradite svoj pakao.*

- *Primajući i odašiljući pozitivnu energiju, gradite svoj raj.*
- *Vaše vam se misli uvijek vraćaju kao bumerang.*
- *Klatna vas neće zbaciti s vala ako imate naviku sjetiti se.*
- *Ta se navika stvara sustavnom praksom.*

Ljudi sami sebi stvaraju probleme i prepreke, a zatim trate snagu na njihovo svladavanje. U suprotnosti s općeprihvaćenim gledištem, transurfing pokazuje da uzroci problema leže u sasvim drugoj sferi. Kako odstraniti probleme iz svog života?

Ravnoteža

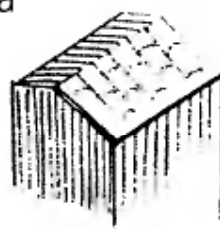
Brinite se bezbrižno.

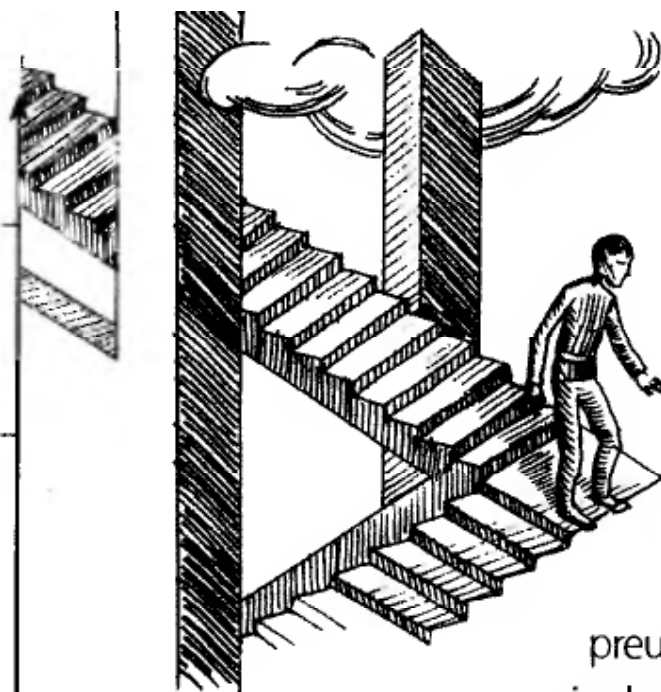
Suvišni potencijali

Sve u prirodi teži ravnoteži. Pad atmosferskog pritiska izravna se vjetrom. Temperaturne razlike kompenziraju se promjenom topline. Svugdje gdje se pojavi *suvišni potencijal* bilo koje energije, pojave se i *sile ravnoteže*, koje su usmjerene na uklanjanje neravnoteže. Toliko smo se naviknuli na slično stanje stvari da se ni ne zapitamo zašto je ustvari tako. Zašto djeluje zakon ravnoteže? Na to pitanje odgovora nema.

Općenito, bilo koji zakon ništa ne objašnjava, već samo konstatira činjenice. Zakoni su prirode sekundarni, a proizlaze iz zakona ravnoteže, koji je primaran (tako se naposljetku čini). Stoga je nemoguće objasniti zašto u prirodi ravnoteža mora postojati. Točnije, odakle dolaze sile ravnoteže i zašto one uopće postoje, jer to što smo se na njih naviknuli, ne znači da tako treba biti. Možemo samo pogađati kakav bi svijet postao bez zakona ravnoteže. Bi li se pretvorio u bezoblični napoj ili u agresivni pakao? Isto tako, neuglednost takvog svijeta nije uzrok postojanja zakona ravnoteže. Stoga nam preostaje prihvatiti to kao činjenicu i zaneseno se diviti savršenstvu prostranstva oko nas te se izgubiti u nagađanjima što svime time upravlja.

Naviknuli smo se da u životu postoje bijela i crna razdoblja i da nakon uspjeha dolazi poraz. To su pojave zakona ravnoteže. I uspjeh i neuspjeh izraz su narušavanja ravnoteže. Potpuna je ravnoteža postignuta kad se baš ništa ne događa, što je nemoguće. U svakom

slučaju, to još nitko nije uspio postići. U svijetu stalno dolazi do oscilacija: dan-noć, priljev-odljev, rođenje-smrt... Čak i u vakuumu neprestano dolazi do stvaranja i anihilacije elementarnih čestica.

Cijeli je svijet moguće zamisliti u obliku klatna, koja se njišu, zaustavljaju i međusobno uzajamno djeluju. Svako klatno preuzima impulse od svojih susjeda i predaje im svoje. Jedan od osnovnih zakona koji upravlja cijelim

tim složenim sustavom je zakon ravnoteže. U konačnici sve stremlazi ravnoteži. I vi ste na neki način klatno. Ako vam padne na pamet narušiti ravnotežu i žustro se baciti na jednu stranu, zahvatit ćete susjedna klatna i time oko sebe izazvati uzbunu, koja će se zatim okrenuti protiv vas.

Ravnotežu se može narušiti ne samo djelima, već i mislima – i ne samo zato što za njima slijede djela. Kao što znate, misli odašilju energiju. U svijetu materijalne realizacije sve ima energetske osnovu. I sve što se događa na nevidljivoj razini, odražava se u svijetu vidljivih, materijalnih predmeta. Može se pokazati da je energija naših misli preslaba da bi utjecala na svijet oko nas, no prema takvoj postavki sve bi bilo mnogo jednostavnije.

Ipak, nećemo pogađati što se događa na energetskej razini kako se ne bismo zapetljali. Za naše je ciljeve sasvim dovoljno uzeti pojednostavljeni model ravnoteže. Ako postoji suvišni energetski potencijal, pojavljuju se sile ravnoteže koje teže njegovom uklanjanju.

Kada se nekom predmetu pridaje nešto veće značenje, stvara se mentalna energija kao suvišni potencijal. Na primjer, usporedimo dvije situacije: u prvoj stojite na podu svog doma, a u drugoj na rubu provalije. U prvom slučaju uopće niste zabrinuti. U drugom slučaju situacija ima jako veliko značenje. Učinite li jedan nesmotreni pokret, dogodit će se nepopravljivo. Na energetskej razini činjenica da jednostavno stojite ima isto značenje kako u prvom, tako i

u drugom slučaju. No, nalazeći se nad provalijom, svojim strahom podižete napetost, stvarate nejednakost u energetsom polju. Tu se pojavljuju sile ravnoteže koje imaju cilj ukloniti taj suvišni potencijal. Možete osjetiti njihovo djelovanje. S jedne strane neobjašnjiva sila vuče vas prema rubu, a s druge strane vuče vas da se odmaknete od kraja. Kako bi uklonile suvišni potencijal vašeg straha, sile ravnoteže trebaju vas samo odmaknuti od ruba ili vas baciti u provaliju i završiti s tim. To njihovo djelovanje i osjećate.

Na energetskej razini svi materijalni predmeti imaju jednako značenje. Dajemo im određena svojstva: dobro-loše, veselo-tužno, privlačno-odbojno, dobro-zlo, jednostavno-složeno i tako dalje. Sve na svijetu podložno je našoj ocjeni. Sama po sebi ta ocjena ne stvara nejednakost u energetsom polju. Sjedeći kod kuće u naslonjaču, ocjenjujete da je sjediti sigurno, a stajati na rubu provalije opasno, no u određenom trenutku to vas ne brine. Jednostavno dajete ocjenu, a time se ravnoteža nikako ne narušava. *Suvišni se potencijal javlja samo ako se ocjeni daje izuzetno veliko značenje.*

Potencijal će narasti ako ocjena koja ima veliko značenje također iskrivljuje stvarnost. Općenito, ako vam je predmet jako važan, ne možete objektivno ocijeniti njegova svojstva. Na primjer, predmet obožavanja uvijek se pretjerano karakterizira vrlinama, predmet mržnje nedostacima, predmet straha zastrašujućim karakteristikama. Na kraju dobivamo to da misaona energija nastoji na umjetni način proizvesti određeno svojstvo tamo gdje ga ustvari nema. U tom se slučaju stvara suvišni potencijal koji izaziva vihor sila ravnoteže.

Davanje ocjene koja izražava stvarnost može ići u dva smjera. Ili ćemo predmetu dodjeljivati samo negativne odlike ili samo pozitivne. No pogreška u ocjeni sama po sebi ne igra nikakvu ulogu. Još jednom obratite pozornost na to da davanje ocjene stvara suvišni potencijal samo ako ocjena ima veliko značenje. Sama važnost predmeta koju on ima za vas dodjeljuje ocjenu vašoj energiji.

Budući da su nevidljivi i neopipljivi, suvišni potencijali ništa manje ne igraju značajnu i pritom himbenu ulogu u ljudskim životima. Djelovanja sila ravnoteže nakon uklanjanja tih potencijala čine lavovski dio problema. Himbenost se sastoji u tome da čovjek često dobiva rezultat upravo suprotan od željenog. Pritom je sasvim nerazumljivo što se događa. Odasvud niču osjećaji, kao da djeluje nekakva neobjašnjiva sila zla, poput svojevrsnog „zakona podlosti“. Već smo se dotaknuli tog pitanja kada smo raspravljali o tome zašto dobivamo ono što aktivno ne želimo. Pogledat ćemo na idućem primjeru kako se pak od nas udaljuje ono što želimo.

Postoji jedno pogrešno mišljenje: ako se sasvim i u potpunosti posvetimo poslu, možemo doći do izvanrednih rezultata. S gledišta ravnoteže sasvim je očito da „ući u posao“ znači postaviti na jednu stranu vage posao, a na drugu sve ostalo. Ravnoteža se narušava i posljedice neće trebati dugo čekati. Rezultat će biti upravo suprotan očekivanom.

Ako za vas raditi više znači i zaraditi više ili poboljšati svoju kvalifikaciju, nužno je, naravno, uložiti nešto truda i ništa se strašno neće dogoditi. No, u svemu treba imati mjeru. Ako osjećate da se jako umarate, da vam je rad postao mukom, potrebno je smanjiti tempo ili čak promijeniti posao. Prekomjerni naponi obvezno dovode do negativnog rezultata.

Pogledajmo kako do toga dolazi. Osim rada imate određeni sustav vrijednosti koji čine dom, obitelj, razonoda, slobodno vrijeme i tako dalje. Ako ste suprotstavili posao svemu tome, na njegovom ste mjestu stvorili veliki potencijal. Sve u prirodi teži ravnoteži; znači nezavisno od vaše volje, niknut će sile koje će djelovati na umanjenje suvišnog potencijala. A one mogu djelovati na različite načine. Na primjer, razbolite li se, ne može se govoriti ni o kakvoj zaradi. Može vas pogoditi depresija. Kako i ne bi kad se prisiljavate raditi ono

što vam je teret. Razum tvrdi: „Hajde, treba zaraditi novac!“ A duša (podsvijest) se čudi: „Zar sam zato došla na ovaj svijet da patim i mučim se? Što će mi sve to?“ Na kraju krajeva, osjećat ćete kronični umor pri čemu neće biti govora ni o kakvoj produktivnosti. Osjećat ćete se kao riba na suhom.

A istovremeno možete primijetiti kako drugi ljudi dobivaju više, a pritom ulažu mnogo manje napora. Nakon postizanja određenog stupnja značenja koje pridajete svom poslu, ono će početi škripati. Što vam posao ima veću težinu, to će nicati više različitih problema. Činit će vam se da problemi niču uobičajeno, kao „na dnevnom redu“. Ustvari, bilo bi ih bitno manje kad biste snizili svoju „prečku važnosti“.

Postoji izlaz: potrebno je svjesno preispitati svoj odnos prema radu kako bi se uklonio suvišni potencijal. Obvezno mora postojati slobodno vrijeme kada se možete baviti onim što vam se sviđa izvan posla. Tko se ne zna odmoriti, opustiti se, taj ne zna ni raditi. Došavši na posao, *dajte se u najam*. Iznajmite svoje ruke i glavu, ali ne i srce. Klatnu posla potrebna je sva vaša energija, ali vi niste došli na ovaj svijet da biste u njemu radili. Vaša učinkovitost na poslu zamjetno će porasti kad odstranite svoje suvišne potencijale i riješite se klatna.

Dajući sebe u najam, radit ćete besprijekorno. Ne dopuštajte si sitne pogreške zbog kojih vas mogu okriviti za elementarnu nemarnost. Besprijekornost se tiče vaših obveza. Dati sebe u najam uopće ne znači djelovati nemarno i neodgovorno. To znači djelovati slobodno, ne stvarajući suvišne potencijale, no pritom organizirano odraditi ono što se od vas traži. U suprotnom bi moglo doći do neugodnosti. Na primjer, u vašoj okolini uvijek će se naći ljudi koji se, za razliku od vas, glavom upuštaju u posao. Oni na podsvjesnoj razini osjećaju da se vi dajete u najam, odnosno da ne ulažete osobiti napor, no istovremeno djelujete učinkovito. Te brižne osobe intuitivno počinju tražiti povod kako bi vam pronašle pogrešku. Čim pogriješite, odmah će se baciti na vas. Pogreška će biti elementarna i stoga mučna. Na primjer, zakasnite, nešto zaboravite

ili propustite. Kad biste do grla bili u poslu, na tu bi pogrešku zažmirili. No, okrivljuju vas da se prema poslu odnosite bezvoljno.

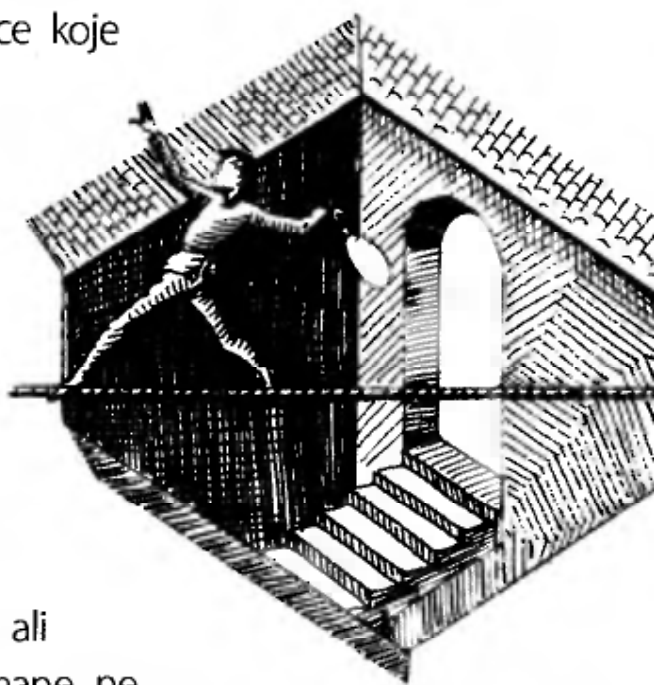
Slične situacije mogu proizaći ne samo na poslu, već i u obitelji i među poznanicima. Stoga je važno da u svakoj situaciji u kojoj se dajete u najam, svoje obveze obavljate precizno kako vam ne bi mogli predbacivati. Za besprijekornost se treba pobrinuti vaš unutarnji promatrač, *Čuvar*. Inače ćete opet upasti u igru do vrata. Unutarnji Čuvar nema nikakve veze s podvojenom ličnošću. Jednostavno stvorite naviku da pratite što i kako radite. Tome ćemo se još vratiti u sljedećim poglavljima.

Možete se usprotiviti i reći: „Nije li normalno unositi dušu u svoj rad?” Ovisi o tome kakav je posao. „Ulazak u posao” opravdan je samo u jednom slučaju – ako je rad vaš cilj. O tome što je vaš cilj, govorit ćemo kasnije. U tom slučaju rad služi kao tunel koji vas vodi uspjehu. Takav posao ispunjava energijom, daje radost, nadahnuće i zadovoljstvo. Ako ste među rijetkim sretnicima koji sa sigurnošću mogu to reći za svoj posao, znači da se nemate zašto brinuti.

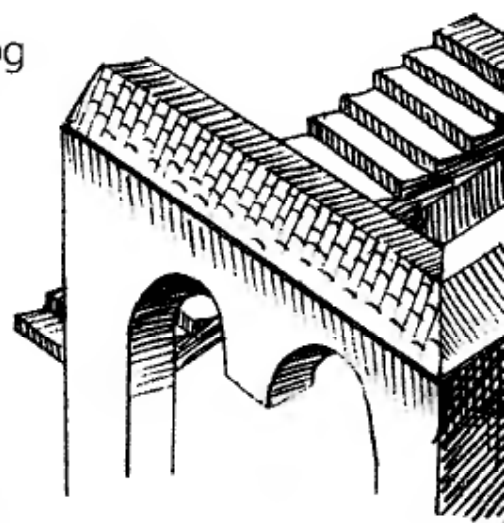
Sve navedeno u punoj se mjeri također odnosi i na učenje. U ovom ćemo poglavlju razmotriti druge životne situacije u kojima dolazi do stvaranja suvišnog potencijala te posljedice koje nastaju zbog djelovanja sila ravnoteže.

Nezadovoljstvo i osuda

Počnimo od nezadovoljstva samim sobom. Do toga dolazi kada smo nezadovoljni osobnim postignućima i kvalitetama, a također i zbog aktivnog neprihvatanja svojih nedostataka. Možete ih početi prebrojavati, ali ne treba biti iskompleksiran. No, ako vam mane ne

daju mira i dobivaju sve veće značenje, dolazi do suvišnog potencijala. Sile ravnoteže već stupaju na scenu kako bi odstranile taj potencijal. Njihovo djelovanje može biti usmjereno ili na razvoj vrlina ili na borbu s nedostacima. Čovjek u skladu s tim prelazi na ovu ili onu stranu. Čovjek najčešće bira borbu i taj se položaj okreće protiv njega. Skrivati nedostatke je beskorisno, a ukloniti teško. Rezultat će biti upravo suprotan, a situacija se samo pogoršava. Na primjer, pokušavajući sakriti svoju sramežljivost, čovjek postaje još zatvoreniji ili, naprotiv, preslobodan.

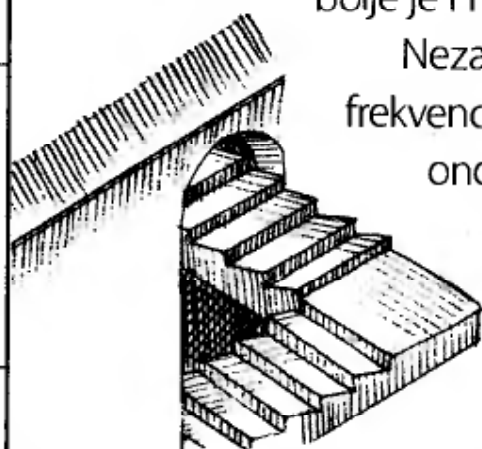

Ako je čovjek nezadovoljan svojim postignućima do te mjere da nezadovoljstvo postaje poluga za samousavršavanje, ravnoteža se ne narušava. Svijet oko nas pritom neće biti okrznut, a unutarnji pomak ravnoteže kompenzirat će se pozitivnim djelovanjima. Ako čovjek počne bičevati samog sebe, ako se ljuti na sebe ili, još gore, ako se kažnjava, dolazi do opasne svađe između duše i razuma. Duša nije zaslužila takav odnos. Ona je samodostatna i savršena. Sve mane koje smo stekli, mane su razuma, a ne duše. Inače, to je tako velika i složena tema da je za nju potrebna zasebna knjiga. Ovdje ćemo samo napomenuti da je svađati se sa sobom osobito štetno. Duša se povlači u sebe, a razum trijumfira, što može izazvati potpuni razdor u životu. Kako ne bi došlo do toga da morate psihijatru, prije svega se opustite i oprostite si sve mane. Ako se ni tada ne možete voljeti, prestanite se boriti sa sobom i prihvatite se takvima kakvi jeste. Samo će u tom slučaju duša biti saveznikom razuma. A ona je vrlo moćan saveznik.

Dobro, razmišljate, ostavit ću sve svoje mane na miru, ali kako ću doći do vrlina? Pa ne mogu se zaustaviti u svom razvoju. Naravno, razvijajte svoje vrline koliko god želite. Radi se samo o tome da prekinete rat sa svojim manama. U tom ratu tratite energiju na održavanje – ne toliko uzaludnog koliko sasvim šetnog suvišnog potencijala. Kada napokon odustanete od te borbe, oslobođena energija usmjerit će se na razvoj vaših vrlina.

Bez obzira na to što zvuči banalno jednostavno, jako mnogo ljudi gubi golemu energiju na borbu sa sobom i skrivanje svojih nedostataka. Oni su se poput titana zrekli cijeli život nositi taj teret. Preostaje im samo dopustiti si biti ono što jesu i zbaciti teško breme i život će odmah postati zamjetno lakši i jednostavniji. Energija će se s borbe protiv nedostataka premjestiti na razvoj vrlina. Također, postavke takvog zračenja odgovaraju linijama života gdje vrline prevladavaju nad manama. Razmislite, na primjer, kako se premjestiti na linije života u kojima ste u dobroj tjelesnoj formi ako se sve vaše misli vrte samo oko tjelesnih nedostataka? Dobit ćete ono što zapravo ne želite.

Ako u slučaju nezadovoljstva sobom ulazite u sukob sa svojom dušom, u slučaju nezadovoljstva svijetom ulazite u sukob s većinom klatna. Jasno vam je da u prepuštanju njihovom utjecaju nema ničeg dobrog. A na rat s njima bolje je i ne pomišljati.

Nezadovoljstvo je sasvim materijalno zračenje čija se frekvencija dobro slaže s onim linijama života na kojima se ono čime niste zadovoljni, odražava još jače. Osjećajući napetost na tim linijama, postajete još nezadovoljniji i tako nastavljate sve dok se ne nađete na liniji gdje ste stari i bolesni i nemate snage išta izmijeniti. Preostaje vam samo nalaziti utjehu u brundanju o svijetu zajedno sa sebi sličnima i u sjećanjima na to kako je u prijašnja vremena sve bilo bolje.

Svaki je naraštaj uvjeren da se život pogoršao. Ne, život se pogoršao samo za određene naraštaje; konkretno za one koji su se naviknuli praćakati u svom nezadovoljstvu ovim svijetom. Inače bi se život čovječanstva (kroz toliko naraštaja) jednostavno pretvorio u pravi pakao. Grozna slika, zar ne? To je prvi aspekt nezadovoljstva svijetom koji vodi pravom pogoršanju života.

No, postoji i drugi aspekt te štetne navike isticanja negativnosti, a to je narušavanje stanja ravnoteže. Vaše nezadovoljstvo stvara suvišni potencijal u energetskom prostranstvu koje nas okružuje, bez obzira na to je li ono

opravdano ili nije. Potencijal stvara sile ravnoteže koje se trude uspostaviti ravnotežu. Zdravo bi bilo njihovo djelovanje koje situaciju mijenja nabolje. No, nažalost, često sve ispadne naopako. Sile ravnoteže nastojat će vas postaviti tako da vaše pretenzije prema ovom svijetu imaju što manju težinu. To im je mnogo jednostavnije nego izmijeniti sve čime ste nezadovoljni. Zamislite da vladar počne aktivno izražavati nezadovoljstvo svime što se događa u državi. Pritom nije važno jesu li njegove pobude dobre ili loše. Jednostavno će ga se ukloniti ili fizički uništiti. Čitava povijest to potvrđuje. Općenito, djelovanje sila ravnoteže bit će usmjereno prema umanjivanju vašeg utjecaja na svijet oko vas. To je lako učiniti i to na različite načine: vašom dužnošću, poslom, plaćom, domom, obitelji, zdravljem... Shvaćate li kako stari naraštaji dolaze do takvog života?

Pogledajmo to pitanje s druge strane. Ako bismo se, naprotiv, veselili svijetu oko nas, onda bi se, analogno tome, sile ravnoteže trebale truditi sve pokvariti ili vam odagnati radost. Ali do toga ne dolazi ako radost ne prijeđe u „oduševljenje”. Prvo, prema zakonu transurfinga, prenosite stvaralačku energiju koja vas usmjerava na povoljne linije života. Drugo, takva energija ne stvara destruktivni potencijal koji sile ravnoteže nastoje ukloniti. Nije bez razloga što se različiti filozofski i religiozni nauci slažu u mišljenju da je ljubav stvaralačka sila koja je stvorila svijet. Ljubav se tu uzima u općem smislu riječi. Jasno je da su sile ravnoteže nastale iz sile koja je stvorila svijet. One nastoje održati poredak u svijetu i ne mogu se okrenuti protiv energije koja ih je stvorila.

Iz toga proizlazi da nam s gledišta transurfinga jako šteti loša navika izražavanja nezadovoljstva zbog različitih sitnica. I obratno, navika iskazivanja sitnih radosti zbog različitih, čak i beznačajnih, stvari jako je korisna. Izbor je samo jedan: potrebno je *zamijeniti* staru naviku novom.

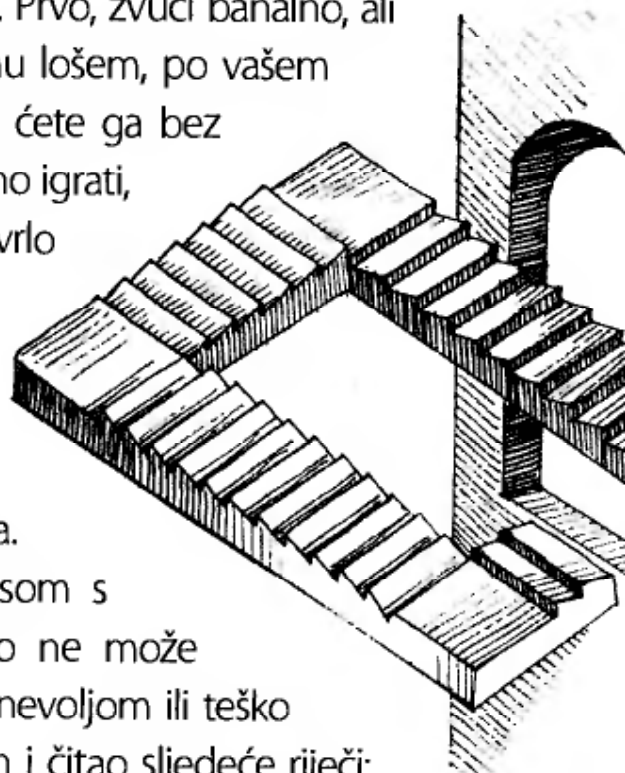

Tehnika zamjene navika vrlo je jednostavna. Prvo, zvuči banalno, ali nema zla bez dobra. Ako si zadate cilj u svemu lošem, po vašem mišljenju, naglasiti pozitivne momente, postići ćete ga bez muke. Pretvorite to u igru. Ako ćete se toga stalno igrati, mjesto štetne navike zauzet će nova, za vas vrlo korisna, a za destruktivna klatna prava muka.

Drugo, ako je stvarno nastupila nevolja zbog koje je sasvim protuprirodno veseliti se, možemo za primjer uzeti cara Solomona.

Na prstu je nosio prsten s natpisom s unutrašnje strane tako da ga nitko ne može vidjeti. Kada se Solomon susretao s nevoljom ili teško rješivim problemom, skidao je prsten i čitao sljedeće riječi: „I to će proći.“

Navika izražavanja nezadovoljstva se kod čovječanstva stvorila pod utjecajem destruktivnih klatna koja se hrane negativnom energijom. S novom ćete navikom generirati pozitivnu energiju koja će vas snažno usmjeriti na pozitivne linije života.

Pretpostavimo da ste se oduševili perspektivama i počeli prakticirati tehniku zamjene. Uskoro ćete primijetiti kako ste počeli neredovito zamjenjivati stare navike novima te s vremena na vrijeme sasvim zaboravljati da ste htjeli promijeniti naviku. To je neizbježno, jer je navika duboko ukorijenjena. Čim pokažete slabost, klatno će naći povod da vas osujeti te nećete ni primijetiti da ga hranite svojom energijom. Ne očajavajte! Ako je namjera čvrsta, postići ćete cilj i destruktivna klatna će vas na kraju krajeva ostaviti na miru. Jednostavno se treba češće *podsjecati* na svoju namjeru.

Svi smo mi gosti na ovom svijetu. Nitko nema pravo osuđivati ono što nije stvorio. Tu tvrdnju treba shvatiti u svjetlu odnosa s klatnima. Kao što smo već rekli, ako ćete nastupati protiv destruktivnog klatna koje izaziva

vaše nezadovoljstvo, samo ćete naškoditi sebi. Nije potrebno biti smjernom ovčicom, ali nije dobro ni stupati u otvoreni sukob sa svijetom oko sebe. Ako klatno nastupa osobno protiv vas, možete koristiti metodu propasti ili gašenja. Kada vas ono nastoji uvući u bitku s drugim klatnom, pokušajte procijeniti je li vam baš to potrebno.

Još jednom ćemo se vratiti na primjer kompozicije koja vam se na izložbi nije svidjela. Osjećajte se kao kod kuće, ali ne zaboravite da ste u gostima. Nitko nema pravo osuđivati, ali svatko ima pravo izbora. Klatnu odgovara vaše aktivno izražavanje nezadovoljstva. A vama odgovara jednostavno otići i izabrati drugu izložbu. Predviđam pitanje: može li se otići? Tu su vam zablude nametnula klatna. Ova je knjiga posvećena upravo tome kako se izbaviti iz tog lažnog ograničenja.

Odnosi zavisnosti

Idealiziranje svijeta suprotna je strana nezadovoljstva. Pogled na stvari poprima ružičastu boju i mnogo toga se čini boljim nego što zapravo jest. Kao što znate, kada se čini da nečeg negdje ima, čega zapravo nema, javlja se suvišni potencijal.

Idealizirati znači precjenjivati, uzdizati na pijedestal, klanjati se, kovati u zvijezde. Ljubav koja stvara i upravlja svijetom, razlikuje se od idealizacije po tome što je ravnodušna, ma kako to paradoksalno zvučalo. *Bezuvjetna ljubav* je osjećaj bez prava vlasti, oduševljenje bez štovanja. Drugim riječima, ona ne stvara *odnos zavisnosti* između onog tko voli i predmeta njegove ljubavi. Ta će jednostavna formula pomoći odrediti gdje završava osjećaj, a počinje idealizacija.

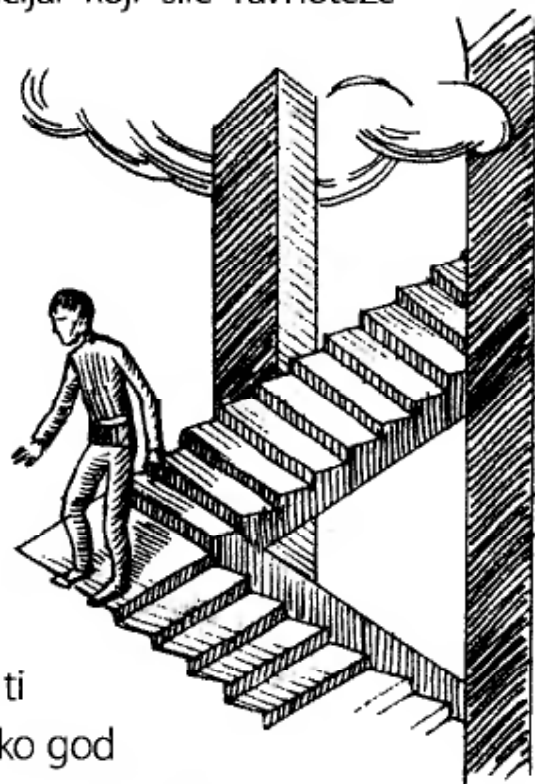
Zamislite da šćete planinskom dolinom punom zelenila i cvijeća. S uživanjem promatrate čudesne krajobrazne, udišete miris svježeg zraka, a duša vam je ispunjena srećom i spokojem. To je ljubav.

Zatim počinjete brati cvijeće: trgate ga, gnječite rukama, ne razmišljajući o tome da je ono živo. Cvijeće polako umire. Počinjete razmišljati o tome da je od njega moguće izrađivati parfeme i kozmetiku, da ga jednostavno možete prodati ili čak osnovati klub ljubitelja cvijeća i klanjati mu se kao idolu. To je idealizacija, jer se u svakom slučaju stvara odnos zavisnosti između vas i predmeta vaše bivše ljubavi, cvijeća. Od one ljubavi koja je postojala u trenutku kada ste se jednostavno naslađivali promatranjem doline pune cvijeća nije ostalo ni traga. Uvidate li razliku?

Svejedno, ljubav generira pozitivnu energiju koja vas nosi na odgovarajuću liniju života, a idealizacija stvara suvišni potencijal koji sile ravnoteže nastoje ukloniti. Djelovanje sila ravnoteže je u svakom slučaju drukčije, no rezultat je jedan. U općim ga je crtama moguće okarakterizirati kao „uništenje mita”. To se uništenje događa uvijek, te je, ovisno o predmetu i stupnju idealizacije, slabije ili jače, ali rezultat je uvijek negativan. Tako će se uspostaviti ravnoteža.

Ako ljubav prijeđe u odnos zavisnosti, neizbježno će se stvoriti suvišni potencijal. Želja da imate ono što nemate, energetski stvara „pad pritiska”. Odnosi zavisnosti određuju se uspostavljanjem uvjeta poput „ako ti ovo, onda ja ono”. Možemo navesti primjera koliko god želite. „Ako me voliš, odbacit ćeš sve i poći sa mnom na kraj svijeta. Ako se ne oženiš mnome (udaš za mene), znači da me ne voliš. Ako me hvališ, onda ću se družiti s tobom. Ako mi ne daš svoju lopaticu, otjerat ću te iz pješčanika.” I tako dalje.

Ravnoteža se narušava i ako se jedno uspoređuje s drugim ili ako se suprotstavlja. „Mi smo ovakvi, a oni onakvi!” Uzmimo za primjer nacionalni ponos: u usporedbi s kojim narodima? Osjećaj manje vrijednosti, ali u odnosu na koga? Ako postoji suprotstavljanje, sile ravnoteže obvezno će se uključiti kako bi odstranile potencijal, kako pozitivan, tako i negativan. Ako potencijal stvarate vi, djelovanje sila bit će upereno prije svega protiv vas. Djelovanje je usmjereno bilo na to da „razdvoji” subjekte proturječja, bilo na to da ih sjedini u obostrano suglasje ili u sraz.

Svi se sukobi temelje na uspoređivanju i suprotstavljanju. U početku se gradi osnovna tvrdnja: „Oni nisu kao mi.” Nadalje, tvrdnja se razvija. „Oni imaju više nego mi; treba im to uzeti.” „Oni imaju manje od nas; treba im dati.” „Oni su gori od nas; treba ih promijeniti.” „Oni su bolji od nas; moramo se boriti sa sobom.” „Oni ne postupaju kao mi; treba nešto poduzeti.” Sve te usporedbe u različitim varijacijama na ovaj ili onaj način vode u sukob, kreću od osobne duševne neugode, a završavaju ratovima i revolucijama. Sile ravnoteže nastoje ukloniti proizašle opozicije pomoću pomirenja ili sukoba. No, kako je u tim situacijama uvijek moguće okoristiti se energijom, klatna najčešće dovode stvar do sukoba.

A sada ćemo promotriti primjere idealizacije i njihove posljedice.

Idealizacija i precjenjivanje

Precjenjivanje je kad čovjeku dodjeljujemo kvalitete koje on zapravo nema. Na mentalnoj razini ono se javlja u obliku iluzija, reklo bi se bezazlenih. No, na energetske razini javljaju se suvišni potencijali. Potencijal se javlja svugdje gdje postoji pad kvantitete ili kvalitete. Precjenjivanje

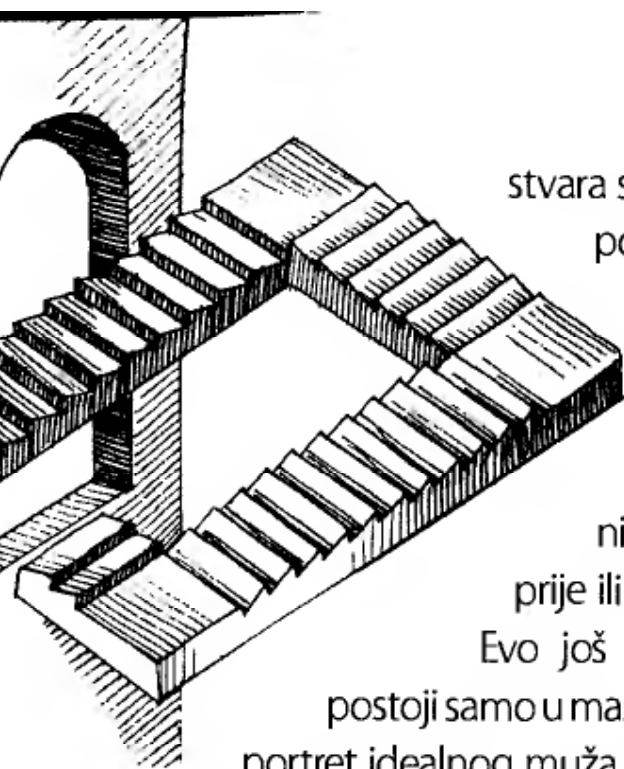
je mentalno oblikovanje i koncentracija određenih svojstava tamo gdje ih ustvari nema. Ovdje postoje dvije varijante. Prva je varijanta kada je mjesto popunjeno, odnosno postoji konkretan čovjek kojem dodjeljujemo karakteristike koje mu nisu svojstvene. Kako bi uklonile nastalu nejednakost, sile ravnoteže moraju stvoriti protutežu.

Na primjer, romantični i zamišljeni mladić u svojoj mašti ocrtava svoju ljubljenu kao „anđela čiste ljepote“. A u stvarnosti se pokaže da je ona prizemna osoba koja voli veselje i uopće nije sklona dijeliti maštanja zaljubljenog mladića. U svakom drugom slučaju kada se čovjeka kuje u zvijezde i uzdiže na pijedestal, prije ili kasnije dolazi do uništenja mita.

S tim u vezi, vrijedna je pažnje priča Karla Maya, autora poznatih romana o Divljem zapadu i tvorca likova kao što su Old Surehand, Winnetou i drugih. Sve je romane May napisao u prvom licu tako da je ostavljao dojam kao da je on stvarno sudjelovao u svim događajima i kao da je osoba koja istinski oduševljava i zaslužuje divljenje. Djela Karla Maya toliko su životna i živopisna da se stvara iluzija kako ih je mogao napisati samo stvarni sudionik događaja. Čitaš njegove knjige i kao da gledaš film. A tema je toliko zanimljiva da su Karla Maya prozvali „njemačkim traperom“.

Mnogobrojni obožavatelji Karla Maya bili su apsolutno uvjereni da je on poznati zapadnjak Old Shatterhand, kakvim se predstavljao u svojim knjigama. Drugačije mišljenje čitatelji nisu mogli dopustiti, jer našli su predmet divljenja i obožavanja, a kada netko tako slavan živi u blizini, izaziva još veće zanimanje. Kakvo li je bilo njihovo čuđenje kad je postalo izvjesno da Karl May nikad nije bio u Americi, a da su neka djela napisana u zatvoru. Mit je upropašten i ljubitelji su se pretvorili u mrzitelje. I tko je tu kriv? Pa oni su ga sami kovali u zvijezde i uspostavili odnos zavisnosti: „Ti si naš junak, uz uvjet da je sve to istina.“

U drugoj varijanti kada, za razliku od umjetno stvorenih iluzija, uopće nema nikakvog objekta, niču ružičasta maštanja i kule u zraku. Onaj koji mašta, lebdi u oblacima, pokušavajući pobjeći od neugledne stvarnosti. Na taj način

stvara suvišni potencijal. U tom će slučaju sile ravnoteže postojano gurkati takvog romantičara u okrutnu stvarnost kako bi mu srušile kule u oblacima. Čak ako mu i uspije uvući u svoje zamisli masu ljudi i stvoriti klatno, utopija je svejedno osuđena na propast, jer je suvišni potencijal niknuo na praznom mjestu, a sile ravnoteže će prije ili kasnije zaustaviti klatno.

Evo još jednog primjera kada predmet precjenjivanja postoji samo u mašti. Recimo da žena u svojoj mašti naslika portret idealnog muža. Što je čvršće njezino uvjerenje da on treba biti baš takav i takav, to je jači stvoreni suvišni potencijal.

Ugasi ga se može samo pomoću subjekta sa svojstvima koja su mu sasvim suprotna. Zatim nam preostaje samo čuđenje: „Pa gdje su mi bile oči?”

I suprotno, ako žena aktivno mrzi pijanstvo i grubost, doslovno će pasti u zamku i izabrati alkoholičara ili grubijana. Čovjek dobiva ono što aktivno ne prihvaća jer odašilje mentalnu energiju na frekvenciji svoje mržnje, a kao dodatak stvara suvišni potencijal. Život često sjedinjuje sasvim različite ljude za koje bi se moglo reći da uopće ne odgovaraju jedan drugome. Tako sile ravnoteže nastoje djelovati spajajući ljude suprotnih potencijala.

Osobito snažno djelovanje sila ravnoteže javlja se kod djece, jer su ona energetski osjetljivija od odraslih i ponašaju se prirodno. Ako dijete nepotrebno hvale, počeo će se inatiti. Ako mu se budete ulagivali, počeo će vas prezirati ili vas, u najmanju ruku, baš neće cijeniti. Ako svim silama nastojite od djeteta stvoriti maminu mazu, sigurno će se spetljati s nekom glupom uličnom bandom. Ako nastojite od njega stvoriti čudo od djeteta, izgubit će svaki interes za učenje. I što više opterećujete dijete svim mogućim tečajevima i školama, veća je vjerojatnost da ono izraste u sasvim prosječnu osobu.

Najbolji princip odgoja i odnosa prema djeci (i ne samo prema djeci): obraćajte im se kao gostima, to jest pružajte im pažnju, uvažavajte njihovu

slobodu izbora, a pritom nemojte dopustiti da vam se popnu na glavu. Odnos treba graditi prema analogiji da ste i vi sami tek gost na ovom svijetu. Ako prihvaćate pravila igre i ne idete u krajnosti, moći ćete birati sve što na svijetu postoji.

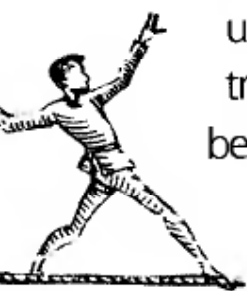
Pozitivan odnos prema drugima jednako je raširen kao i onaj negativan. U nekim slučajevima dolazi do određene ravnoteže. Postoji mržnja i postoji ljubav. Uravnoteženo dobar odnos ne izaziva pojavu suvišnog potencijala. Potencijal niče kada dolazi do zamjetnog snižavanja ocjene relativno nominalne vrijednosti. Bezuvjetna ljubav može se smatrati nultom ocjenom na toj skali. Kao što znate, kod nje ne dolazi do odnosa zavisnosti i ona ne stvara suvišni potencijal. No, takva se ljubav u čistom obliku rijetko susreće. U osnovi se čistoj ljubavi dodaju primjese prava na posjedovanje, zavisnosti i precjenjivanja. Teško se odreći prava na posjedovanje. Posjedovati predmet ljubavi sasvim je prirodno i općenito normalno sve dok ne prijeđe u dvije krajnosti.

Prva je krajnost želja da se ovlada predmetom ljubavi koji vam uopće ne pripada te čak ni ne zna za vašu želju. (Razumijete, naravno, da ne mislim samo na tjelesni aspekt ovladavanja.) To je klasični slučaj neuzvrćene ljubavi. Neuzvrćena ljubav uvijek izaziva mnogo patnje. No, mehanizam ovdje nije tako jednostavan kao što se možda čini. Sjetimo se opet primjera s cvijećem. Volite šetati pokraj cvijeća i diviti mu se, no nikada se niste zapitali voli li ono vas. Pokušajte zamisliti što cvijeće misli o vama. Javljaju se različite loše pretpostavke poput straha, bojazni, mržnje, ravnodušnosti. A zašto bi vas ono moralo voljeti? Možda gorite od želje da ga držite u rukama, a ne bi trebalo. Cvijeće raste u cvjetnjaku ili ga skupo prodaju. Sve to više nije ljubav, već odnos zavisnosti i u vas se već neprimjetno uvlače negativni osjećaji.

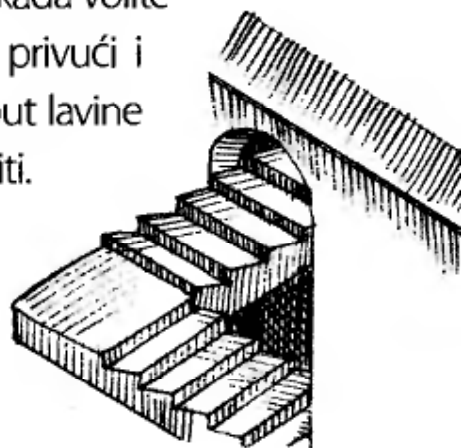
Svejedno, na jednom se mjestu nalazi predmet vaše ljubavi, a vi ste na drugom i želite njime vladati, odnosno stvarate energetski potencijal. Možemo pretpostaviti da će taj potencijal privlačiti željeni predmet k vama, slično zračnim masama koje se premještaju iz područja visokog u područje niskog tlaka. Kako da ne! Silama ravnoteže sasvim je svejedno kako će se

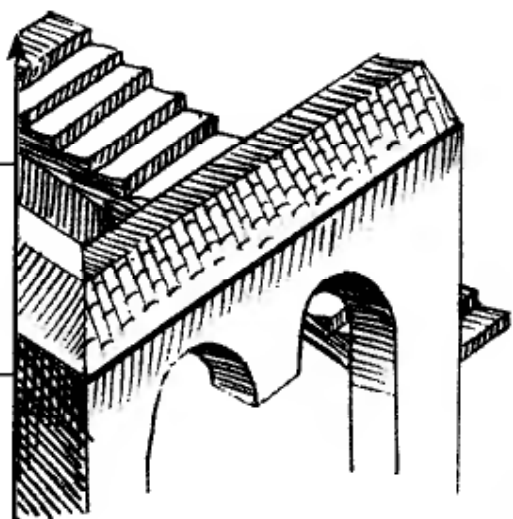
ravnoteža postići – one mogu izabrati drugi put, udaljiti predmet vaše ljubavi, a vas neutralizirati, odnosno slomiti vam srce. Kao dodatak svemu, i pri malim neuspjesima bit ćete skloni sve većoj dramatizaciji situacije (on/ona me ne voli!), stoga vas te misli prebacuju na liniju života koja vas jako udaljava od uzajamne ljubavi.

Što je veća želja za ovladavanjem ili za uzvraćenom ljubavi, jače je djelovanje sila ravnoteže. Jasno, ako one odaberu smjer koji vas zbližava s ljubljenim/ljubljenom, priča će imati sretan kraj. Smjer djelovanja sila ravnoteže moguće je odrediti već na samom početku ljubavi. Ako vam nastojanje da postignete uzajamnu ljubav ne da mira, a od samog početka nešto ne ide kako treba, znači da je potrebno odlučno promijeniti taktiku. A kada volite bez nagrade, labilna kolebanja sila ravnoteže moguće je privući i natjerati da rade za vas. U protivnom će se situacija poput lavine oteći vašoj kontroli i bit će nemoguće bilo što izmijeniti.

Zaključak je samo jedan. Ako želite postići uzajamnu ljubav, treba jednostavno voljeti, a ne truditi se biti voljenim. U tom se slučaju, prvo, neće stvoriti suvišni potencijal, što znači da neće biti 50-postotne vjerojatnosti da će sile ravnoteže djelovati protiv vas. Drugo, ako ne nastojite postići uzvraćenu ljubav, ne dolazi do nekontroliranih dramatičnih misli o neuzvraćenoj ljubavi i vaše vas zračenje ne odvlači na odgovarajuće linije života. Naprotiv, ako jednostavno volite bez prava na posjedovanje, postavke zračenja odgovaraju linijama života gdje postoji uzajamnost. A u uzajamnoj ljubavi također nema odnosa zavisnosti. Ako je već imate, ne morate se brinuti zbog prava posjedovanja. Zamislite kako vam se povećavaju izgledi samo zato što ste se odrekli prava na posjedovanje! Zatim, bezuvjetna ljubav je velika rijetkost i samo zbog toga izaziva velik interes i simpatiju. Zar vam neće biti ugodno ako vas netko bude volio bez ikakvih pretenzija?

Druga je krajnost prava na posjedovanje, naravno, ljubomora. U tom slučaju sile ravnoteže također imaju dvije varijante djelovanja. Prva je varijanta da vam predmet ljubavi već pripada i to će vas još više zbližiti. Ustvari, nekima se u određenoj mjeri sviđa ljubomora druge polovice. No, druga varijanta djelovanja sile ravnoteže svodi se na rušenje onog što je stvorilo ljubomoru, odnosno na rušenje same ljubavi. Pri tome, što je ljubomora jača, grob je ljubavi dublji. To je isto kao prijeći s uživanja u mirisu živih cvjetova na proizvodnju parfema od njih.

Sve navedeno jednako se odnosi na muškarce i žene. No, to još nije kraj. Na ovo ćemo se pitanje još vratiti kad budemo proučavali druge koncepcije transurfinga. Sve je tako jednostavno, a istovremeno komplicirano. Komplicirano je jer zaljubljeni čovjek gubi sposobnost zdravog rasuđivanja, najčešće ne prihvaća savjete. No, zbog toga se neću uzrujavati jer se odričem prava na posjedovanje vaše zahvalnosti.

Prezir i taština

Ravnoteža se vrlo snažno narušava zbog osude drugih ljudi, osobito zbog prezira. Na energetskom planu ne postoje dobri ili loši ljudi. Postoje samo oni koji se pokoravaju zakonima prirode i oni koji uzburkavaju postojeće stanje, „status quo”. Ovi drugi uvijek se na kraju pokoravaju djelovanju sile koje nastoje vratiti narušenu ravnotežu.

Naravno, često se javljaju situacije u kojima čovjek zaslužuje osudu. Da li baš vašu? Pitanje nije isprazno. Ako je netko naškodio baš vama, prije svega je narušio ravnotežu: postajete ne samo izvorom nezdravog potencijala već oruđem sile koja nastoji vratiti ravnotežu. Oni koji narušavaju mir, dobit će

ono što zaslužuju ako kažete sve što mislite o njima i na taj način poduzmete određena djela u razumnim granicama. No, ako predmet vaše osude nije vama osobno učinio ništa loše, nemate razloga kriviti ga.

Pristupimo tom pitanju sasvim proračunato. Pristanite sasvim besmisleno osjećati mržnju prema vuku koji je zaklao ovčicu što ste vidjeli na televiziji. Osjećaj pravednosti stalno nas tjera na osudu različitih ljudi. Isto tako brzo prelazi u naviku i mnogi se s godinama pretvaraju u profesionalne tužitelje. U većini slučajeva ne znate zašto je netko postupio baš tako. Možda biste na njegovom mjestu postupili još i gore?

Stoga, kao rezultat osude, stvarate suvišni potencijal oko vlastite osobe. A najčešće morate biti dobri toliko koliko je optuženi loš. Ako su njemu već izrasli rogovi i kopita, vi morate biti anđeo. No, iako vama još ne rastu krila, nastupaju sile koje nastoje vratiti ravnotežu. Njihove metode bit će različite u svakoj konkretnoj situaciji. No, rezultat će u svojoj suštini biti jedan te isti: dobit ćete po nosu. Ovisno o sili i obliku osude, to kvrcanje po nosu može biti ili neprimjetno ili tako snažno da ćete se naći na nekoj od gorih linija života.

I sami možete sastaviti poduži popis oblika osude i njihovih posljedica, no radi pojašnjenja navest ću nekoliko primjera.

Nikada ne prezirite ljude zbog nečeg što nemaju. To je najopasniji oblik osude, jer se zbog djelovanja sila ravnoteže možete naći na mjestu onog koga prezirete. Za sile je to najizravniji i najjednostavniji način uspostavljanja narušenog sklada. Prezirete siromahe i beskućnike? I sami možete izgubiti novac i dom i ravnoteža je uspostavljena. Prezirete ljude s tjelesnim manama? Bez problema, nesretnim slučajem i vi možete postati takvi. Prezirete alkoholičare i narkomane? Lako se možete naći na njihovom mjestu, jer takvima se ne rađamo. Takvi postajemo pod djelovanjem različitih životnih okolnosti. Zašto bi životne okolnosti vas zaobišle?

Nikada ne okrivljujte svoje kolege s posla ni za što. U najboljem slučaju ćete i sami počinuti iste pogreške. U najgorem slučaju može doći do sukoba koji

vam neće donijeti ništa dobro. Možete izgubiti posao čak i ako ste apsolutno u pravu.

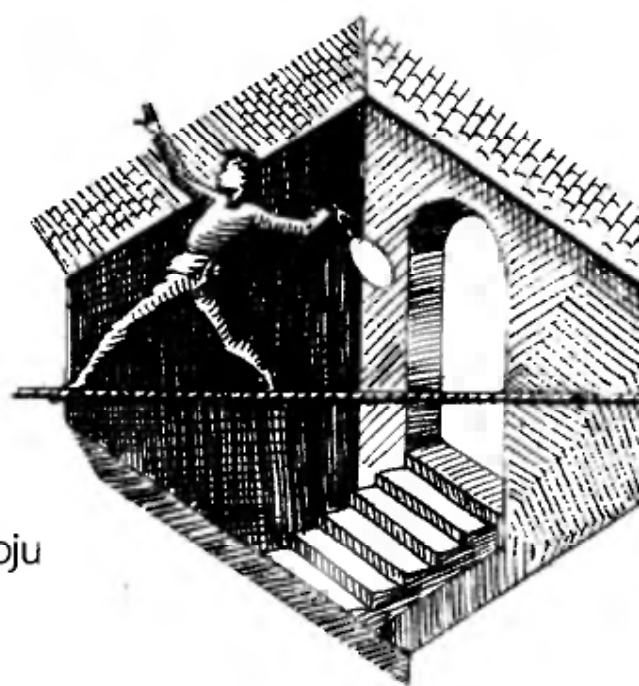
Ako zamjerate drugom čovjeku kako se odijeva, i sami ćete se naći na ljestvici „dobar-loš” i to na nižem stupnju od njega jer odašiljete negativnu energiju.

Ako se čovjek ponosi svojim uspjesima ili je zaljubljen sam u sebe, u tome nema ničeg lošeg. Bezuvjetna ljubav prema sebi je samodostatna, jer nikome ne smeta. Ravnoteža se narušava samo ako se visokoj ocjeni samog sebe suprotstavi preziran odnos prema tuđim slabostima, manama ili jednostavno skromnim postignućima. Ljubav prema sebi pretvara se u samoljublje, a ponos u taštinu. Rezultat djelovanja sila ravnoteže: opet ćete dobiti po nosu.

Prezir i taština su ljudske mane. Životinje nemaju pojma o tome. One se povode za svrsishodnim namjerama ispunjavajući volju savršene prirode. Divlja priroda savršenija je od razumnog čovjeka. Vuk, kao i svaki grabežljivac, ne osjeća ni mržnju ni prezir prema svome plijenu. (Pokušajte osjećati mržnju i prezir prema kotletu.) A eto, ljudi grade svoje odnose na samim suvišnim potencijalima. Veličina životinja i biljaka je u tome što one toga nisu svjesne. Spoznaja je čovjeku donijela ugodne prednosti, ali i štetno smeće u obliku taštine, prezira, kompleksa krivnje i osjećaja manje vrijednosti.

Nadmoć i inferiornost

Osjećaji nadmoći ili inferiornosti odnosi su zavisnosti u čistom obliku. Vaše se odlike uspoređuju s odlikama drugih i stoga se neizbježno stvara suvišni potencijal. Na energetskoj razini nema razlike izražavate li vi svoju

nadmoć javno ili si jednostavno potajice čestitate kad se uspoređujete s drugima. Nije potrebno dokazivati da vam javno izražavanje vaše nadmoći neće donijeti ništa osim zlobe onih oko vas. Uspoređujući se s drugima u svoju korist, čovjek na umjetan način nastoji postići samopotvrđivanje na tuđi račun. Takvo nastojanje uvijek stvara potencijal, čak ako se radi samo o sjeni oholosti koja nije izražena javno. Sile ravnoteže u tom će vam slučaju uvijek dati po nosu.

Jasno je da uspoređujući se s okolinom, čovjek želi dokazati svoju važnost. No, samopotvrđivanje na račun usporedbe je iluzorno. Analogno tomu muha se nastoji probiti kroz staklo iako je blizu otvoren prozorčić. Kada se čovjek sprema svijetu objaviti svoju važnost, troši se energija na umjetno stvoreni suvišni potencijal. Naprotiv, samousavršavanje razvija stvarne vrijednosti, stoga se energija ne trati uzalud i ne stvara štetni potencijal.

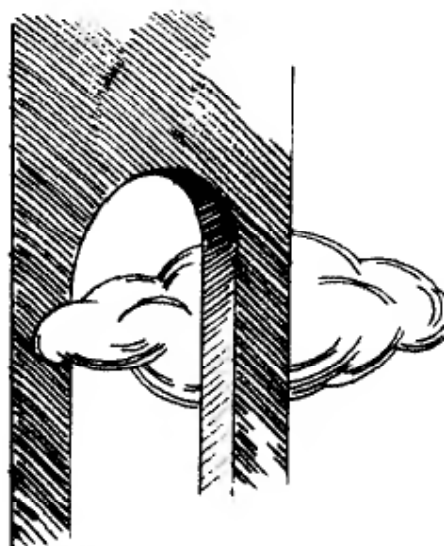
Može vam se činiti da je energija koju tratimo na uspoređivanje s drugima beznačajna. Zapravo je i više nego dovoljna za održavanje sasvim jakog potencijala. Glavnu ulogu igra namjera usmjeravanja energije na ovu ili onu stranu. Ako je čovjekov cilj stjecanje vrijednosti, namjera će čovjeka pogurnuti naprijed. Ako je pak njegov cilj da svijetu pokaže svoje simbole moći, stajat će u mjestu, stvarajući nejednakosti na energetsom polju. Svijet će „potresti” bljesak tih simbola moći i sile ravnoteže će početi djelovati. Njima ostaje nevelik izbor: ili oživjeti izbljeddjele boje svijeta oko sebe ili ugasiti bljesak neumjesne zvijezde. Prva je varijanta nešto teže izvediva, stoga preostaje samo druga. Sile ravnoteže raspolažu brojnim načinima da to učine. One i ne moraju častohlepca lišiti simbola moći. Dovoljno je prirediti bilo kakvu svakidašnju neugodnost kako bi njegova oholost splasnula.

Često prihvaćamo različite neugodnosti, probleme i prepreke kao svojstva svijeta koja su neizbježna. Nikoga ne čudi što su problemi, od sitnih do krupnih, neizbježni suputnici svakog čovjeka tijekom života. Svi su se naviknuli da je takav naš svijet. Ustvari, neugodnost je anomalija, a ne normalna pojava. Gdje nastaje i zašto se događa baš vama, često je logičkim putem nemoguće odrediti. Većinu je neugodnosti, na ovaj ili onaj način, izazvalo djelovanje sila ravnoteže nakon uklanjanja suvišnih potencijala koje ste stvorili vi ili ljudi iz vaše okoline. Ne vodite računa o tome što stvara suvišni potencijal, stoga prihvaćate neugodnosti kao neizbježno zlo, umjesto da ih shvatite kao djelo sila ravnoteže.

Možete se spasiti od većine neugodnosti ako se oslobodite titanskih nastojanja usmjerenih na održavanje suvišnih potencijala. Ne samo što se na taj način uzalud trati ogromna energija, već se i sile ravnoteže usmjeravaju tako da se dobiva rezultat koji je upravo suprotan našim namjerama. Jednostavno je potrebno prestati se zabijati kao muha u staklo i preusmjeriti nastojanja na razvoj vrijednosti, ne brinući se za svoje mjesto na ljestvici nadmoći. Odbacivši s leđa teret brige oko povećanja vlastite važnosti, spasit ćete se od djelovanja sila ravnoteže. Problem će postati manji, stoga će narasti samopouzdanje u vlastite sposobnosti.

S druge strane, treba otjerati misli o tome da možete kontrolirati svijet oko sebe. Neovisno o položaju na društvenoj ljestvici uz takav ćete pristup obvezno izaći kao gubitnik. Pokušaj mijenjanja svijeta oko sebe narušava ravnotežu. Aktivno uplitanje u ustroj svijeta na bilo kojem stupnju zadire u interese mnogih ljudi. Transurfing omogućuje izbor sudbine, a da pritom ne zakinete ničije interese. To je mnogo učinkovitije nego djelovati bezobzirno, prebrođujući prepreke. Sudbina je uistinu u vašim rukama, ali možete je samo izabrati, a ne i mijenjati. Djelujući s pozicije tvorca sudbine u doslovnom smislu

rijeći, mnogi ljudi doživljavaju poraz. U transurfingu nema mjesta za borbu; možete s olakšanjem „zakopati ratnu sjekiru“.

S druge strane, odricanje od nadmoći nema ništa zajedničko s ponižavanjem samog sebe. Umanjenje svojih vrijednosti je prevaga sa suprotnim predznakom. Na energetskej razini znak nema značenja. Veličina potencijala u nastajanju izravno je proporcionalna značenju smanjenja ocjene. Naišavši na važnost, sile ravnoteže nastoje ju zbaciti s pijedestala. U slučaju kompleksa manje vrijednosti tjeraju čovjeka da na sve načine podigne umjetno snižene vrijednosti. Sile ravnoteže obično djeluju izravno, ne brinući se za tankoćutnost ljudskih odnosa. Stoga se čovjek ne ponaša prirodno i na taj način još više naglašava ono što nastoji sakriti.

Na primjer, tinejdžeri se znaju ponašati drsko prikrivajući svoju nesigurnost. Sramežljivi se znaju ponašati razuzdano kako bi sakrili svoju stidljivost. Želeći pokazati svoju najbolju stranu, ljudi koji sebe malo cijene, mogu se ponašati sputano ili izvještačeno. I tako dalje. U svakom slučaju, borba sa svojim kompleksom donosi još neugodnije posljedice od njega samog.

Kao što ste shvatili, svi su ti pokušaji uzaludni. Boriti se s kompleksom manje vrijednosti je beskorisno. Uklanjanje samog kompleksa jedini je način izbjegavanja njegovih posljedica. Ali i riješiti ga se jednako je složeno. Uvjeravati se da je kod vas sve odlično također je beskorisno. Nećete uspjeti obmanuti sebe. Ovdje može pomoći tehnika slajdova s kojom ćemo se upoznati kasnije.

U ovoj je etapi dovoljno jednostavno pojasniti: zabrinutost zbog vlastitih nedostataka u usporedbi s drugima djeluje isto kao i pokazivanje svoje nadmoći. Rezultat će biti suprotan namjeri. Nemojte umišljati da svi oko vas vašim manama pridaju isto značenje kao i vi. Ustvari je svatko zaokupljen samo svojom osobom pa je stoga moguće zbaciti sa sebe titanski teret. Suvišni potencijal će nestati, sile ravnoteže prestat će pojačavati svoj položaj, a oslobođena energija bit će usmjerena na razvoj vrijednosti.

Ne treba se boriti protiv svojih mana niti ih pokušavati sakriti, već ih treba nadomjestiti drugim odlikama. Nedostatak ljepote može se nadomjestiti

ljupkošću. Neki ljudi imaju dosta neprivlačnu vanjštinu, no kada sugovornik počne s njima razgovarati, sasvim ga očaraju. Tjelesni nedostaci nadomještaju se samouvjerenošću.

Koliko je velikih povijesnih ličnosti bilo neugledne vanjštine!

Nesposobnost da slobodno govorite može se zamijeniti sposobnošću da slušate. Postoji uzrečica: „Svi se hvastaju, ali to ništa ne mijenja na stvari, jer nitko nikoga ne sluša.” Vaša slatkorječivost može zainteresirati ljude, ali tek na kraju. Svi, baš kao i vi, zaokupljeni su isključivo sobom i svojim problemima pa je dobar slušatelj, kojem se možemo izjadati, pravo blago. Sramežljivim ljudima možemo savjetovati: čuvajte tu svoju odliku kao dragocjenost. Vjerujte, sramežljivost nosi skrivenu dražest. Kada odustanete od borbe sa svojom sramežljivošću, ona će prestati izgledati nespretno i primijetit ćete da ljudi prema vama osjećaju simpatiju.

Evo još jednog primjera kompenzacije. Umjetna potreba da se „bude strog” vrlo često potiče ljude da oponašaju druge ne bi li ih se smatralo „strogima”. Nepromišljeno kopiranje tuđeg scenarija neće stvoriti ništa drugo do parodiju. Svatko ima svoj scenarij. Dovoljno vam je izabrati svoj moto i živjeti u skladu s njim. Imitirati druge kako biste postigli status „stroge osobe” znači koristiti se metodom muhe koja se zabija u staklo. Na primjer, u grupi tinejdžera predvodnik je onaj koji živi u skladu sa svojim motom. On je i postao predvodnik jer se sam oslobodio obveze da se savjetuje s drugima o tome kako treba postupati. Njemu nije potrebno bilo koga oponašati, jednostavno je sam odredio poštenu ocjenu samoga sebe, zna što mora činiti, nikomu se ne mora ulagivati i ne trudi se nikomu ništa dokazivati. Na taj je način oslobođen suvišnih potencijala i dobiva zasluženu nadmoć. Vođa u svakoj grupi postaje onaj tko živi u skladu sa svojim motom. Ako se čovjek riješio tereta suvišnih potencijala, ništa mu ne nedostaje. Ima unutarnju slobodu, samodostatnost i mnogo energije. Te ga prednosti u usporedbi s ostalim članovima grupe i čine vođom.

Vidite li gdje se nalazi otvoreni prozorčić? Možda mislite „sve to nije za mene, jer ja od toga ne patim“. Ne pokušavajte se obmanuti. *Svaki* čovjek je u određenoj mjeri sklon stvarati suvišni potencijal oko svoje osobe.

No, općenito, ako se budete pridržavali principa transurfinga, kompleks inferiornosti ili nadmoći jednostavno će nestati iz vašeg života.

Željeti imati i nemati

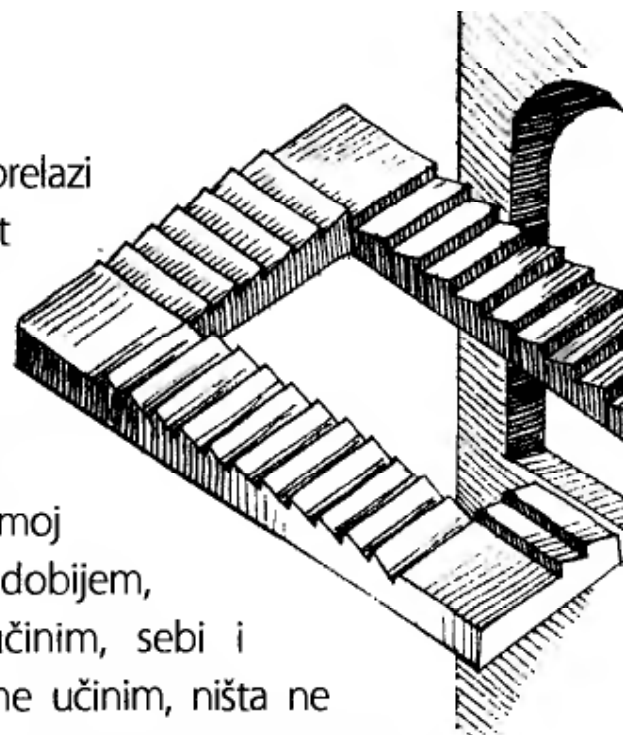
„Mnogo želiš, malo dobiješ.“ To dječje zadirkivanje ima neke temelje. Ali tvrdnju bih preobličio ovako: „Što jače želiš, manje ćeš postići.“ Kada odveć jako želite nešto postići, toliko da ste spremni sve staviti na kocku, stvarate golemi suvišni potencijal i narušavate ravnotežu. Sile ravnoteže odbacit će vas na linije života gdje o željenoj stvari nema ni spomena.

Narišemo li sliku ponašanja čovjeka obuzeta željom, na energetskoj će razini to izgledati upravo ovako. Vepar nastoji uhvatiti pticu. Silno je želi ščepati i već se oblizuje, glasno rokće i ruje zemlju od nestrpljenja. Prirodno, ptica će odletjeti. Ako lovac šeće u blizini ptice bezizražajna izraza lica, ima velike izgleda da je uhvati za rep.

Moguće je izdvojiti tri oblika želje. Prvi je oblik kada silna želja prelazi u čvrstu namjeru imati i djelovati. Tada se želja ispunjava. Potencijal želje pritom se rasipa, jer se njegova energija usmjeruje na djelovanje. U drugom obliku je to mučna želja bez djelovanja, koja čini suvišni potencijal u čistom obliku. On visi u energetskom polju i u najboljem slučaju beskorisno troši energiju stradalnika, a u najgorem privlači različite neugodnosti.

Najpodmukliji je treći oblik kada silna želja prelazi u ovisnost o predmetu želje. Velika važnost automatski stvara odnos zavisnosti koji rađa golemi suvišni potencijal. On pak izaziva jednako snažno protudjelovanje sila ravnoteže. Obično se pokreće ovakav mehanizam razmišljanja: „Ako to dobijem, moj će život postati mnogo bolji; ako to ne dobijem, moj život gubi svaki smisao“, „Ako to učinim, sebi i drugima pokazat ću koliko vrijedim; ako to ne učinim, ništa ne vrijedim“, „Ako uspijem, bit će odlično; ako ne uspijem, bit će loše.“ I tako dalje u različitim varijacijama.

Ulazeći u odnos zavisnosti o predmetu želje, upadate u burni vodeni vrtlog gdje ćete jednostavno ostati bez snage boreći se za ono što želite. Na kraju nećete postići ništa i odustat ćete od svoje želje. Ravnoteža je uspostavljena, a silama ravnoteže je apsolutno svejedno što ste zbog toga pretrpjeli štetu. A to je proizašlo iz vaše silne potrebe da se želja ispuni. Želja se našla na jednoj strani vage, a sve ostalo na drugoj.

Ispunjenju vodi samo prvi oblik, kada se želja pretvara u čistu namjeru, oslobođenu suvišnih potencijala. Svi smo se naviknuli na to da se na ovom svijetu sve plaća, da ništa nije poklonjeno. Ustvari plaćamo samo za suvišni potencijal koji sami stvaramo. U prostranstvu varijanti sve je besplatno. Služeći se takvim izrazima, možemo reći: kao otplata za ispunjenje želja nastupa nedostatak važnosti i odnosa zavisnosti. Kako bi se prešlo na liniju života gdje se ono što želimo pretvara u stvarnost, dovoljna je samo *energija čiste odluke*. O odluci ćemo govoriti kasnije. Sad ćemo samo spomenuti da je čista odluka jedinstvo želje i djelovanja bez prisutnosti važnosti. Na primjer, slobodna odluka o odlasku do kioska po novine čista je odluka.

Što se višom ocjenom događaji ocjenjuju, propast je vjerojatnija. Ako pridajete jako veliko značenje onomu što imate i silno strepите nad tim, sile

ravnoteže to će vam najvjerojatnije uzeti. Ako je to što želite postići iole važno, ne nadajte se da ćete to ostvariti. Nužno je umanjiti pridavanje značenja, važnosti.

Na primjer, ludi ste za svojim novim autom. Otpuhujete s njega prašinu, čuvate ga, laštite, bojite se da ga ne ogrebete, općenito, mazite ga i pazite. To stvara suvišni potencijal jer ste autu dodijelili tako veliku važnost. A na energetskej razini njegova je važnost jednaka nuli. Nažalost, rezultat će biti takav da će sile ravnoteže naći ništariju koja će udesiti vaš auto. Ili ćete ga sami, budući da ste tako preoprezni, negdje ogrepsti. Preostaje vam samo prestati toliko obožavati svoj auto i početi se prema njemu odnositi normalno i opasnost će se glatko smanjiti. Odnositi se uobičajeno uopće ne znači odnositi se i bezbrižno. Možete se i dalje starati za svoj auto, ali ne stvarajući od njega idola.

Postoji i drugi aspekt silne želje za imanjem. Postoji mišljenje: ako nešto jako zaželite, onda to možete i dobiti. Pretpostavka je da će vas silna želja odnijeti na onu liniju života gdje će se želja ispuniti. Ali, to nije tako. Ako je vaša želja prešla u zavisnost, u neku vrstu psihoze, histeričnu želju da postignete cilj pod svaku cijenu, znači da u duši ne vjerujete u njezino ispunjenje, već prenosite zračenje sa „snažnim smetnjama“. Ako ne vjerujete, nastojite se svim silama uvjeriti te još jače tlačite potencijal. Postoji opasnost da na „životno djelo“ potratite cijeli život. Dakako, što se tu može učiniti? Umanjiti važnost cilja. Treba za njim ići kao u kiosk po novine.

Silna želja da se nešto izbjegne logički je produžetak nezadovoljstva svijetom oko sebe ili sobom. Što je veća potreba, jači je suvišni potencijal. Čim više nešto nećete, veća je vjerojatnost sudara. Silama ravnoteže je sasvim svejedno kako će postići ravnomjernost. Može je se postići na dva načina: ili se udaljiti od sudara, ili se sudariti. Bolje je svjesno se udaljiti od odbijanja kako se ne bi stvorio potencijal. Ali to još nije sve. Kada mislite o onom što ne želite, odašiljete energiju na frekvenciji one linije gdje će se to obvezno dogoditi. Uvijek ćete dobiti ono što zapravo ne želite.

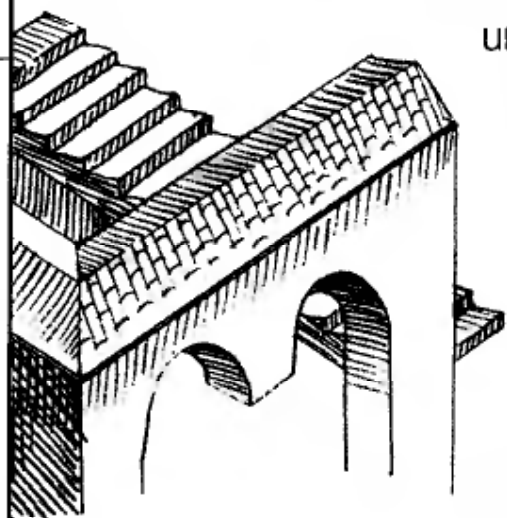
Događa se doslovce sljedeće. Čovjek se nalazi na svečanom prijemu u veleposlanstvu. Sve je uokolo uglađeno, uljuđeno i uravnoteženo. Odjednom počinje divlje mahati rukama, toptati nogama i očajno vikati kako *ne želi* da ga odvedu. I uistinu, dolazi osiguranje, čudaka uzimaju pod ruku, on se otima i urla, ali ga brzo izvode van. Na razini stvarnosti to je

pomalo pretjerana slika, no na energetskej razini sve se odvija intenzitetom takve sile.

Razmotrimo još jedan primjer. Usred noći probudi vas buka koja dolazi od susjeda. Želite spavati, ujutro morate na posao, a kod njih je veselje u punom jeku. Što ćete više željeti da se stišaju, veća je vjerojatnost da će to još dugo potrajati. Što ćete se više ljutiti, zabava će biti veselija. Ako ih u dovoljnoj mjeri zamrzite, možemo zajamčiti

da će se takve noći ponavljati sve češće i češće. Za rješenje navedenog problema možemo upotrijebiti metodu propasti ili gašenja klatna. Klatno će se ugasiti ako se prema situaciji odnosite s ironijom. A možete je sasvim ignorirati, ne pokazivati nikakve osjećaje i zanimanje. Tada će doći do propasti klatna, a potencijal se neće pojaviti. Neka vam smirenje donese spoznaja da imate mogućnost izbora i da se njime možete koristiti. Uskoro će se susjedi umiriti. Tako to funkcionira. Provjerite.

Možete analizirati u kojim ste situacijama sami povećali značenje i kakve ste probleme time prouzročili. Ako je situacija sasvim loša, pljunite na njezino značenje, zbacite sa sebe osjećaj zavisnosti i uporno odašiljite pozitivnu energiju. Što je sada gore, to će biti bolje. Tako treba ocijeniti situaciju u kojoj ste pretrpjeli težak poraz. Veselite se! U ovom su slučaju sile ravnoteže na vašoj strani, jer je njihova

zadaca nadomjestiti ono loše dobrim. Ne može stalno biti loše, kao što ne može stalno biti ni dobro. Nitko ne može cijeli život letjeti na valu sreće. Na energetskej razini to izgleda upravo ovako: napali su vas, izvrijeđali, uzeli vam sve, prebili vas, a zatim vam utrapili vreću s novcem. Što ste više štete pretrpjeli, u vreći će biti više novca.

Osjećaj krivnje

Osjećaj krivnje je suvišni potencijal u čistom obliku. Stvar je u tome da u prirodi ne postoje pojmovi kao što su dobro i loše. Dobra i loša djela su za sile ravnoteže ekvivalentna. Ravnoteža se uspostavlja ako dolazi do pojave suvišnog potencijala. Postupili ste loše, postali ste toga svjesni i dobili osjećaj krivnje (mene treba kazniti) te ste stvorili potencijal. Postupili ste dobro, postali ste toga svjesni i dobili osjećaj ponosa (mene treba nagraditi) i također ste stvorili potencijal. Sile ravnoteže ne shvaćaju zašto treba kažnjavati ili nagrađivati. One samo uklanjaju nejednakosti u energetskom polju.

Naknada za osjećaj krivnje uvijek će biti kazna u nekom obliku. Ako nema osjećaja krivnje, ne može vas se kazniti. Nažalost, osjećaj ponosa zbog dobrog djela također donosi sa sobom kaznu, a ne nagradu, jer je silama ravnoteže nužno ukloniti suvišni potencijal ponosa, a nagrada bi ga samo još pojačala.

Izazvani osjećaj krivnje, odnosno osjećaj koji izvana nameću „čestiti“ ljudi, stvara potencijal na kvadrat. Čovjeka ionako peče savjest, a još se na njega obrušava gnjev pravednika. I napokon, neutemeljeni osjećaj krivnje, povezan s urođenom sklonošću „biti kriv za sve“ stvara najveći suvišni potencijal. U tom slučaju nikako ne vrijedi osjećati grižnju savjesti, jer je sasvim izmišljena. Kompleks krivnje može istinski pokvariti život, jer se čovjek stalno podvrgava djelovanju sila ravnoteže, odnosno raznoraznim kaznama za umišljene pogreške.

Eto zašto postoji poslovice: „Drskost je druga sreća.” Kao u pravilu, sile ravnoteže ne diraju ljude koje ne muči grižnja savjesti. Trebalo bi da Bog kazni nevaljalce. Reklo bi se da pravednost treba trijumfirati, a da zlo treba biti kažnjeno. Ali priroda ne zna za osjećaj pravednosti. Nije li to tužno. Naprotiv, na valjane ljude s urođenim osjećajem krivnje stalno se obrušavaju nove nevolje, a nesavjesni i cinični zlikovci često prođu bez kazne i postignu uspjeh.

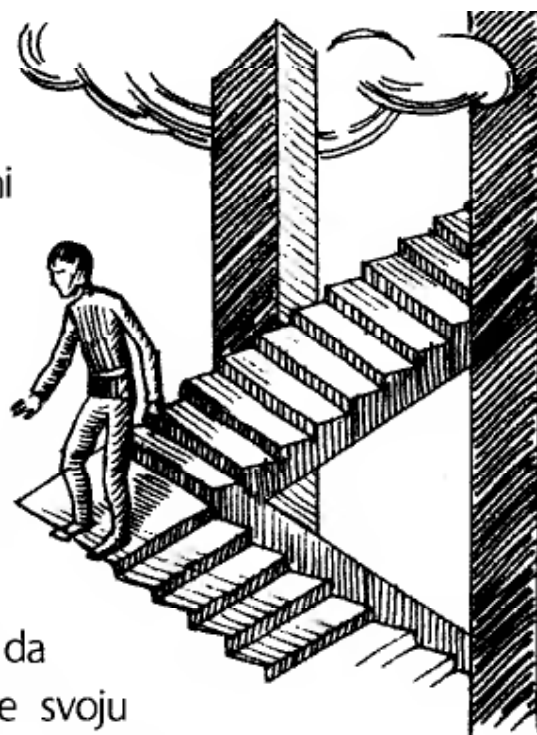
Osjećaj krivnje obvezno izaziva scenarij kazne, a da toga i niste svjesni. U skladu s tim scenarijem, podsvijest će vas natjerati da platite. U najboljem ćete se slučaju porezati, ili zadobiti lakše ozljede, ili će se pojaviti neki problemi. U najgorem možete doživjeti nesretan slučaj s teškim posljedicama. Eto što čini osjećaj krivnje. On u sebi nosi samouništenje, u njemu nema ničeg korisnog i stvaralačkog. Ne treba se mučiti grižnjom savjesti – to neće pomoći. Bolje je postupati tako da kasnije nemate osjećaj krivnje. Ako već osjetite krivnju, besmisleno je bezrazložno se njome mučiti. Nikomu od toga neće biti bolje.

Biblijske zapovijedi nisu moralne pouke o tome da se treba dobro ponašati, već su preporuke kako treba postupati kako se ne bi narušila ravnoteža. S našim rudimentima dječje psihologije shvaćamo zapovijedi kao da nam je mama rekla da budemo dobri i da to spremimo u kut. Naprotiv, nitko ni ne namjerava kažnjavati gadove. Narušavajući ravnotežu, ljudi sami stvaraju probleme. Na to upozoravaju zapovijedi.

Kao što smo već rekli, osjećaj krivnje služi kao nit kojom klatna, i osobito manipulatori, mogu zahvatiti čovjeka. Manipulatori su ljudi koji djeluju po formuli: „Moraš raditi što ti kažem, jer si kriv” ili „Ja sam bolji od tebe, jer si ti kriv.” Oni nastoje svojem „štićeniku” prišiti osjećaj krivnje kako bi ostvarili vlast nad njim ili se samodokazali. Prema van ti ljudi izgledaju „čestiti”. Oni su davno ustanovili što je dobro, a što loše. Oni uvijek govore prave riječi i zato su uvijek u pravu. Svi su njihovi postupci također besprijekorno ispravni.

Također treba reći da nisu svi ispravni ljudi skloni manipuliranju. Odakle manipulatorima potreba za poučavanjem i upravljanjem? To je uvjetovano time što ih u dubini duše stalno trza sumnja i neuvjerenost. Tu unutarnju borbu oni vješto skrivaju – kako od ljudi oko sebe, tako i od sebe samih. Nedostatak unutarnjeg oslonca, koji uistinu čestiti ljudi imaju, tjera manipulatore na samopotvrđivanje na račun drugih. Potreba da poučavaju i upravljaju niče iz želje da učvrste svoju poziciju ponižavajući štićenika. Tako nastaju odnosi zavisnosti.

Bilo bi dobro kad bi sile ravnoteže vratile manipulatorima ono što zaslužuju. Suvišni potencijal se javlja samo ondje gdje postoji napetost, a nema kretanja energije. U navedenom slučaju štićenik manipulatoru daje svoju energiju pa potencijala nema i manipulator nekažnjeno djeluje.

Čim netko izrazi spremnost prihvatiti osjećaj krivnje, manipulatori se priljepe i počnu sisati energiju. Kako ne bismo potpali pod njihov utjecaj, potrebno je riješiti se osjećaja krivnje. Ne morate se ni pred kim opravdavati niti ste ikomu išta dužni. Ako krivnja uistinu postoji, treba podnijeti kaznu, samo ne ostati i dalje kriv. A jeste li nešto dužni svojim bližnjima? Također niste. Brinete se za njih iz uvjerenja, a ne prinude. To je sasvim druga stvar. Riješite se sklonosti opravdavanja ako je imate. Manipulatori će shvatiti da vas nemaju za što uhvatiti pa će vas ostaviti na miru.

Baš kao naručeno, početni uzrok kompleksa inferiornosti je osjećaj krivnje. Ako zbog bilo čega imate osjećaj manje vrijednosti, znači da ga određuje usporedba s drugima. Pokreće se posljedični proces u kojem vi nastupate kao sudac samome sebi. No, samo se čini da ste vi sudac. Ustvari se događa nešto drugo. Od početka ste spremni preuzeti na sebe krivnju – nije važno za što. Jednostavno ste načelno suglasni biti krivim. A time prihvaćate da vas se može osuditi i kazniti. Uspoređujući se s

drugima, dopuštate im pravo nadmoći nad vama. Znajte da ste im sami dali to pravo, dopustili ste im da pretpostave da su bolji od vas. Oni najvjerojatnije tako uopće ne misle, no vi ste tako odlučili i u ime drugih nastupate kao vlastiti sudac. Ispada da vam oni sude, jer ste se sami dali na sud.

Povratite svoje pravo da budete svoji i ustanite s optuženičke klupe. Nitko vam neće smjeti suditi ako se sami ne osjećate krivim. Samo vi možete drugima dobrovoljno dati povlasticu da budu vaši suci. Možda se pokaže da se bavim ispraznom demagogijom, ali ako postoje stvarni nedostaci, uvijek će se pojaviti ljudi koji će to primijetiti. Uistinu, pojavit će se samo ako osjete da ste spremni preuzeti na sebe krivnju za svoje nedostatke. Ako se makar na sekundu osjetite krivim i gorim od drugih, oni će to obvezno osjetiti. I obrnuto, ako nemate osjećaj krivnje, nikome neće pasti na pamet da se samopotvrđuje na vaš račun. Ovdje se pojavljuje vrlo slab utjecaj suvišnog potencijala na energetska sredinu. S gledišta zdravog razuma, teško je u to stopostotno povjerovati. Svejedno, riječima ne mogu ništa dokazati. Ako ne vjerujete, provjerite!

Postoje još dva zanimljiva aspekta osjećaja krivnje: vlast i smjelost. Ljudi koji imaju taj osjećaj uvijek se podčinjavaju volji onih koji taj osjećaj nemaju. Ako sam potencijalno spreman priznati da mogu za bilo što biti kriv, podsvjesno sam spreman primiti kaznu – znači spreman sam za podčinjavanje. A ako nemam osjećaj krivnje, već potrebu za samopotvrđivanjem na račun drugih, spreman sam postati manipulator. Ni u kom slučaju ne želim reći da se ljudi dijele na manipulatore i marionete. Jednostavno obratite pozornost na zakonitosti prirode. Kod gospode i upravitelja osjećaj krivnje je sveden na najmanju mjeru ili ga uopće nema. Osjećaj krivnje stran je cinicima i ostalim ljudima bez savjesti. Ići preko leševa je njihova metoda. Ne čudi što na vlast često dolaze nepoštenе osobe. To opet ne znači da je vlast loša i da su svi ljudi koji dođu na vlast loši. Možda se vaša sreća sastoji u tome da postanete favorit klatna. Svatko odlučuje kako odvagnuti svoju savjest. Nitko vam nema prava naređivati, ali osjećaja krivnje u svakom se slučaju treba riješiti.

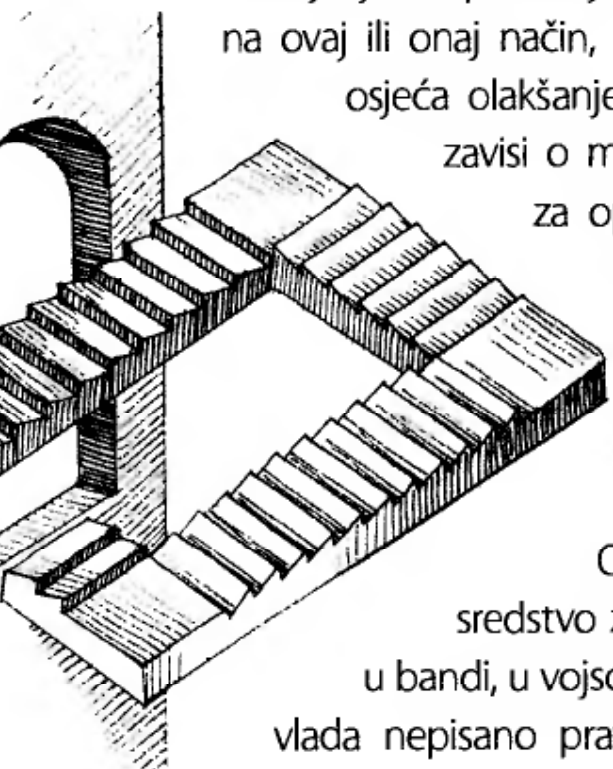
Drugi aspekt osjećaja krivnje, smjelost, znak je njegova nepostojanja. Priroda straha leži u podsvijesti. Uzrok straha nije samo neizvjesnost koja plaši, već i strah od kazne. Ako sam „kriv“, potencijalno sam suglasan podnijeti kaznu i zato se bojim. Odvažni ljudi se zapravo ne muče grižnjom savjesti i ne pate ni od najmanjeg osjećaja krivnje. Nemaju se čega bojati jer njihov unutarnji sudac tvrdi da je njihov čin ispravan. Uplašenoj je žrtvi, naprotiv, svojstvena sasvim druga pozicija: nisam siguran da postupam ispravno, mogu me okriviti, svatko me može kazniti. Osjećaj krivnje, čak i onaj najslabiji i najdublje zapreten u nama, otvara podsvjesna vrata kazni. Ako imam osjećaj krivnje, potencijalno se slažem da me kradljivac ili bandit ima pravo napasti i zato se bojim.

Ljudi su izmislili zanimljiv način rasipanja suvišnog potencijala krivnje, a to je molba za oprost. I to uistinu pali. Ako čovjek u sebi nosi osjećaj krivnje, nastoji zadržati negativnu energiju i tlači suvišni potencijal. Moleći za oprost, čovjek ga otpušta i dopušta energiji da se polako razide. Molba za oprost, priznanje svojih pogrešaka, okajavanje grijeha, ispovijed – sve su to metode izbavljenja od potencijala krivnje. Dobivši povelju o oproštenju grijeha na ovaj ili onaj način, čovjek se rješava krivnje koju je sam stvorio i osjeća olakšanje. Potrebno je samo pripaziti da pokajanje ne

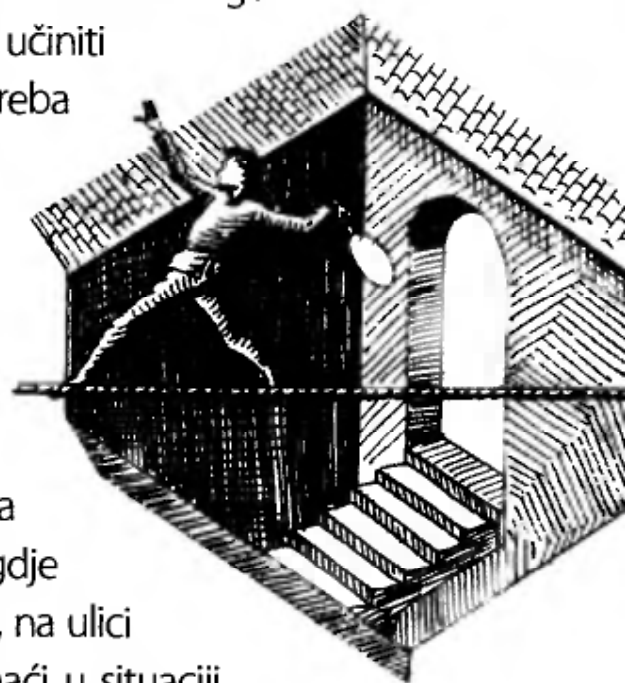
zavisí o manipulatorima. Oni samo to i čekaju. Molbom za oprost priznajte svoju pogrešku kako biste se riješili potencijala. Manipulatori će vas više puta nastojati podsjetiti na tu pogrešku, nastojeći u vama održati osjećaj krivnje. Ne nasjedajte na njihove provokacije. Oprost za pogrešku trebate moliti samo jednom i nikad više.

Oslobađanje od osjećaja krivnje najučinkovitije je sredstvo za preživljavanje u agresivnoj sredini: u zatvoru, u bandi, u vojsci i na ulici. Nije čudno što u svijetu prijestupnika vlada nepisano pravilo: „Ne vjeruj, ne boj se, ne moli.“ Tim se

pravilom izbjegava stvaranje suvišnih potencijala. U osnovi potencijala koji vam mogu učiniti lošu uslugu u agresivnoj sredini leži osjećaj krivnje. Moguće je sačuvati svoju sigurnost demonstracijom sile. To funkcionira u svijetu gdje jači preživljava. No, to je pomalo izvanredan način. Mnogo učinkovitije djeluje isključenje potencijalne mogućnosti kazne što je stvara podsvijest. Možemo navesti primjer. U bivšem Sovjetskom Savezu političke su zatvorenike namjerno zatvarali sa zločincima kako bi im slomili volju. No, budući da su mnogi politički zatvorenici bili ljudi od velikog formata, ne samo da nisu postali žrtvama poruge već su zadobili autoritet i među zločincima. Stvar je u tome da se osobna nezavisnost i dostojanstvo cijene više od sile. Mnogi imaju tjelesnu snagu, ali snaga ličnosti je rijetka pojava. Ključ za vlastito dostojanstvo je u izočnosti osjećaja krivnje. Istinska snaga ličnosti ne leži u sposobnosti da nekoga uhvatite za vrat, već u tome koliko se neka ličnost može osloboditi osjećaja krivnje.

Poznati ruski pisac Anton Pavlovič Čehov govorio je: „Kap po kap istiskujem roba iz sebe.“ Tom se izjavom naglašava nastojanje da se čovjek oslobodi osjećaja krivnje. Oslobađati se znači boriti se. Ali u transurfingu nema mjesta borbi i nasilju nad sobom. Treba učiniti nešto drugo: *odbaciti*, odnosno *izabrati*. Ne treba iz sebe cijediti osjećaj krivnje. Dovoljno je jednostavno dopustiti si živjeti u skladu s vlastitim motom. *Vama nitko nema prava suditi. Vi imate pravo biti ono što jeste.* Ako si dopustite biti ono što jeste, nestat će potreba za opravdavanjem, a strah od kazne će se raspršiti. Dogodit će se uistinu predivna stvar: nitko vas neće smjeti uvrijediti. I to ma gdje se nalazili: u zatvoru, u vojsci, u bandi, na poslu, na ulici ili u baru, gdje god hoćete. Nikad se nećete naći u situaciji gdje će vas netko ugrožavati nasiljem. Drugi će s vremena na

vrijeme pribjegavati nasilju u ovom ili onom obliku, ali vi nećete, jer ste iz svoje podsvijesti istjerali osjećaj krivnje – na određenim linijama života scenarij kazne jednostavno ne postoji. I to je to.

Novac

Novac je teško voljeti bez nastojanja da njime vladate pa je praktički nemoguće izbjeći odnos zavisnosti. Moguće ga je samo svesti na minimum. Veselite se ako je novac došao k vama, no ni u kojem se slučaju nemojte ubijati zbog njegovog nedostatka ili gubitka, jer će ga inače biti sve manje i manje. Ako čovjek malo zarađuje, njegova će tipična pogreška biti jadikovanje što novca nikad nema dosta. Parametri takvog zračenja odgovaraju jednim linijama života.

Osobito je opasno predati se strahu da će novca biti sve manje. Strah je energetski vrlo zasićen osjećaj. Ako osjećate strah da ćete izgubiti novac ili da ga nećete zaraditi, premještate se na linije života gdje je novca uistinu sve manje i manje. Ako ste upali u tu zamku, bit će dosta teško osloboditi se, ali ne i nemoguće. Zato je nužno ukloniti uzrok suvišnog potencijala koji ste sami stvorili. Njegov je uzrok zavisnost o novcu ili prevelika želja da ga imate.

Za početak se smirite i zadovoljite se time što imate. Zapamtite da uvijek može biti i gore. Ne treba se odricati želje da imate novca. Treba se samo mirno nositi s time da novac ne teče k vama kao rijeka. Treba stati na mjesto kockara koji se u svakom trenutku može ili obogatiti ili izgubiti sve.

Mnoga klatna koriste novac kao univerzalno sredstvo za gospodarenje sljedbenicima. Baš je djelovanje klatna dovelo do sveopćeg fetišizma novca. Novcem možemo osigurati materijalni mir. Sve je za kupnju i prodaju. Novcem plaćaju sva klatna, samo birajte koje ćete. Tu se krije opasnost. Upecani na mamac lažnog sjaja lako skrenete na linije života koje su daleko od vaše sreće.

Klatna, koja idu za svojim interesima, stvorila su mit prema kojem su za postizanje cilja potrebna sredstva. Na taj se način cilj svakog čovjeka može zamijeniti umjetnim surogatom, novcem. To čine različita klatna, jer čovjek ne razmišlja o cilju, već o novcu i pada pod utjecaj stranog klatna. Čovjek prestaje shvaćati što točno želi od života i uključuje se u jalovu utrku za novcem.

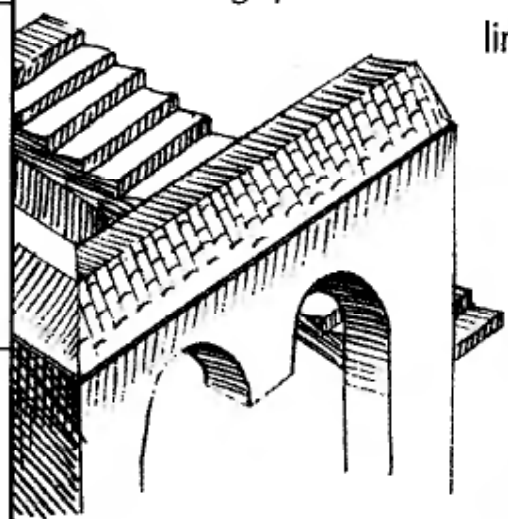
Za klatna je takvo stanje stvari pogodno: čovjek postaje zavisn i skreće sa svog puta. Radeći na tuđim klatnima, ne može zaraditi mnogo novca služi li tuđem cilju. Mnogi se nalaze u takvom položaju. Eto odakle mit o tome da je bogatstvo povlastica manjine. Svaki čovjek ustvari može biti bogat ako slijedi svoj cilj.

Novac nije cilj, a ni sredstvo za njegovo postizanje. On je tek usputni atribut. Cilj je ono što čovjek želi od svog života. Navest ću nekoliko primjera ciljeva. Živjeti u svojoj kući i uzgajati ruže. Putovati svijetom, razgledavati daleke zemlje. Loviti pastrve na Aljaski. Skijati se u Alpama. Uzgajati konje na svojoj farmi. Uživati u životu na svom otoku na oceanu. Postati estradna zvijezda. Slikati.

Jasno, neke je ciljeve moguće postići pomoću vreće s novcem. Većina ljudi tako i radi, nastoji doći do vreće. Razmišljaju o novcu, pomičući sam cilj u drugi plan. U skladu s principom transurfinga, nastoje prijeći na

linije života gdje ih čeka vreća. No, radeći za tuđa klatna, jako je teško ili gotovo nemoguće doći do vreće s novcem. Tako ispada da nema ni novca ni ostvarenja cilja. Drukčije ni ne može biti, jer je umjesto na cilj zračenje mentalne energije usmjereno na umjetni surogat.

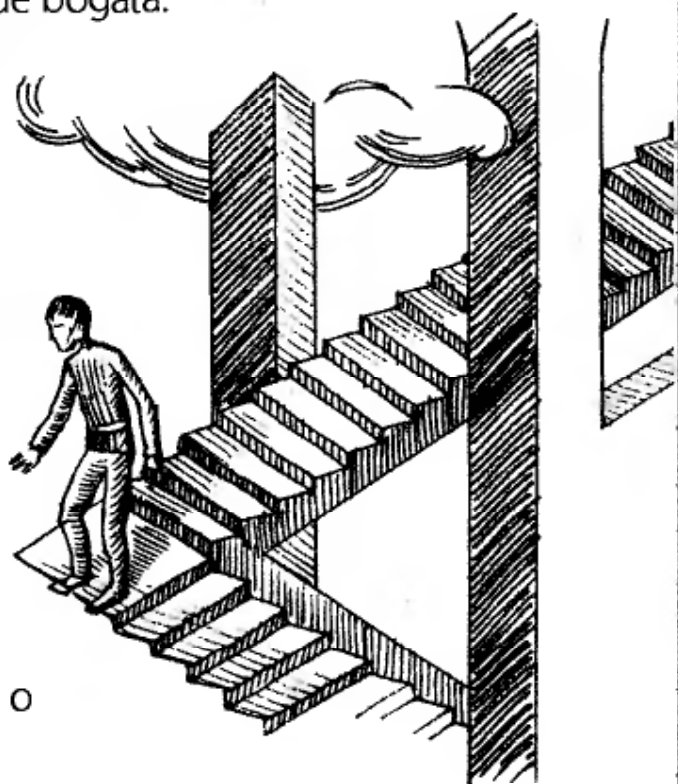
Ako vam se čini da svoj cilj možete ostvariti samo uz uvjet da ste bogat čovjek, pošaljite taj uvjet k vragu. Recimo da želite putovati po svijetu. Jasno da je za to potrebno mnogo novca. Kako biste postigli ono što želite, razmišljajte o cilju, a ne o bogatstvu.

Novac će sam doći ako je usputni atribut. To je tako jednostavno. Zar ne zvuči nevjerojatno? Ali to je uistinu tako i uskoro ćete se u to uvjeriti. Klatna, koja rade sebi u korist, sve su preokrenula naopačke. Cilj se ne dostiže pomoću novca, već novac dolazi na putu do cilja.

Postalo vam je jasno koliko je jak utjecaj klatna. Njegov je utjecaj izrodio mnoštvo zabluda i mitova. Dok čitate ove retke, možete se usprotiviti i reći da je jasno da čovjek prvo mora postati krupni poduzetnik, bankar ili filmska zvijezda, a tek zatim milijunaš. Istina, ali milijunaši su postali samo oni koji nisu razmišljali o bogatstvu, već o svom cilju. Većina ljudi pak postupa obrnuto: ili služi tuđem, a ne svom cilju, ili ga zamjenjuje umjetnim surogatom, ili sasvim odustaje od cilja zbog neispunjivog uvjeta da bude bogata.

Ustvari, ograničenja u bogaćenju ne postoje. Možete željeti sve što hoćete. Ako je cilj istinski vaš, to ćete i postići. Ako vam je cilj nametnulo klatno, nećete dobiti ništa. Kasnije ćemo detaljnije govoriti o ciljevima. Jurim naprijed, a drukčije i ne ide, jer se o novcu općenito nema što reći. Ponavljam se, ali novac nije ništa više doli usputni atribut na putu do cilja. Ne brinite se zbog njega, on će sam doći k vama. Najvažnije je svesti značenje kapitala na minimum kako ne biste izazvali suvišne potencijale. Ne mislite o novcu, mislite samo o tome što želite postići.

Istovremeno, novcem treba baratati pažljivo i brižno.

Ako ste na tlu vidjeli sitnu kovanicu i ne da vam se sagnuti za njom, novac uopće ne cijenite. Klatno novca teško će vam biti sklono ako se prema njegovim atributima odnosite tako nemarno.

Nije se potrebno brinuti kad gubite novac. On time ispunjava svoju misiju. Ako ste ga odlučili potrošiti, ne žalite. Nastojanje da skupite punašni iznos i

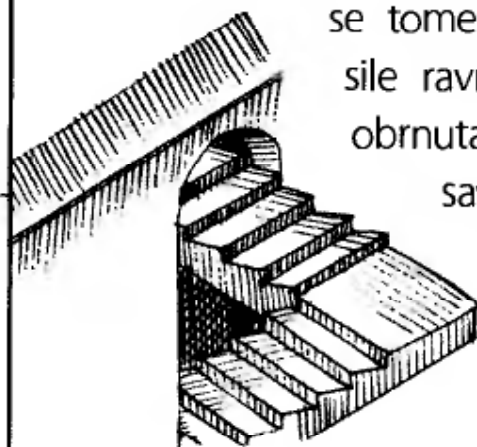
trošite što manje vodi stvaranju snažnog potencijala koji se skuplja na jednom mjestu i nikamo ne vodi. U tom je slučaju velika vjerojatnost da ćete izgubiti sve. Novac je potrebno razumno trošiti kako bi bilo gibanja. Tamo gdje nema gibanja, javlja se potencijal. Ne bave se bogati ljudi dobrotvornim radom uzalud. Time umanjuju suvišni potencijal nakupljenog bogatstva.

Savršenstvo

Na kraju razmotrimo najmnogoznačniji i najparadoksalniji slučaj narušavanja ravnoteže. Počinje beznačajno, ali može završiti s vrlo teškim posljedicama. U pravilu nas od djetinjstva uče da sve radimo brižno, savjesno, s osjećajem odgovornosti i u nama osvješčuju ono što je dobro, a što loše. Bez sumnje, tako i treba činiti, inače bi vojska propalica i šeprtlja bila nepregledna. Kod osobito revnih sljedbenika klatna to im se toliko uvuče u dušu da postaje dijelom njihove osobnosti.

Težnja savršenstvu u svemu kod nekih ljudi prerasta u fiksnu ideju. Život tih ljudi je sama borba. Pogađate s čime? Naravno, sa silama ravnoteže. Usmjerenje k postizanju savršenstva uvijek i u svemu stvara komplikacije na energetskej razini, jer se ocjene neizbježno miješaju što stvara suvišni potencijal.

U nastojanju da sve radite dobro nema ničeg lošeg. No, ako se tome pridaje suvišno značenje, odjednom će se pojaviti sile ravnoteže. One će jednostavno sve kvariti. Nastat će obrnuta veza i čovjek će se sve više upetljivati. On želi savršenstvo, a dobiva baš suprotno, očajnički nastoji sve ispraviti, a ispada još gore. U konačnici, nastojanje za postizanjem savršenstva postaje navika, a može prijeći i u maniju. Postojanje se pretvara u običnu borbu što automatski zagorčava život okolini, jer idealist ne traži savršenstvo samo za sebe, već i za druge.

To prelazi u netrpeljivost prema tuđim navikama i ukusima, koja često služi kao povod sitnim sukobima, koji katkad prijeđu u krupne.

Sa strane se dobro vide sve loše strane pokušaja postizanja savršenstva u svemu, kao i tiraniziranje okoline. Sam idealist se tako duboko uživljava u ulogu da mu se počinje činiti da je on jedina besprijekorna i nepogrešiva osoba. Kako kažu, ako težim savršenstvu, ja i jesam savršen. U tome se on čak ni ne prepoznaje, jer zna da se osjećaj vlastite nadmoći ne uklapa u okvire općepriznatog shvaćanja savršenstva. No, na podsvjesnoj razini „osjećaj da je u svemu u pravu” kod takvog idealista sjedi vrlo čvrsto.

Tu pred idealista istupa kušnja da pred čovječanstvom preuzme ulogu vrhovnog suca, koji odlučuje što i kako trebaju raditi sve ostale zabludjele duše. Prirodno, on lako podliježe tom iskušenju, jer u ulozi opravdanja nastupa osjećaj vlastite ispravnosti, a težnja tjera da pravedna želja sve postavi na put istine.

Od tog trenutka „gospodar ljudskih sudbina” odijevajući se u halju, prisvaja pravo da sudi drugim ljudima i izriče im presudu. U stvarnosti to suđenje, naravno, ne izlazi iz okvira svakodnevnog okrivljavanja i prodika. Tako se na energetske razine stvara moćni suvišni potencijal. „Sudac” preuzima na sebe zadatak da odlučuje o tome kako se ta nerazumna i ništavna stvorenja trebaju ponašati, o čemu trebaju misliti, što trebaju poštovati, u što trebaju vjerovati i čemu trebaju težiti. Ako slabić samo i pomisli imati svoje mišljenje, treba ga postaviti na njegovo mjesto, a ako će ustrajati u tome, treba mu suditi, iznijeti presudu i obilježiti ga ceduljom kako bi svi znali tko je tko.

Uvjeran sam, dragi čitatelju, da je vaš portret bitno drugačiji od ovog. Ova knjiga ne može dospjeti u ruke kretenu koji je tako uvjeren u svoju ispravnost. Njemu je ionako jasno kako svi trebaju živjeti i njega sumnje ne izjedaju. No, ako sretnete nekog takvog, promotrite ga sa zanimanjem. Upravo je to obrazac najgrubljeg narušavanja zakona ravnoteže. Svi smo mi gosti na ovom svijetu, svatko je spreman izabrati svoj put, no nitko nema prava suditi

drugima, donositi presude i obilježavati ih ceduljama (pustimo po strani kazneno pravo).

Eto, počinje tako bezazleno, težnjom prema savršenstvu, a završava pretenzijom na privilegije domaćina. Zato će i suprotstavljanje sila ravnoteže, koje je ranije bilo u obliku sitnih neugodnosti, sada ojačati. Ako se narušitelj nalazi pod pokroviteljstvom klatna, s vremena na vrijeme može i uspjeti, no u konačnici će doći vrijeme za naplatu računa. Kada gost zaboravi da je tek gost i počne pretendirati na ulogu domaćina, moglo bi ga se izbaciti.

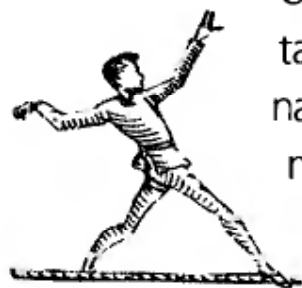

Važnost

Napokon, promotrimo najopćenitiji tip suvišnog potencijala, a to je važnost. Ona se pojavljuje kad se nečemu pridaje suvišno značenje. Važnost je suvišni potencijal u čistom obliku i da bi ga uklonile, sile ravnoteže stvaraju probleme onomu tko taj potencijal stvara.

Postoje dva oblika važnosti: *unutarnja* i *izvanjska*. Unutarnja ili vlastita javlja se kao procjena svojih vrlina ili mana. Njezina formula glasi ovako: „Ja sam važna osoba” ili „Ja radim važan posao.” Kada kazaljka važnosti određene osobe zapne, na djelo stupaju sile ravnoteže i „važna zvjerka” dobiva po nosu.

Onoga tko „radi važan posao” također čeka razočarenje: ili taj posao nikomu neće trebati ili će biti loše odrađen. Ali napuhavanje obraza i pucketanje prstima samo je jedna strana medalje. Postoji i suprotna strana, odnosno umanjivanje svojih vrlina – samoponižavanje. Već znate što slijedi za

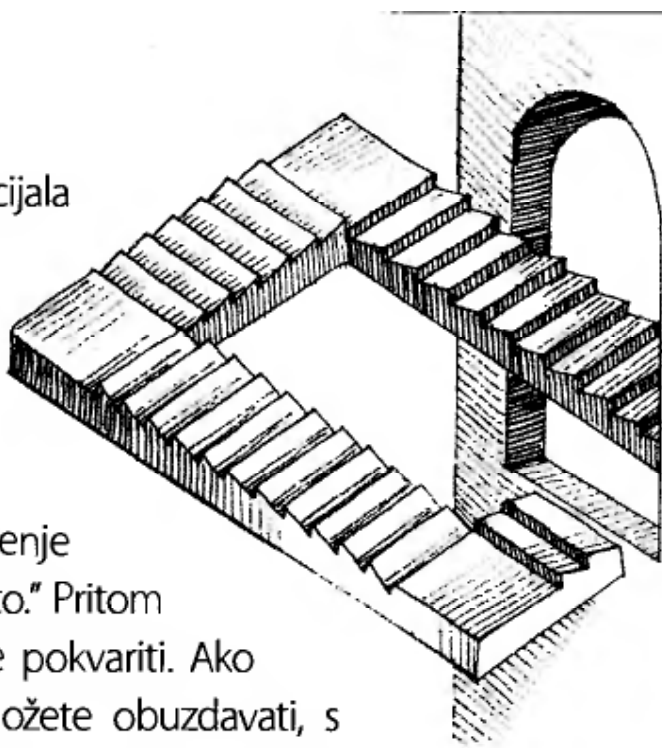

tim. Kao što znate, veličina suvišnog potencijala u oba je slučaja jednaka, razlika je samo u predznacima.

Izvanjsku važnost također stvara čovjek na umjetan način kada pridaje veliko značenje predmetu ili događaju iz svijeta oko sebe. Njezina je formula: „Za mene veliko značenje ima to i to” ili „Jako mi je važno da učinim to i to.” Pritom se stvara suvišni potencijal i čitav posao će se pokvariti. Ako osjećaj unutarnje važnosti još koliko-toliko možete obuzdavati, s onom vanjskom je stvar mnogo gora. Zamislite da morate prijeći preko brvna koje leži na tlu. Ništa jednostavnije. Zatim morate prijeći preko tog istog brvna, ali postavljenog tako da spaja krovove dviju katnica. To vam je jako važno i ne uspijevate se uvjeriti u suprotno. Jedini način uklanjanja vanjske važnosti je premija osiguranja. U svakom konkretnom slučaju postoji određena osigurnina. Najvažnije je ne staviti sve na jednu stranu vage. Mora postojati neka protuteža, zaštita, neki izlaz za nuždu.

Više nemam o tome što reći. Zapravo je o važnosti već sve rečeno. Pogađate? Sve o čemu se govorilo u ovom poglavlju varijacije su na temu važnosti, unutarnje ili izvanjske. Svi neuravnoteženi osjećaji i reakcije – negodovanje, nezadovoljstvo, razdraženost, nemir, uzrujanost, potištenost, zbunjenost, očaj, strah, žalost, privrženost, ushit, ganuće, idealizacija, divljenje, oduševljenje, razočarenje, ponos, oholost, prezir, gađenje, uvreda i tako dalje – pojave su važnosti u nekom obliku. Suvišni potencijal stvara se samo kada dajete suvišno značenje svojstvu, predmetu ili događaju unutar ili izvan sebe.

Važnost stvara suvišni potencijal koji izaziva vihor sila ravnoteže. One pak same rađaju masu problema i život se pretvara u običnu borbu za preživljavanje. Sami možete prosuditi koliko unutarnja i vanjska važnost kompliciraju vaš život.

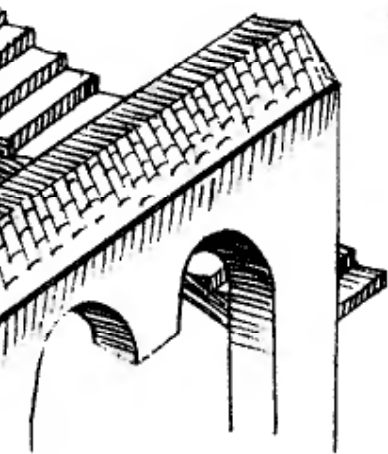

No, to još nije sve. Sjetite se *niti marioneta*. Klatna se hvataju za vaše osjećaje i reakcije: strah, nemir, mržnju, ljubav, divljenje, osjećaj dugovanja, krivnju i ostale. Kao što znate, sve su to posljedice važnosti. Dolazi doslovce do sljedećeg: pred vama je nekakav predmet (na energetskej je razini neutralan, nije ni dobar ni loš), prišli ste mu, zamotali ga u *ambalažu važnosti*, maknuli se u stranu, promotrili i uzdahnuli. Spremni ste dati energiju klatnu, jer vas ima za što uhvatiti. Magarčić će poslušno ići za mrkvom. Upravo je važnost ta mrkva pomoću koje klatno može pogoditi frekvenciju vašeg zračenja, izvući iz vas energiju i voditi vas kamo god hoće.

Kako bismo uspostavili ravnotežu sa svijetom oko nas i oslobodili se klatna, potrebno je *umanjiti važnost*. Moramo stalno kontrolirati koliko važnima doživljavamo sebe i svijet oko nas. Unutarnji Čuvar ne smije spavati. Umanjivši važnost, smjesta dolazite u stanje ravnoteže, a klatna ne mogu uspostaviti kontrolu, jer vakuum nemate za što uhvatiti. Možete prigovoriti da će se ionako ona brzo pretvoriti u idola. Uopće vas ne pozivam da se odreknete osjećaja ili da im smanjite amplitudu. Općenito je beskorisno i nepotrebno boriti se s osjećajima. Ako nastojite zadržati kontrolu i prema van iskazujete smirenost dok u isto vrijeme u vama sve vrije, suvišni potencijal će se još više povećavati. Odnosi rađaju emocije, stoga je potrebno izmijeniti odnos. Osjećaji i emocije su tek posljedice. Uzrok je samo u jednoj stvari, u važnosti.

Recimo da mi se netko rodio, umro, ili sam pozvan na svadbu ili na neki sličan događaj. Je li to za mene važno? Nije. Je li mi zbog toga svejedno? Također nije. Primjećujete li razliku? Jednostavno ne radim od toga problem i ne mučim zbog toga sebe i sve oko sebe. A što sa suosjećanjem? Neću pogriješiti ako kažem da sažaljenje i pomoć onima koji ih trebaju još nikada nikomu nisu naštetili. No, i ovdje treba pripaziti na važnost. Utvrdio sam da se pomoć može pružiti samo onima kojima je nužno potrebna. A ako čovjek želi patiti? Njemu se to sviđa i vaše sažalijevanje samo je način njegova samopotvrđivanja na vaš račun. Ili na primjer, vidjeli ste sirotog bogalja i dali

mu nešto novca, a on vam se samo zlobno osmjehnuo jer uopće nije bogalj, već profesionalni propalica.

U svijetu životinja i biljaka, općenito u prirodi, nema takvog pojma kao što je važnost. Postoji samo svrsishodnost s gledišta ispunjenja zakona ravnoteže. Osjećaj vlastite važnosti može se javiti samo kod domaćih životinja koje žive uz ljude. Društvo i na njih ima određeni utjecaj. Ostale se životinje u svom ponašanju povode samo za nagonima.

Važnost su izumili ljudi, klatnima na veselje. Veliki otklon prema izvanjskoj važnosti rađa fanatike. A otklon prema unutarnjoj važnosti? Na koga pomišljate? Na tvrdoglavce.

Možda se stvara dojam da je, uz tako podijeljene karte u igri, strašno učiniti i jedan korak. Srećom, nije sve tako loše. Sile ravnoteže počinju opipljivo djelovati na vas samo ako ste silno povezani sa svojim predodžbama, ako ste uistinu pod pritiskom. S klatnima je također sve jasno. Svi smo pod njihovim utjecajem. Glavno je da shvatite na koji vas način zahvaćaju i koliko ćete im daleko dopustiti ići.

Umanjivanje važnosti neće samo bitno smanjiti količinu problema u vašem životu. Odbacivši unutarnju i izvanjsku važnost, dobivate dragocjenu *slobodu izbora*. Zapitat ćete se kako dobivamo slobodu izbora kad prema prvom principu transurfinga ionako imamo pravo birati? Da, imate ga, ali ga ne možete uzeti. Ne daju vam sile ravnoteže i klatna.

Zbog važnosti cijeli život prolazi u borbi sa silama ravnoteže. Ne ostaje vam energije za sam izbor, a ni za to da razmislite o tome što zapravo želite od života. A klatna stalno nastoje uspostaviti kontrolu i pretpostaviti tuđe ciljeve. Gdje je tu sloboda?

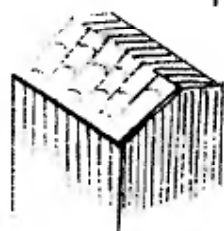
Svaka je važnost, kako unutarnja, tako i izvanjska, izmišljena. Svi smo mi podjednako nevažni na ovom svijetu. A istovremeno su nam dostupna sva bogatstva ovog svijeta. Zamislite kako se djeca

veselo praćakaju u valovima uz obalu. Recimo da nitko od njih ne umišlja da je dobar ili loš, da je voda dobra ili loša, da su druga djeca dobra ili loša. Dok se takvo stanje održava, djeca su sretna, nalaze se u ravnoteži s prirodom. Svaki je čovjek također došao na ovaj svijet kao dijete prirode. Ako ne narušava ravnotežu, dostupne su mu sve najbolje stvari koje postoje. No, čim čovjek počne osjećati važnost, odmah se pojavljuju problemi. On ne vidi uzročno-posljedičnu vezu između stvorene važnosti i problema pa mu se čini da je svijet prvenstveno neprijateljska sredina, gdje nije lako postići ono što želi. Ustvari, *jedina prepreka na putu do ostvarenja želja je umjetno stvorena važnost*. Moguće je da vas dosad još nisam uspio uvjeriti u to. Ali moji argumenti još ni izbliza nisu iscrpljeni.

Od borbe prema ravnoteži

A je li moguće nekako se suprotstaviti silama ravnoteže? Upravo se time svaki dan i bavimo. Cijeli se život sastoji od borbe sa silama ravnoteže. Sve poteškoće, neugodnosti i problemi povezani su s djelovanjem sila ravnoteže. U svakom je slučaju suprotstavljanje silama ravnoteže besmisleno, jer će one svejedno obavljati svoj posao. Napori usmjereni na uklanjanje posljedica neće vas nikamo odvesti. Naprotiv, situacija će se samo pogoršavati. Jedino sredstvo protiv sila ravnoteže je uklanjanje uzroka, odnosno umanjeње suvišnog potencijala važnosti koji su stvorile. Životne situacije su toliko raznovrsne da se ne smije dati univerzalni ključ za rješenje svih problema. Mogu navesti nekoliko općenitih preporuka.

Svaki čovjek samo se i bavi time da sagradi zid na temelju važnosti, a zatim ga nastoji prijeći ili ići glavom kroz njega. Umjesto svladavanja prepreke, ne bi li bilo bolje da izmakne ciglu iz temelja kako bi se zid srušio? Svi mi točno vidimo svoje prepreke. No, vidjeti na kakvom se temelju drže, uopće

nije uvijek lako. Ako ste naišli na problematičnu situaciju, nastojite odrediti gdje trpite štetu, gdje se zapetljavate, čemu pridajete suvišno značenje. Odredite svoju važnost, a zatim je se odrecite. Zid će se srušiti, prepreka će se sama maknuti i problem će se sam riješiti. *Ne prelazite prepreke, smanjujte važnost.*

Umanjivati još ne znači boriti se sa svojim osjećajima i nastojati ih ugušiti. Pretjerane emocije i doživljaji posljedica su važnosti. Treba ukloniti uzrok, odnos. Možemo savjetovati da se prema životu odnosite filozofski, ako je to moguće. Taj poziv je već dojadio. Potrebno je shvatiti da važnost neće donijeti ništa osim problema, stoga je treba umanjiti.

Umanjenje izvanjske važnosti nema ništa zajedničko s omalovažavanjem i podcjenjivanjem. Naprotiv, omalovažavanje je važnost sa suprotnim predznakom. Prema životu se treba odnositi jednostavnije. Ne treba podcjenjivati, ali ni stvari prikazivati u ljepšem svjetlu. Treba manje razmišljati o tome kakvi su ljudi, dobri ili loši. Treba prihvaćati svijet u svakodnevnim pojavama.

Umanjenje unutarnje važnosti nema ništa zajedničko s poniznošću i samoponižavanjem. Kajati se za svoje pogreške i grijehe jednako je isticanju svojih vrline i postignuća. Razlika je samo u predznaku: plus ili minus. Vaše kajanje može biti potrebno samo klatnima koja nad vama žele uspostaviti kontrolu. Prihvatite sebe onakvima kakvi jeste. Dopustite si raskoš da budete svoji. Ne uveličavajte i ne umanjujte svoje vrline i mane. Težite unutarnjem miru: niste ni važni ni ništavni.

Ako vaša situacija jako ovisi o nekom događaju, nađite rezervnu varijantu. Kako biste spokojno prešli preko brvna, morate imati osiguranje. U svakom je konkretnom slučaju ono drukčije. Jednostavno se zapitajte što u određenom slučaju može poslužiti kao osiguranje. Zapamtite da je borba sa silama ravnoteže besmislena. Ne treba gušiti strah ili nemir. Možemo samo umanjiti važnost. To se može samo osigurninom ili rezervnom varijantom. Nikada ne stavljajte sve na jednu kartu, ma kako pouzdana ona bila.

Jedina stvar koja ne stvara suvišni potencijal je smisao za šalu, sposobnost smijanja sebi i bez zlobe i uvrede drugima. To je jedino što će vas spriječiti da se pretvorite u bezosjećajnu lutku. Humor je čisto odbacivanje važnosti, karikatura važnosti.

Kod rješavanja problema nužno je voditi računa o jednom zlatnom pravilu. Prije nego što se prihvatite rješavanja problema, potrebno je umanjiti njegovu važnost. Tada sile ravnoteže neće smetati i problem će se riješiti lako i jednostavno.

Kako bismo umanjili važnost, potrebno se za početak *sjetiti* i priznati da je problematična situacija nastala zbog pridavanja važnosti. Sve dok si kao u snu ne objasnite da je svaki problem rezultat važnosti i dok ste do grla zadubljeni u njega, bit ćete sasvim u vlasti klatna. Zaustavite se, otresite naviku i sjetite se što je važnost. Zatim namjerno promijenite svoj odnos prema predmetu važnosti. To više nije tako teško, jer znate da svako značenje samo smeta.

Najveća je teškoća *sjetiti se* na vrijeme da se koprcate u unutarnjoj ili izvanjskoj važnosti. Za to vam treba vaš Čuvar, unutarnji promatrač, koji postojano brine o svim vašim unutarnjim vrijednostima.

Čovjekove se misli bave važnošću baš kao što se mišići spontano napinju. Na primjer, kada vas nešto tišti, mišići ramena ili leđa grčevito se napinju. Ne primjećujete tu napetost dok se ne pojavi bol. No, ako se na vrijeme *sjetite* i obratite pozornost na svoje mišiće, uspjete se riješiti pritiska.

Pridajete važnost svaki put kad se spremate na neko događanje. Ako taj događaj za vas ima uistinu veliko značenje, ne stižete se još više. Najbolji je recept spontanost, improvizacija, lakoća odnosa. Priprema se treba obaviti samo u smislu osigurnine. Ni u kom se slučaju ne treba „pripremati ozbiljno i temeljito” jer to samo uvećava važnost. Neaktivno trpljenje stvara još veći pritisak. *Potencijal važnosti*

rasipa se djelovanjem. Ne mislite, već djelujte. Ako ne možete djelovati, ne razmišljajte. Prebacite pozornost na drugu stvar, olakšajte situaciju.

Najveću učinkovitost svakog djelovanja moguće je postići ako prebacite fokus pozornosti *sa sebe* kao izvršitelja i *s konačnog cilja* na *proces* izvršenja. U tom se slučaju „ja ne obavljam važan posao” i „posao nije važan” uklanjaju kao suvišni potencijali i sile ravnoteže ne smetaju. Djelovanje se obavlja ravnodušno, ali ne i nemarno. Možda vam se pojavi sumnja: zašto je potrebno maknuti fokus pozornosti s konačnog cilja? Kako je moguće obaviti posao bez razmišljanja o konačnom cilju? Tumačenje te neočite činjenice pojavljuje se u sljedeća dva poglavlja ove knjige.

Zašto se nekad dogodi da strahujete od nekog događaja, stalno razmišljate o njemu, zamišljate različite usputne komplikacije i problematične situacije, a na kraju se sve završi jednostavno i ugodno? I obrnuto, događa se da se prema predstojećem događaju odnosite lakomisleno, a dogode se sasvim nepredvidljive neugodnosti. U prvom slučaju ocjena je događaja negativna, a u drugom pozitivna. Ono što na kraju dobivamo je rezultat djelovanja sila ravnoteže. Sile moraju uravnotežiti suvišni potencijal koji ste umjetno stvorili te to i čine.

Polazeći od toga možemo pretpostaviti: ako prije ispita budem namjerno zamišljao strašne slike, najvjerojatnije ću dobiti bolju ocjenu. Kako da ne. To je umjetna namjera. Ta je namjera proizvod razuma, a ne duše. Možete pokušavati prevariti, ali sve će biti samo privid koji nema nikakve energetske osnove. Energetsku osnovu imaju samo *namjere duše*. Baš zato se ono što želite ne može postići običnom vizualizacijom slike. No, o tome ćemo govoriti kasnije.

Nikada, ni u kojim okolnostima nemojte se hvaliti time što ste sasvim pravedno zaslužili, a još manje onim što još niste postigli. To je krajnje neugodno, jer će sile ravnoteže u tom slučaju uvijek djelovati protiv vas.

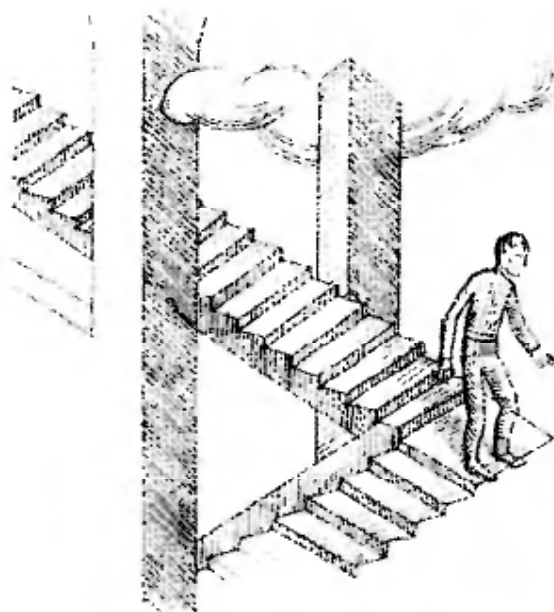
Osjećajte se kao kod kuće, ali nemojte zaboraviti da ste u gostima. Ako se nalazite u skladnoj ravnoteži s klatnima oko vas, to jest ako ste s njima

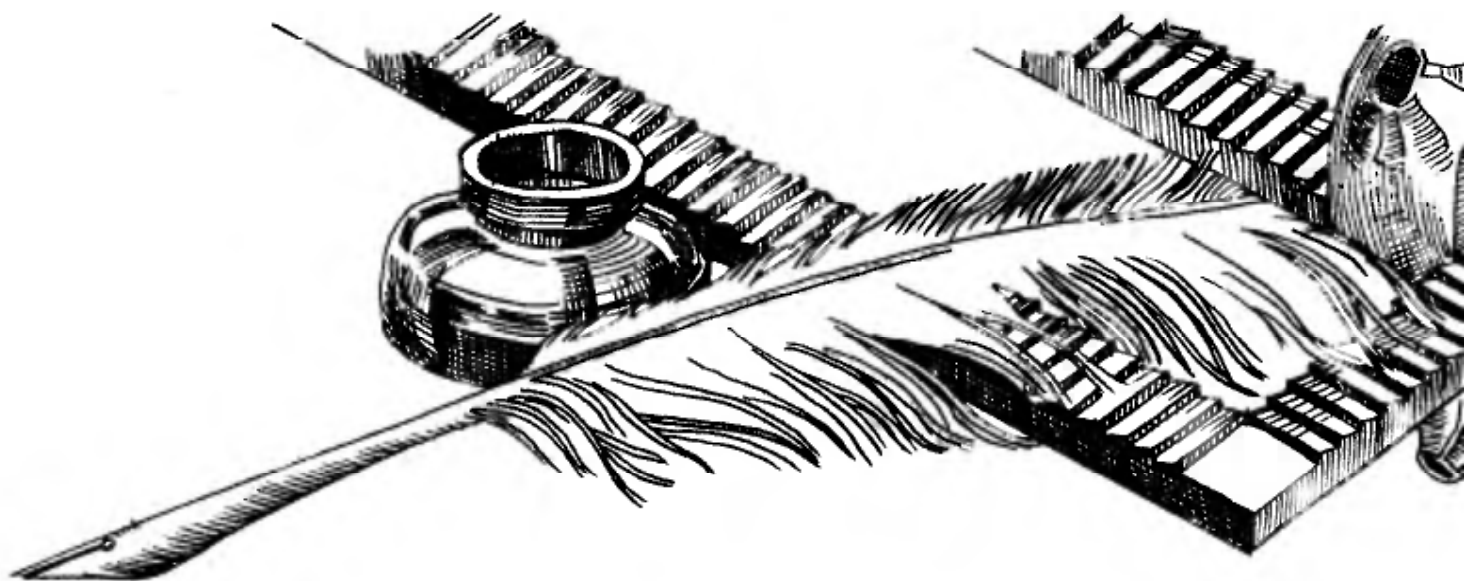
usuglašeni, život će vam teći lako i ugodno. Kao da ste u rezonanci sa svijetom koji vas okružuje, primete energiju i bez osobitog truda postićete svoje ciljeve.

Ako ste u stanju u kojem je živjeti u ravnoteži sa svijetom oko sebe praktički nemoguće (na primjer, ako vas muž tuče), trebate razmisliti o tome da učinite odlučni korak i promijenite svoje okruženje. Možda vam se čini da nemate kamo otići? To je sugestija klatna kojem odgovara da vas drži uz sebe. Izlaz uvijek postoji – i to ne samo jedan. Sjetite se muhe na staklu koja ne vidi otvoreni prozorčić. Treba samo izbjeći nepromišljene i nagle pokrete. Optimalni izlaz odmah će se naći čim umanjite važnost i riješite se utjecaja destruktivnog klatna, koje vam ne da živjeti u miru. Načini oslobođenja sada su vam poznati – propast ili gašenje.

Ovime završavam veliku i složenu temu ravnoteže. S obzirom na to da poznajete mehanizam djelovanja sila ravnoteže, lako možete odrediti gdje se krije uzrok ovih ili onih neuspjeha. Došli smo do zaključka: u svemu je važno poštovati princip ravnoteže. Moram vas upozoriti da pretjerano ne pazite na njega. Ako ćete ustrajati na njemu, nastojati ga fanatično postići, opet ćete narušiti sam princip. Ako ćete stonoziti detaljno objašnjavati kako treba hodati, spetljat će se i neće se moći maknuti s mjesta. U svemu je potrebno imati mjeru. Dopustite si da ponekad pomalo narušite ravnotežu i ništa se strašno neće dogoditi. Glavno je da kazaljka važnosti pritom ne zapne.

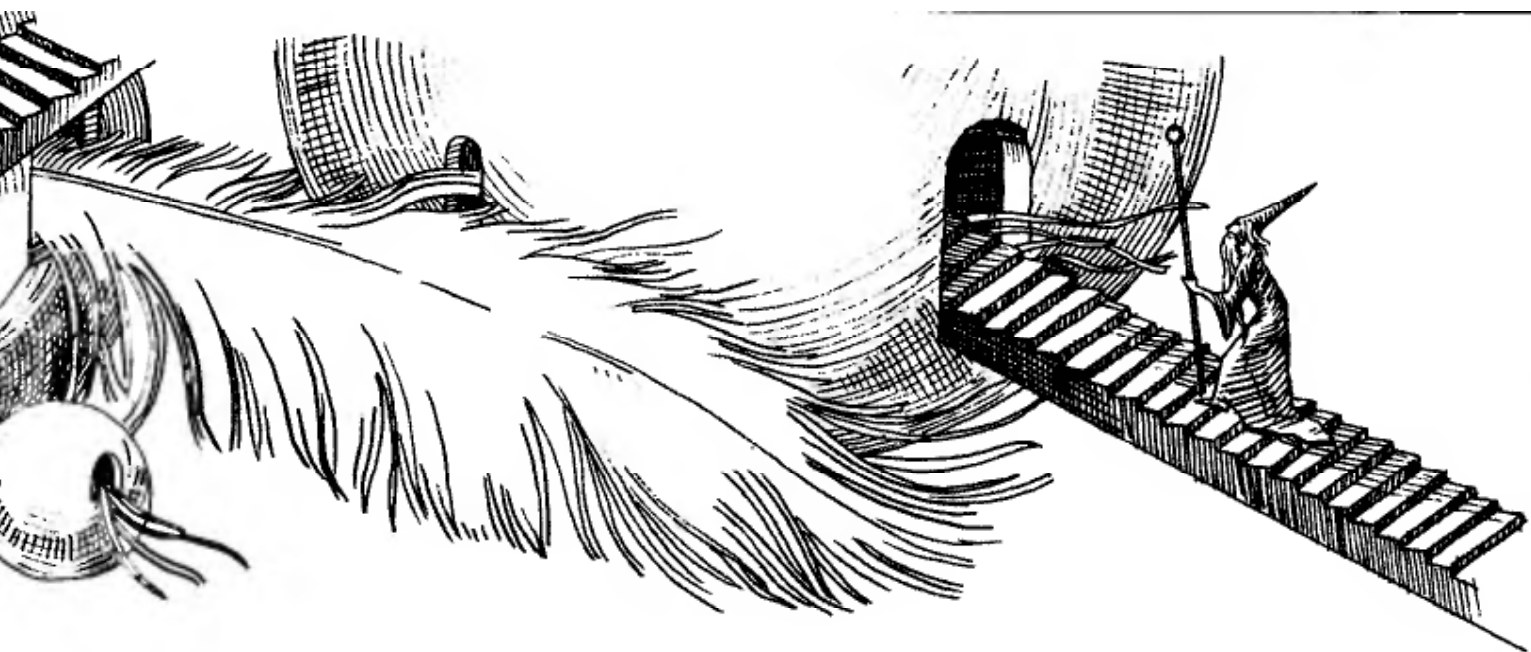

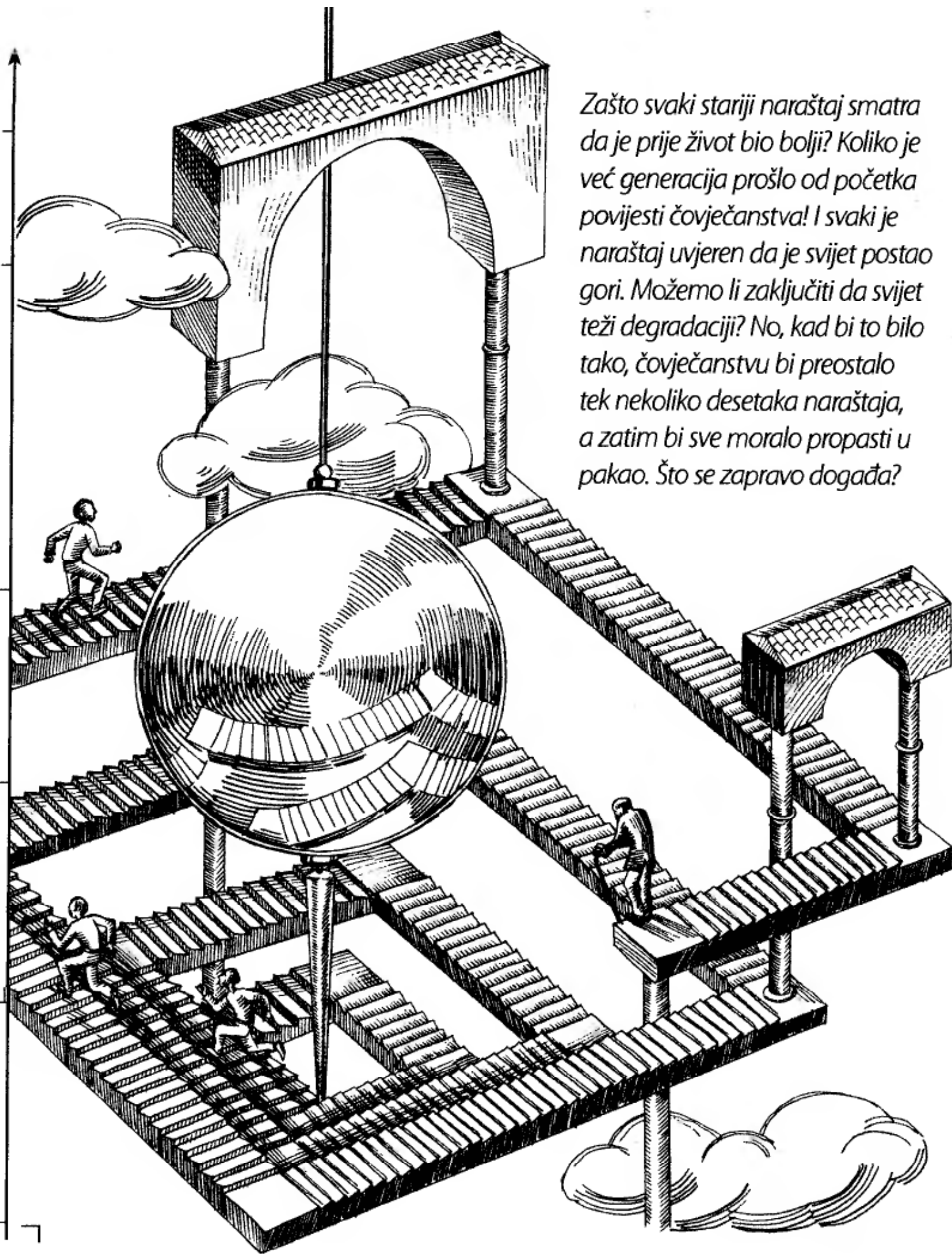
Sažetak

- *Suvišni se potencijal stvara samo ako se ocjeni pridaje značenje.*
- *Sama važnost koju konkretno pridajete ocjeni opskrbljuje je vašom energijom.*
- *Veličina potencijala će narasti ako ocjena iskazuje stvarnost.*
- *Djelovanje sila ravnoteže usmjereno je na uklanjanje suvišnog potencijala.*
- *Djelovanje sila ravnoteže često je suprotstavljeno namjeri koja stvara potencijal.*
- *Dajući sebe u najam, uključite unutarnjeg Čuvara bespriječnosti.*
- *Nezadovoljstvo i osuda uvijek okreću sile ravnoteže protiv vas.*
- *Potrebno je zamijeniti negativne reakcije iz navike pozitivnim prijenosom.*
- *Bezuvjetna ljubav je ushit bez prava vlasti i divljenja.*
- *Postavljanje uvjeta i uspoređivanje stvara odnose zavisnosti.*
- *Odnosi zavisnosti stvaraju suvišne potencijale.*
- *Idealizacija i precjenjivanje uvijek završavaju prihvatanjem mitova.*
- *Kako bismo postigli uzajamnu ljubav, moramo se odreći prava vlasti.*
- *Za prezir i taštinu uvijek se plaća.*

- *Riješite se potrebe da potvrđujete svoju nadmoć.*
- *Nastojanje da sakrijete mane daje suprotan učinak.*
- *Svaka inferiornost nadomješta se vama svojstvenim odlikama.*
- *Što je veće značenje cilja, to je manja vjerojatnost njegovog postizanja.*
- *Želje koje su lišene potencijala značenja i zavisnosti ispunit će se.*
- *Riješite se osjećaja krivnje i obaveze da se opravdavate.*
- *Kako biste se riješili osjećaja krivnje, dovoljno je da si dopustite biti ono što jeste.*
- *Vama nitko nema prava suditi. Imate pravo biti svoji.*
- *Novac dolazi sam kao usputni atribut na putu do cilja.*
- *Dočekujte novac s ljubavlju i pažnjom, a od njega se rastajte bezbrižno.*
- *Odbacujući izvanjsku i unutarnju važnost, dobivate slobodu izbora.*
- *Jedina prepreka na putu do ispunjenja želja je važnost.*
- *Ne prelazite prepreke, već umanjujte važnost.*
- *Brinite se bez zabrinjavanja.*

Zašto svaki stariji naraštaj smatra da je prije život bio bolji? Koliko je već generacija prošlo od početka povijesti čovječanstva! I svaki je naraštaj uvjeren da je svijet postao gori. Možemo li zaključiti da svijet teži degradaciji? No, kad bi to bilo tako, čovječanstvu bi preostalo tek nekoliko desetaka naraštaja, a zatim bi sve moralo propasti u pakao. Što se zapravo događa?

Potaknuti prijelaz

Ne puštajte u sebe negativnu informaciju.

Smjena generacija

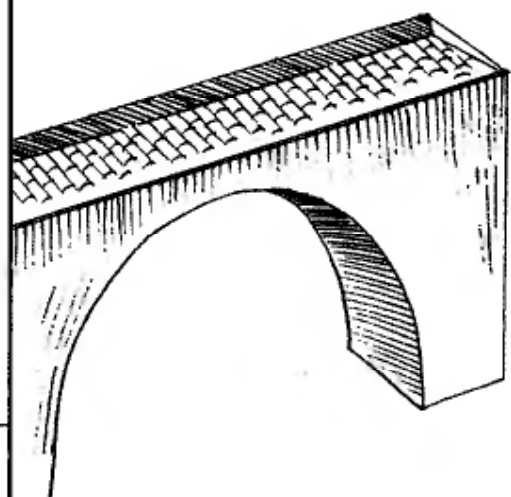
Uvijek su ljudi mislili: „Prije je bilo bolje!“ Kako odrasta, život se čovjeku čini sve gorim i gorim. Sjeća se svoje mladosti kada su sve boje bile jarke, dojmovi jači, maštanja ostvariva, glazba bolja, klima povoljnija, ljudi srdačniji, čak je i kobasica bila ukusnija, a da ne govorimo o zdravlju. Život je bio ispunjen nadom, pružao je radost i zadovoljstvo. Danas, nakon toliko godina, čovjek te iste događaje više ne doživljava s toliko radosti. Na primjer, piknik, tulum, koncert, kino, praznik, susret, odlazak na more, ako objektivno prosudimo, imaju iste odlike. Praznik je veseo, kino zanimljivo, more toplo. No, svejedno, to nije to. Boje su izblijedjele, doživljaji otupjeli, zanimanje se ugasilo.

Zašto je u mladosti sve bilo tako dobro? Zar čovjekovo poimanje sa starenjem gubi oštrinu? Pa čovjek sa starenjem ne gubi sposobnost plakanja i smijanja, uočavanja boja i okusa, razlikovanja istine od laži, lošeg od dobrog. Ili svijet stvarno ide u propast? Ustvari, svijet sam po sebi ne propada i ne postaje gorim. On se čini gorim za svakog pojedinačno. Paralelno s negativnom linijom života postoje linije svojevremeno napuštene na kojima je ranije sve bilo dobro. Izražavajući nezadovoljstvo, čovjek se ugađa na uistinu lošije putove. A zbog toga će stvarno doći na njih.

U skladu s načelom transurfinga u prostranstvu varijanti *postoji sve i za svakoga*. Na primjer, postoji područje u kojem je život za određenog čovjeka izgubio sve svoje boje, a za druge je ostao kao

i prije. Čovjek koji odašilje negativnu mentalnu energiju, upada na područje gdje se scenografija njegovog prostora izmijenila. Istovremeno je za druge ljude svijet ostao isti. Čak ne treba ni razmatrati takve radikalne slučajeve kada čovjek postane invalid, kada izgubi dom, svoje bližnje ili se propije. Često tijekom života čovjek polako, ali sigurno klizi na linije gdje su boje scenografije beživotne. Sjeća se kako je sve bilo živo i svježije prije mnogo godina.

Kad se rodi, čovjek u početku prihvaća svijet takvim kakav jest. Dijete jednostavno još ne zna može li biti gore ili bolje. Mladi još nisu jako razmaženi i probirljivi. Oni samo otkrivaju svijet i raduju se životu, jer imaju više nade nego prigovora. Oni vjeruju da će biti još bolje. No, zatim dolaze nevolje, čovjek počinje shvaćati da se ne ostvaruju sva maštanja, da drugi ljudi žive bolje, da se za mjesto pod suncem treba boriti. S vremenom prigovora ima više nego nade. Nezadovoljstvo i jadikovanje čine pokretačku silu, koja gura čovjeka na neuspješne linije života. Izražavajući se pojmovima transurfinga, čovjek odašilje negativnu energiju koja ga prenosi na linije života koje odgovaraju negativnim parametrima.

Što lošije mislite o svijetu, on postaje gori. U djetinjstvu nitko nije previše razmišljao o tome je li svijet dobar ili nije, već ga je prihvaćao zdravo za gotovo. Tek ste počeli otkrivati svijet i niste ga previše kritizirali. Najveće uvrede išle su na račun vaših bližnjih, koji vam, na primjer, nisu kupili igračku. Ali tada ste se počeli ozbiljno vrijeđati zbog svijeta oko sebe. Počeo vam je sve manje i manje ugađati. Što ste veće zahtjeve postavljali, rezultat je bio gori. Svi koji su preživjeli mladost i doživjeli zrelost, znaju da je mnogo toga bilo bolje.

Eto kakav opasan paradoks: susrećete se s neugodnim okolnostima, izražavate svoje nezadovoljstvo, što rezultira još težom situacijom. Vaše nezadovoljstvo se vraća kao trostruki bumerang. Prvo, suvišni potencijal

nezadovoljstva okreće sile ravnoteže protiv vas. Drugo, nezadovoljstvo služi kao kanal kojim klatna izvlače iz vas energiju. Treće, odašiljući negativnu energiju, prelazite na linije života koje joj odgovaraju.

Navika negativnog reagiranja toliko se ukorijenila da su ljudi izgubili svoju povlasticu, a to je svijest, zbog najnižih pobuda. I školjka također negativno reagira na vanjske podražaje. No, čovjek, za razliku od školjke, može svjesno i namjerno regulirati svoj odnos prema vanjskom svijetu. Ali on se ne koristi tom povlasticom i odgovara agresijom na najmanje neugodnosti. Agresiju pogrešno interpretira kao svoju snagu, a ustvari se bespomoćno koprcu u paučini klatna.

Smatrate da je život postao gori. Istodobno, onome tko je mlad, život se čini prekrasnim. Zašto je to tako? Možda zato što mladi ne znaju kako je bilo dobro kada ste bili njihovih godina? No, i tada su živjeli ljudi stariji od vas koji su se isto tako tužili na život i sjećali se kako je ranije bilo bolje. Uzrok ne leži u svojstvu čovjekove psihe da iz prošlosti briše ono loše i ostavlja ono dobro, jer je nezadovoljstvo usmjereno na ono što postoji sada pa se čini gorim od onog što je bilo ranije.

Ako prihvatimo tu činjenicu, zaključujemo da život svake godine postaje sve gori i gori, što znači da se svijet već davno trebao raspasti na komade. Koliko je naraštaja već prošlo od početka povijesti čovječanstva? I svaki naraštaj smatra da je svijet postao gori! Na primjer, svaki čovjek u godinama uvjeren je da je svijet postao gori! Na primjer, svaki čovjek u godinama uvjeren je da je Coca-Cola nekad bila bolja. A gle, Coca-Colu su proizveli 1886. Zamislite koliko je ona danas odvratna! Možda i osjetilo okusa slabi s godinama. Teško, jer za čovjeka u godinama pogoršale su se i druge stvari, recimo namještaj ili odjeća.

Kada bi svijet bio isti za sve, nakon smjene nekoliko desetaka naraštaja jednostavno bi se pretvorio u pakao. Kako shvatiti tu paradoksalnu tvrdnju da

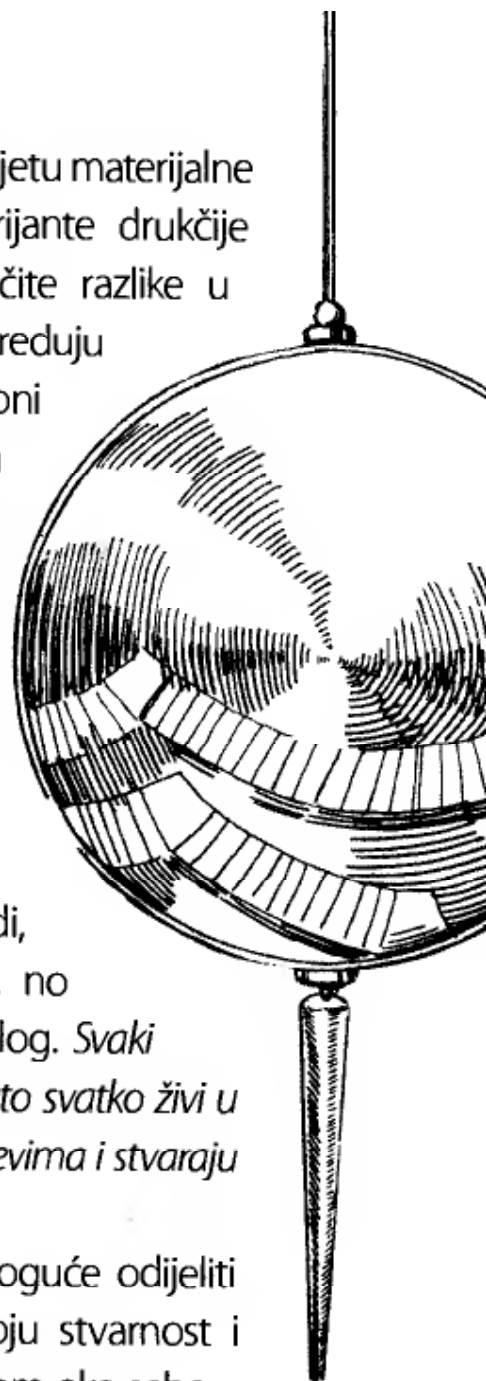

svijet nije za sve isti? Svi mi živimo u istom svijetu materijalne realizacije varijanti. No, njegove su varijante drukčije za svakog čovjeka. Na površini leže očite razlike u sudbinama: bogati i siromašni, oni koji napreduju i oni koji propadaju, sretni i nesretni. Svi oni žive na istom svijetu, no svakome je on drukčiji. Reklo bi se da je sve jasno, kao što postoje siromašne i bogate četvrti.

Isto tako postoji razlika ne samo u scenariju sudbina i uloga, već i u scenografiji. Tu razliku nije tako lako pratiti. Jedan čovjek promatra svijet iz raskošnog automobila, a drugi iz kontejnera za smeće. Netko je za praznike veseo, a netko zabrinut zbog svojih problema. Jedan vidi veselu grupu mladih ljudi, a drugi razuzdanu bandu huligana. Svi gledaju isto, no dobivene slike se razlikuju kao film u boji od crno-bijelog. *Svaki je čovjek ugođen na svoj sektor u prostranstvu varijanti, zato svatko živi u svom svijetu. Svi se ti svjetovi slažu jedan na drugoga u slojevima i stvaraju ono što shvaćamo kao prostor u kojem živimo.*

Možda vam je to teško zamisliti. Jedan sloj je nemoguće odijeliti od drugoga. Svaki čovjek svojim mislima oblikuje svoju stvarnost i istovremeno se ta stvarnost presijeca i surađuje sa svijetom oko sebe.

Zamislite Zemlju na kojoj nema ni jednog živog bića. Pušu vjetrovi, pada kiša, vulkani izbacuju lavu, rijeke teku, svijet postoji. Rađa se čovjek i počinje sve to promatrati. Energija njegovih misli stvara materijalnu realizaciju u određenom sektoru prostranstva varijanti, a to je život određenog čovjeka u određenom svijetu. Njegov je život novi *sloj* ovog svijeta. Rađa se drugi čovjek i pojavljuje se još jedan sloj. Čovjek umre i sloj nestaje ili se preoblikuje, ovisno o tome što se događa iza vrata smrti.

Čovječanstvo nejasno pretpostavlja da postoje i druga živa bića koja kao da se nalaze u nekim paralelnim svemirima. No, pretpostavimo da živih stvorenja na svijetu uopće nema. Kakva je energija stvorila materijalnu realizaciju prostora u kojem nema ni jednog živog bića? O takvom svijetu možemo samo nagađati. A može li se dogoditi da i svijet nestane ako umre i posljednji živi stvor? Tko može potvrditi da svijet postoji ako u njemu nikoga nema? Ako nema nikoga tko može reći da svijet (prema našim shvaćanjima) postoji, znači da se o tome uopće ne može govoriti.

No, dobro, dalje u neistražena područja nećemo ulaziti. Ne zaboravite da je transurfing tek jedan od mnogo modela. Sve predodžbe ljudi o svijetu koji ih okružuje i životu u njemu nisu ništa više od modela. Sjetite se važnosti i ne stvarajte izvanjsku važnost transurfinga. U protivnom možete postati zagovornikom beskorisne ideje i svima dokazivati istinitost baš svog pogleda na život. Istina je apstrakcija. Dano nam je upoznati tek neke pojavnosti i zakonitosti. Naš je cilj samo taj da *izvučemo praktičnu korist* iz našeg modela.

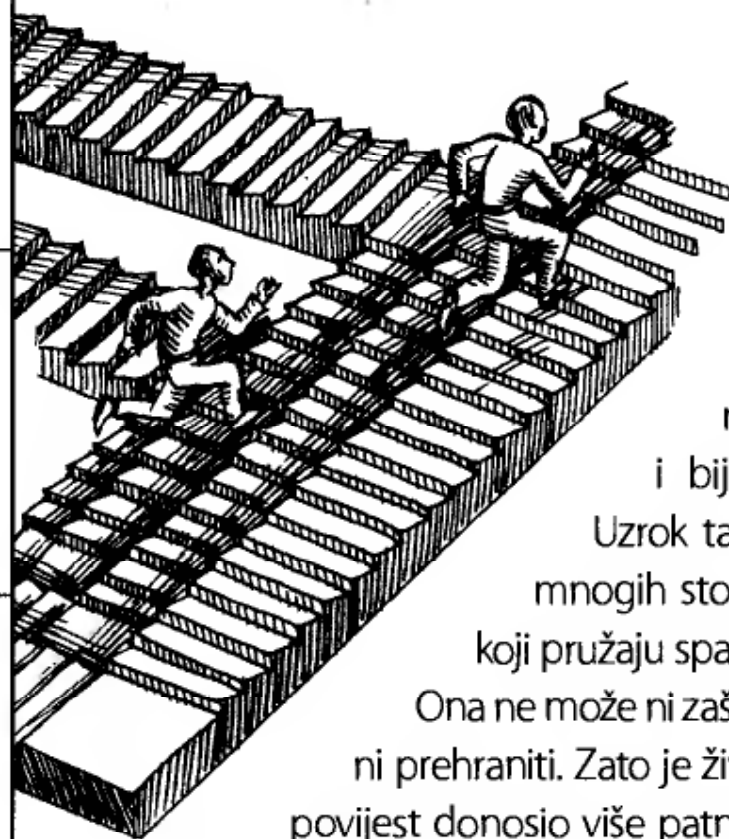
Vratimo se svjetovima generacija. Svaki se čovjek tijekom života prestrojava iz jednog sektora prostranstva varijanti u drugi i na taj način preoblikuje sloj svojeg svijeta. Ako rado izražava nezadovoljstvo i odašilje više negativne nego pozitivne energije, niče tendencija pogoršanja kvalitete života. Čovjek s godinama može steći materijalno blagostanje, no zbog toga nije ništa sretniji. Boje scenografije blijede i život ga sve manje veseli. Predstavnik stare generacije i mladić piju istu Coca-Colu, kupaju se u istom moru, sanjkaju se na padinama iste planine. Sve je skoro isto kao i prije mnogo godina. Ali stariji je uvjeren da je prije sve bilo bolje, a mlađem je sve jednostavno predivno. Kada mladić ostari, priča će se ponoviti.

U toj tendenciji opažaju se otkloni kako od gore, tako i od bolje strane. Zna se dogoditi da čovjek tek s godinama počinje osjećati okus života, a zna se dogoditi da i sasvim sretni upadnu u duboku jamu. No, općenito su naraštaji manje-više jednoglasni kad je riječ o pogoršanju kvalitete života. Tako dolazi do smjene slojeva generacija. Sloj starije generacije pomiče se na goru stranu,

a sloj mlađe kasni, ali se kreće istim putem. Do smjene dolazi postupno i svaki put kreće se s optimističke pozicije. Baš zato se svijet u cijelosti ne pretvara u pakao. Svatko ima sloj koji je sam izabrao. Čovjek uistinu ima mogućnost izabrati svoj sloj, što on i čini. Već vam postaje jasno na koji način to čini sebi na štetu.

O tome kako ne stvoriti pakao na svom sloju već smo govorili u prethodnim poglavljima. A kako vratiti svoj prijašnji svijet, kako se vratiti na linije gdje je život tako pun boja i nada kao što je to bilo u djetinjstvu i mladosti? I taj je zadatak moguće ispuniti pomoću tehnike transurfinga. No, za početak je potrebno razabrati na koji način odlazimo s tih povoljnih linija punih nade na one zbog kojih nas mogu upitati kako smo se poskliznuli u ovakav život.

Lijevak klatna

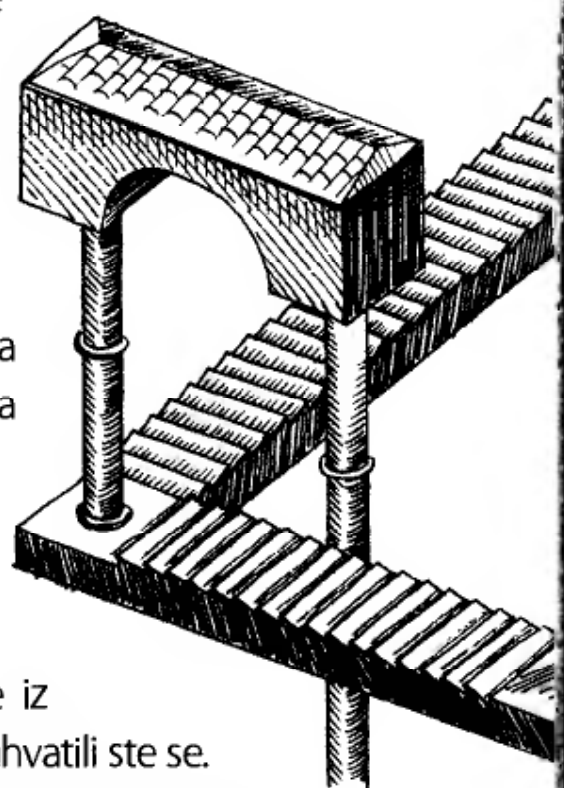
Psiha čovjeka je takva da on snažno reagira na negativne podražaje. To može biti neželjena informacija, neprijateljski čin, opasnost ili jednostavno negativna energija. Naravno, pozitivna djelovanja također mogu izazvati snažne osjećaje. No, strah i bijes snagom nadilaze radost i veselje. Uzrok takve neravnoteže nalazi se u dubinama mnogih stoljeća, kada su strah i bijes bili čimbenici koji pružaju spas i preživljavanje. Kakva korist od radosti? Ona ne može ni zaštititi, ni pomoći u izbjegavanju opasnosti, ni prehraniti. Zato je život pun tegoba i uskraćivanja kroz cijelu povijest donosio više patnje i straha nego radosti i veselja. Odatle sklonost ljudi da se lakše predaju tmurnim mislima i depresiji, a radost

brzo prolazi. Jeste li ikad čuli da normalan čovjek pati od pretjeranog veselja? A stresa i depresije ima gdje god se okreneš.

Tim osobitostima čovjekovog poimanja aktivno se koriste klatna i dijelom sredstva masovnog informiranja. U informativnim emisijama rijetko ćete čuti dobre vijesti. Obično se vijesti prenose ovako: navodi se neka negativna činjenica, raspreda se o njoj, pojavljuju se novi detalji, sve se to nagomilava i svojski dramatizira.

Prema istom se principu prenose i druge negativne vijesti: katastrofe, prirodne nepogode, teroristički čini, oružani sukobi i tako dalje. Obratite pozornost na jednu zakonitost. Događaji se razvijaju spiralno: u početku ide zaplet, zatim razvoj, sve se više pojačava napetost pa slijedi kulminacija, emocije su na vrhuncu i na kraju dolazi rasplet, kad se sva energija rasipa u prostor te nastaje privremeno zatišje. Sjetite se kako se valovi razbijaju o obalu. Prema tom su principu sastavljeni beskrajni televizijski serijali. S objektivnog gledišta, u njima nema ništa osobito, sva „dramatičnost“ može se iz prsta isisati. No, dovoljno je pogledati dvije-tri epizode i uhvatili ste se. Zašto? Pa u tim sapunicama se ne događa ništa tako osobito zanimljivo. Frekvencija misaonog zračenja zahvaćena je klatnom serijala i čovjekova se pozornost zaustavlja na određenom sektoru.

Promotrimo mehanizam razvoja spomenute spirale. U početku se čovjek susreće s činjenicom koja ga teoretski može uznemiriti, a i ne mora. Recimo da je to novost o negativnom događaju u nekoj drugoj zemlji. To je prvi trzaj destruktivnog klatna. Ako je novost dirnula čovjeka, on počinje odgovarati na taj utjecaj: izražava svoj odnos, proživljava ga, kao odgovor odašilje energiju iste vrste, jer je i prvi trzaj na istoj frekvenciji. Taj je čovjek, kao i tisuće drugih, odgovorio klatnu svojom zainteresiranošću i sudjelovanjem. Zračenje je u rezonanci s klatnom i njegova energija raste. Sredstva masovnog informiranja

nastavljaju svoju kampanju. Čovjek zainteresirano prati razvoj događaja i klatno opet dobiva poticaj. Tako klatno u svoju mrežu uvlači sljedbenike i izvlači iz njih energiju. Osobe koje se zainteresiraju, primaju negativnu energiju i uvlače se u igru makar kao promatrači.

Na prvi pogled, ništa se osobito nije dogodilo, obična stvar. Pa što ako je čovjek prepustio dio svoje energije destruktivnom klatnu? To se praktički nije odrazilo na njegovo zdravlje. Ali, ustvari, odašiljući energiju na frekvenciji negativnog događaja, čovjek prelazi na linije života gdje se slični događaji zbivaju sve bliže njemu samomu. Čovjek sudjeluje u zapletu i nalazi se u zoni djelovanja spirale koja se počinje vrtjeti i uvlačiti ga u sebe poput lijevka. Uzajamno djelovanje čovjeka i klatna sve je tješnje i čovjek negativni događaj prihvaća kao neizbježni dio svog života. Njegova pozornost počinje djelovati selektivno i stalno mu dolaze nove činjenice s različitih strana. Čovjek dijeli te novosti sa svojim znancima i bližnjima, pridobiva njihovo zanimanje i suosjećanje. Energija klatna raste, a čovjek je frekvencijom svog zračenja sve bliže linijama događaja, gdje on više nije promatrač, već izravni sudionik.

Tu pojavu upadanja u lijevak možemo opisati kao *potaknuti prijelaz* na linije života gdje sljedbenik postaje žrtvom destruktivnog klatna.

Njegov odziv na trzaj destruktivnog klatna i posljedično uzajamno predavanje energije njihanja potiču prijelaz na liniju života koja je po frekvenciji bliska njihovom klatnu. Na taj se način negativan događaj uključuje u sloj svijeta tog čovjeka.

Katastrofa

Mnogi ljudi na ovaj ili onaj način dopuštaju teoretsku mogućnost da upadnu u katastrofu. Ali ne puštaju svi tu mogućnost u sloj svojeg svijeta. Postoje ljudi koji ne

gledaju serije, koje novosti ne zanimaju, koje ne uznemiruju događaji koji su se tamo negdje nekomu dogodili. Oni žive u svojim slojevima i sljedbenici su drugih klatna. Njih ne brine što se tamo negdje srušio zrakoplov. Oni ravnodušno slušaju novosti o tim događajima. Imaju svoje brige.

Potaknutom prijelazu više su podložni oni koji se zanimaju, strahuju, uznemiruju se zbog katastrofa koje su se dogodile drugim ljudima. Ako čovjekov život nije prepun briga i doživljaja, on taj manjak nastoji popuniti pa prebacuje pozornost na događaje u tuđim slojevima. Takav čovjek redovito čita žuti tisak ili gleda serije ili čeka nova priopćenja o katastrofama i prirodnim nepogodama. Crna kronika i serije čine aktivnost sitnih i beznačajnih klatna. Ako im je netko privržen, to je samo izraz manjka informacija, osjećaja i doživljaja. No, pokazivanje zanimanja za destruktivna klatna katastrofa i prirodnih nepogoda nosi u sebi stvarnu opasnost. Ona su jaka i vrlo agresivna.

Frekvencija misaonog zračenja čovjeka koji je obratio pozornost na slične događaje podudara se s onom u slučaju sa serijama. Čovjek koji se zainteresirao za negativnu informaciju, uvijek će je dobiti napretek. U početku preuzima bezopasnu ulogu promatrača. Kao da sjedi na tribini i gleda nogometnu utakmicu. Igra ga sve više obuzima i on postaje aktivni navijač. Zatim se spušta na teren i počinje trčati, a nikad ne dobije loptu. Postupno i neprimjetno sve se više uvlači u igru i napokon dobiva loptu. Gledatelj se pretvorio u igrača, odnosno u žrtvu katastrofe.

A kako drukčije? Pa katastrofe su postale dijelom njegovog života. Sam ih je pustio u svoj sloj, nesvjesno preuzeo sudbinu žrtve i materijalizirao nesretnu varijantu. Naravno, nije htio dobiti ulogu žrtve, no to je beznačajno. Ulogu dodjeljuje klatno ako je čovjek prihvatio njegovu igru. Stoga, ako je za mnoge ljude određena nevolja tek privremeni stjecaj okolnosti, za našu je žrtvu to zakonski logičan kraj. Vjerojatnost da se naš junak nađe na pravom mjestu u pravo vrijeme veća je od prosječne.

Ako budete ignorirali trzaje destruktivnog klatna, nikad nećete upasti u katastrofu. Recimo da će vjerojatnost za to biti ravna nuli.

Možete se usprotiviti i reći: „Pa kako onda na tisuće ljudi pogiba u vrijeme katastrofa ili prirodnih nepogoda?

Zar svi istovremeno misle na katastrofe?” Stvar je u tome da niste sami na svijetu. Okružuje vas masa ljudi koja aktivno radi na destruktivnim klatnima i odašilje energiju u spektru tih klatna. Nitko se ne može idealno izolirati od tog zračenja. Polje zračenja vas zahvaća i počinjete zračiti na istoj frekvenciji, a da toga niste ni svjesni. Korijeni takvog ponašanja sežu u davno doba kada je instinkt gomile pomagao u izbjegavanju opasnosti.

Baš zato energetska polje potaknutog prijelaza raste poput lavine i zahvaća vas poput lijevka.

Vaš je zadatak da se nađete što dalje od središta tog vrtloga. To znači ne puštati u sebe informaciju o katastrofama i nevoljama, ne baviti se njima, ne doživljavati ih, ne osuđivati i, općenito, puštati ih da prođu mimo vas. Obratite pozornost: ne bježite od informacija, ali ih ne puštajte u sebe. Kao što znate iz prethodnih poglavlja, izbjegavati susret s klatnom isto je što i tražiti susret s njim. Kada se nečem protivite, kada nešto ne želite ili izražavate prezir, aktivno odašiljete energiju na frekvenciji onoga što želite izbjeći. Ne puštati u sebe znači ignorirati, ne reagirati na negativnu informaciju, već svoju pozornost prebaciti na bezopasne emisije i knjige.

Ako ne uspijete ne reagirati preostaje vam samo pouzdati se u anđela čuvara. Na primjer, ako se bojite letjeti zrakoplovom, ne letite. Ako se bojite, u spektru vašeg zračenja postoji frekvencija koja rezonira s linijom života na kojoj je zabilježena zrakoplovna nesreća. To nikako ne znači da ćete obvezno i doći na tu liniju, ali vjerojatnost i dalje postoji. Ako jednostavno ne razmišljate

o zrakoplovnoj nesreći, nemate se čega bojati. Naprotiv, ako osjećate *neobičan* nemir prije leta, bit će ga razumno propustiti. Ako niste u mogućnosti ne letjeti, onda morate naučiti slušati *šum jutarnjih zvijezda*. Što je to i kako se to radi tek ćete saznati.

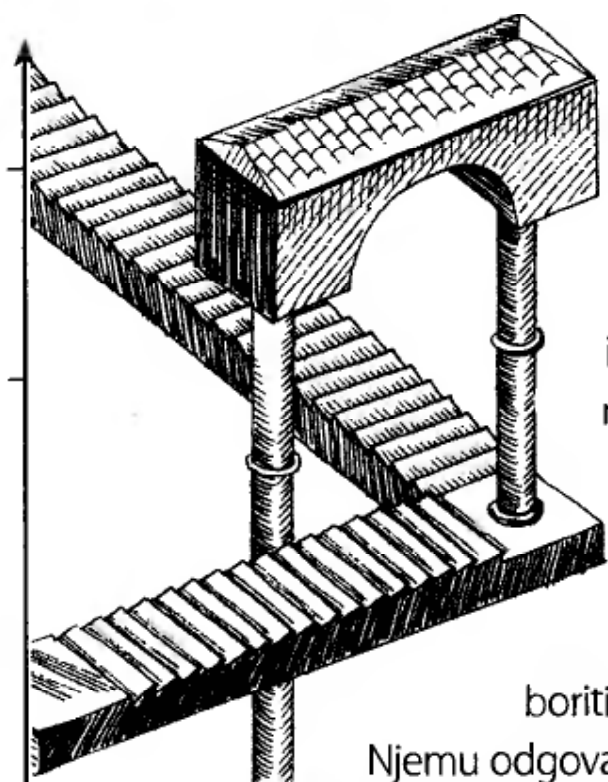
Rat

Rat u svojoj biti nastaje upravo kao i obična svađa. U početku jedna strana iskazuje svoje mišljenje drugoj. Njezino je mišljenje suprotno i taj iskaz djeluje kao trzaj destruktivnog klatna. Druga strana odgovara na prvi trzaj nešto većim zamahom. Prva strana opet odgovara još većom agresijom. I tako to raste sve dok ne dođe do tučnjave.

Pojavljuje se obična i očita slika bitke dvaju klatna koja se udarajući jedno u drugo njišu sve jače. Na začetku rata ili revolucije djeluje mnogo čimbenika, no bit im je ista. U početku ljudi govore kako loše žive. S tim se svi brzo slože. Zatim se nalazi objašnjenje da neki drugi ljudi smetaju našim ljudima da žive bolje. To izaziva negodovanje i klatno se počinje njihati. Zatim slijedi provokacija s jedne ili druge strane, što izaziva buru pomutnje. Klatno je skupilo snagu i rat ili revolucija može započeti. Svaki udar klatna stvara odziv, koji još više pospješuje njihanje. Dolazi do prijelaza na linije života u obliku lavine, gdje napetost raste.

Situaciju je moguće izmijeniti samo u početku, a poslije ona više nije pod kontrolom. Ako se u trenutku početka okretanja spirale, na prvi udar klatna odgovori miroljubivo ili se jednostavno makne u stranu, klatno će propasti ili se ugasiti, odnosno prijelaza na novi vrtlog ili na novu liniju neće biti. Ako se prihvati njihanje klatna, frekvencija odašiljanja sudionika odgovarat će liniji novog svijanja spirale.

Nažalost, ako pojedini sudionik događaja ne reagira na klatno, to još nije jamstvo da neće biti uvučen u rat ili revoluciju. Ako upadne u snažni vrtlog, neće se uspjeti izvući ma koliko se trudio. Međutim, u slučaju neprihvatanja igre klatna sudionik u krajnjoj liniji dobiva dodatne izgleda da ostane na životu i izađe s najmanje gubitaka. Samo treba dobro shvatiti što znači neprihvatanje rata ili revolucije. Možete ih mrziti ili se aktivno boriti. No, klatno je svejedno jeste li vi za ili protiv.

Njemu odgovara energija bilo kojeg predznaka. Ako se odašilje energija na frekvenciji rata, doći će do prijelaza na tu liniju.

Prihvaćate rat, sudjelujete u njemu, nalazite se na polju borbe.

Borite se protiv rata i on će vas svejedno progutati.

Ne prihvaćati klatno znači ignorirati ga. Naravno, ignoriranje ne uspijeva uvijek; u tome i jest opasnost potaknutog prijelaza. U krajnjoj mjeri, ne treba prihvaćati ni položaj zagovornika ni protivnika rata. U sva su vremena postojale neutralne zemlje koje su ostajući po strani, promatrale kako se cijeli narodi međusobno uništavaju. Obratite pozornost na demonstracije i skupove gdje ljudi bijesno prosvjeduju protiv ratnog zbivanja. Za klatno koje nastoji potaknuti borbu sa svojim protivnikom, oni su jednako predani i poželjni sljedbenici kao i zagovornici borbe. Aktivni prosvjed je najprirodnije sudioništvo u ratu, premda su naivni sljedbenici uvjereni u suprotno. Miroljubive ponude i razotkrivanje podlog lica i motiva klatna djela su koja gase rat. Sjećate se alegorije s košnicom divljih pčela?

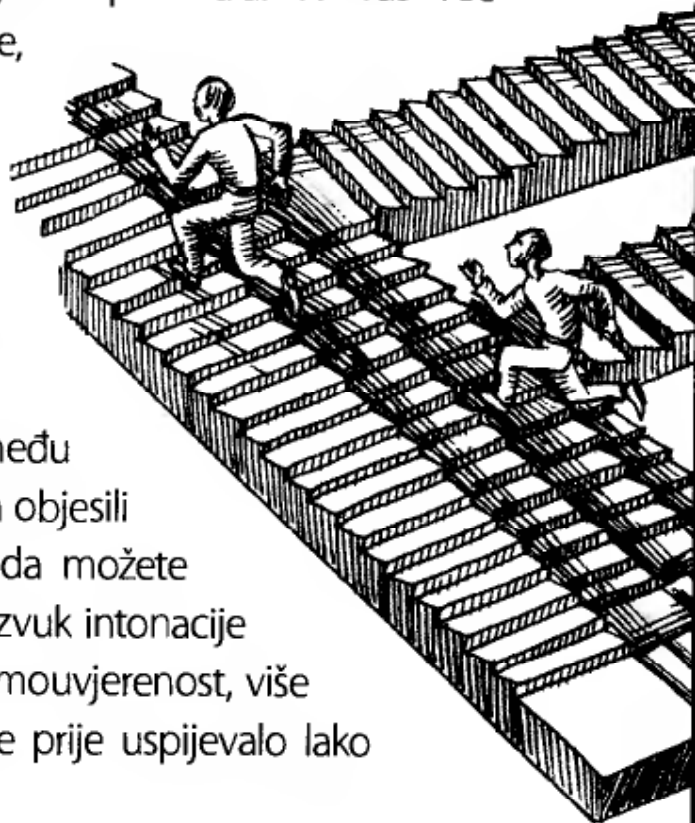
Klatno objavljuje svojim sljedbenicima da su pčele opasne i stoga ih treba uništiti. A što zapravo klatno želi? Možda njihov med?

Nezaposlenost

Kao što smo već rekli, sudjelovati u igri destruktivnog klatna može se na različite načine, bilo njegovim podržavanjem, bilo suprotstavljanjem. Drugo, još je opasnija želja da se izbjegne sudar s klatnom, jer stvara suvišni potencijal koji odvlači u lijevak prijelaza. Gubitka posla danas se boje svi ili gotovo svi. Potaknuti prijelaz na ulicu jako je podmukao. Sve počinje sitnim i sasvim bezopasnim stvarima. To može biti prvi slabi signal: krajičkom uha čuli ste da posao u vašem poduzeću više ne ide tako dobro kao prije. Ili je netko od vaših znanaca izgubio posao ili se pak priča da će negdje doći do otpuštanja kadrova ili tome slično.

Na podsvjesnoj razini, što ni ne primjećujete, upalila se crvena lampica. Zatim slijedi drugi signal, na primjer, inflacija se povećala. To vas već uznemiruje, kao i ljude oko vas. Krenu priče, a klatno nezaposlenosti dobiva energetski poticaj. Javljaju se vijesti o gibanjima na burzi i opća napetost raste. Nemir se brzo zamjenjuje brigom, a zatim prelazi u strah. Vi već sasvim generirate energiju na frekvenciji linija života gdje se vidite bez posla.

Kada u sebi nosite strah da ćete se naći među otpuštenima, to je tako jasno kao da ste na prsa objesili pločicu: „Mene možete otpustiti.“ Ako mislite da možete sakriti strah, grdno griješite. Uzgredne geste, prizvuk intonacije u glasu nekad govore više od riječi. Izgubivši samouvjerenost, više niste tako učinkovit radnik kao prije. Ono što je prije uspijevalo lako

više ne uspijeva. Općenito, dolazi do napetosti sa suradnicima, jer su i oni u istom položaju. Nervozu prenosite i na obitelj, a ona vas umjesto podrške još i okrivljuje. Ukratko, pod stresom ste i više niste radnik, na prsima vam je pločica: „Spreman za otkaz.”

Uzrok straha od otpuštanja krije se u osjećaju krivnje koji tinja ili gori punim plamenom u vašoj podsvijesti. Koga će prvog otpustiti? One najgore. Ako si dopustite misliti da možete biti gori od drugih, sami ste se upisali na crnu listu. Riješite se osjećaja krivnje. Dopustite si raskoš da budete svoji. A ako vam to ne uspije, počnite tražiti drugi posao. Suvišni potencijal doživljaja rasipa se djelovanjem. Neki ljudi počinju potragu za novim poslom čim se zaposle. Oni to ne čine zato što odmah namjeravaju promijeniti posao. Osigurnina pojačava samouvjerenost, a u tom slučaju postoji rezervna varijanta. Ako ne strepите od svoje budućnosti, djelovanje sila ravnoteže neće vas dotaknuti.

Epidemija

Vjerojatno mislite da ne može biti ni govora o neakvim linijama života kada se čovjek razboli, jer su ga jednostavno zarazili. I imat ćete pravo, ali samo u tome da je čovjek dopustio da ga zaraze. Nikako ne želim reći da je bolesnik trebao hodati s povezom od gaze, jer to ga ne bi spasilo. Ne vjerujete? Ne mogu to dokazati, kao uostalom ni išta drugo o čemu se govori u ovoj knjizi. Ni vi nećete hodati uokolo s povezom od gaze u vrijeme epidemije gripe kako biste provjerili. Zato ću

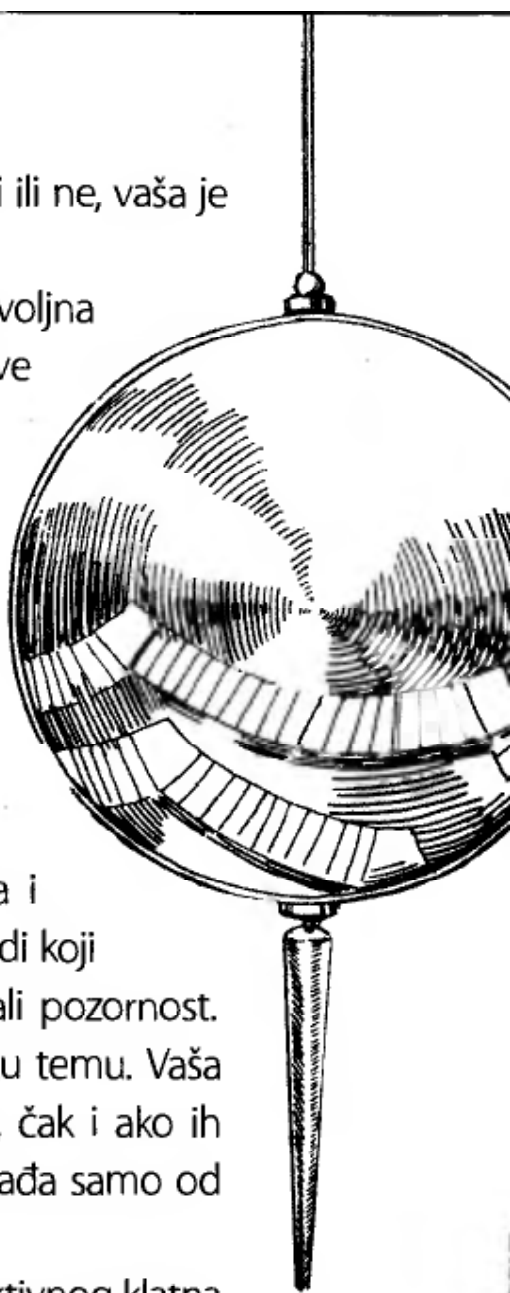
jednostavno govoriti ono što znam, a hoćete li povjerovati ili ne, vaša je stvar.

Opišimo povijest bolesti. Uzrok oboljenja je vaša dobrovoljna suglasnost da sudjelujete u igri zvanoj „epidemija“. Sve počinje od priča da negdje vlada epidemija, recimo gripe. Svim normalnim ljudima poznato je da se gripa lako prenosi zračno-kapljičnim putem. Kao svaki normalan čovjek dopuštate mogućnost da se to svakome može dogoditi. U glavi vam se odmah počinje vrtjeti film kako imate visoku temperaturu, kako kišete i kašljete. Od tog ste trenutka već u igri, jer odašiljete mentalnu energiju na frekvenciji destruktivnog klatna.

Podsvjesno već tražite potvrdu da epidemija nastupa i pozornost počinje raditi selektivno. Uokolo se pojavljuju ljudi koji kišu. Njih ionako uvijek ima, ali ranije niste na njih obraćali pozornost. Na poslu i kod kuće s vremena na vrijeme netko načne tu temu. Vaša pretpostavka da epidemija počinje dobiva nove potvrde, čak i ako ih posebno ne tražite niti vas tema osobito brine. To se događa samo od sebe.

Ako ste se od početka igre ugodili na frekvenciju destruktivnog klatna, vaša privrženost klatnu bit će sve jača, neovisno o svjesnom sudjelovanju. A ako ste spremni razboljeti se ili ste tako ugođeni, najaktivniji ste sljedbenik klatna. Naprotiv, odlučili ste ne razboljeti se i uvjeravate se da ste apsolutno zdravi i da se nećete razboljeti. Ništa od toga. Razmišljate o bolesti, znači zračite na frekvenciji bolesti. Usmjerenost misli na bolest ili protiv nje ništa ne znači. Drugim riječima, ako se nastojite uvjeriti da se nećete razboljeti, od početka dopuštate tu mogućnost i nikakva uvjeravanja neće pomoći.

Riječi izrečene naglas samo potresaju zrak, riječi same po sebi nisu ništa, ali vjera je moćna energija, iako se nju ne može čuti. Nećete se spasiti čak ni ako se cijepite. Svejedno ćete oboljeti u ovom ili onom obliku. Prvi simptom

bolesti stavlja vas pred izbor hoćete li se na kraju krajeva razboljeti ili ne. Slabo se protivite i mirite se s bolešću. To unosi konačni ispravak vašeg zračenja i prelazite na liniju života gdje bolest dolazi u punom programu.

Potaknuti prijelaz je počeo od trenutka prihvaćanja klatna. Ako istinski prezirete epidemiju, prijelaza neće biti. Ili, ako ste na dopustu, ni s kim niste u kontaktu, niste čuli za epidemiju, ništa o njoj ne znate, klatno vas neće dirati. Jednostavno je propalo u vakuum.

Niste razmišljali o tome zašto liječnike ne zaraze bolesnici? Mnogi čak smionu rade bez poveza od gaze. Ne radi se o tome da ne obolijevaju samo zato što su cijepljeni. Ne možeš se cijepiti od svih bolesti. Stvar je u tome što liječnici aktivno igraju igru klatna bolesti, ali uloga im je sasvim drukčija. Analogno tome možete promatrati stjuardese u zrakoplovu. Te dobre vile svima postojano preporučuju da svežu pojaseve, a same lepršaju kao kolibrići koji mogu stajati u zraku.

„A što je s dojenčadi oboljelom od side?“, pitat će sitničavi čitatelj. „Zar i ona odašilje energiju prijelaza?“ Prvo, ovdje razmatramo epidemiju kao tendenciju. Drugo, i ne nastojim dokazati nepostojanje zaraze, već samo odašiljanje mentalne energije na frekvenciji bolesti. Transurfing nije dogma i konačna instanca istine. Nijedna ideja nije apsolutna. Moguće je samo osvještivati zakonitosti. A istina je uvijek tu negdje, no gdje točno, ne zna se.

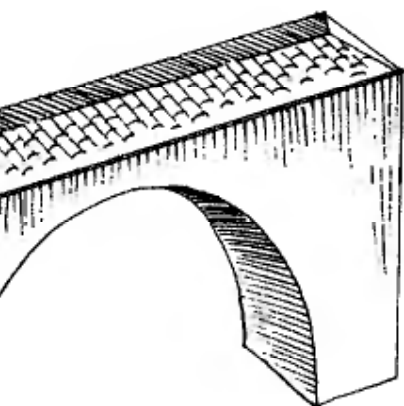
Panika

To je najintenzivniji i najbrži potaknuti prijelaz. Panika najkontrastnije podcrtava sve njegove karakteristike. Prvo, okretanje spirale je vrlo uporno, jer signal o stvarnoj opasnosti uvijek zvuči sasvim uvjerljivo i čovjek se odmah uključuje u igru destruktivnog klatna. Na taj način brzo dolazi do ubrzavanja njihanja klatna, praktički poput lavine.

Drugo, čovjek gotovo u potpunosti gubi kontrolu nad sobom, što znači da se pretvara u osjećajni prijemnik i istovremeno u aktivni prijenosnik njihanja klatna. I napokon, samo klatno nalazi idealnu materijalizaciju u obliku gomile.

Nažalost, svi ti čimbenici čine zadatak njegovog propadanja ili gašenja vrlo složenim. Čovjeku u tom trenutku ni ne pada na pamet razmišljati o borbi s njima.

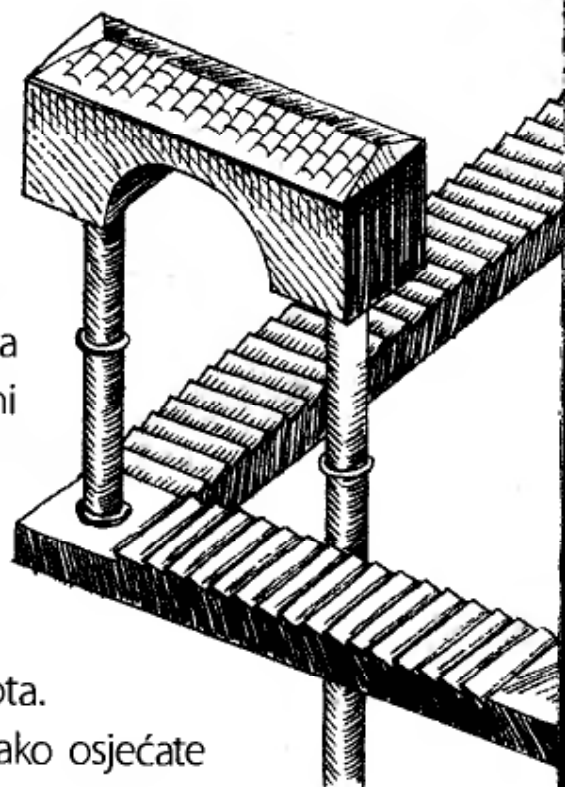
Isto tako, ako vlada sobom i ne paničari, postoji velika vjerojatnost da će spasiti život sebi i svojim bližnjima. Na primjer, na brodu koji tone uvijek se stvori gužva oko nekoliko spasilačkih čamaca, a istovremeno drugi čamci stoje prazni. A potreban je samo trenutak da pogledate uokolo. U tome i jest podmuklo svojstvo potaknutog prijelaza, jer on radi kao lijevak i usisava u sebe sve što mu se nađe blizu.

Neimaština

Kako se običan čovjek koji se rodio u zabiti može obogatiti? Kriminalni put nećemo razmatrati, kao ni predivne priče o milijunašima. Razmišljanja utemeljena na zdravom razumu neće nas nikamo odvesti. Kakva vam korist od uobičajene logike? Transurfing se ne uklapa u okvire zdravog razuma pa zato omogućuje da se učini ono što se smatra nemogućim.

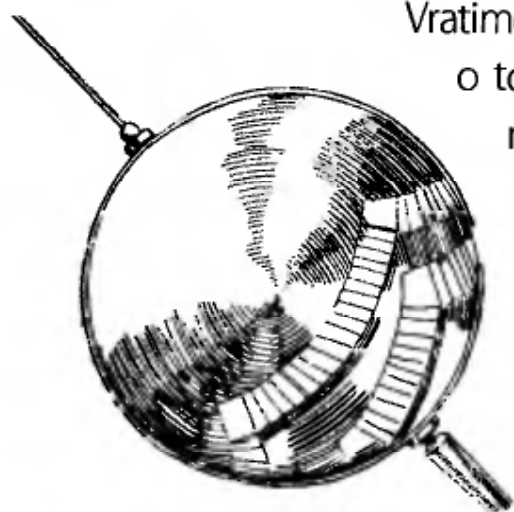
Djelujući logički, ljudi postižu odgovarajući rezultat. Ako se čovjek rodio u bijedi, nalazi se u okruženju neimaštine, naviknuo se na to i ugođen je na zračenje energije na frekvenciji linije svojeg siromašnog života. Prestrojiti se na liniju svog blagostanja dosta je teško ako osjećate

samo mržnju prema svojoj bijedi, zavist prema bogatima i imate želju da postanete materijalno zbrinuti. Rekao bih da je praktički nemoguće prijeći na liniju svojeg bogatstva ako imate u vidu samo te tri stvari. Razmotrimo zašto.

Vjerojatno je jedno od prvih dječjih otkrića činjenica da ako nešto ne želiš, ne znači da ćeš se toga i osloboditi. Katkad se iz duše jednostavno otme krik očaja: „Ali ja to ne želim! Ja to mrzim! Zašto me ne ostavi na miru? Zašto se to uvijek događa meni?”

Slično pitanje negodujući postavljaju i odrasli, a ne samo djeca. Teško se pomiriti s takvim stanjem da nešto ne želiš, a to se svejedno dogodi, ili da nešto mrziš, a baš se to dogodi. Možemo mrziti svoju bijedu, posao, svoje tjelesne mane, susjede, luralice na ulici, alkoholičare, narkomane, pse, lopove, bandite, ishitrenu mladež, vladu... Što ih više mrzite, češće ćete ih sretati u životu. I već znate zašto. Događa se da mislite o tome, što znači da zračite na frekvenciji linije života gdje predmeta vašeg nezadovoljstva ima napretek. Nije važno kakva je polarnost tog zračenja: „sviđa” li vam se ili „ne sviđa”. Čak je učinkovitije nesviđanje, jer su osjećaji jači. S druge strane, ono što vam je neugodno za vas je destruktivno klatno i stoga ga svojim doživljajima još više njišete. I napokon, ako aktivno mrzite, stvarate suvišni potencijal. Sile ravnoteže bit će usmjerene protiv vas, jer im je lakše ukloniti jednog protivnika nego mijenjati svijet koji nekom ne odgovara. Možete zamisliti koliko se štetnih činjenica nalazi u negativnom odnosu prema životu!

Vratimo se čovjeku koji se rodio u neimaštini. On mašta o tome da postane bogat. Ali jasno je da jedna želja ništa ne mijenja. Može se ispružiti na kauču i lijeno maštati: „Ne bi bilo loše sada imati zdjelicu jagoda. A odakle mi, pa zima je.” Upravo tako o bogatstvu mašta siromašan čovjek.

Ako čovjek nije spreman djelovati kako bi postigao ono što želi, to neće ni ostvariti. A on ne djeluje iz uvjerenja da ionako ništa od toga

neće ni biti. I to je zatvoreni krug. Želja nema nikakvu snagu. Ona ne može ni prstom mrdnuti. To čine namjere, odnosno odlučnost djelovanja. Namjera u sebi također uključuje spremnost imanja. Čovjek može reći: „Eh, to mi nećeš uzeti! To je tako jednostavno, jer želim biti bogat!”

Ne, opet između „želim” i „spreman sam postati” leži duboka provalija. Na primjer, siromašan čovjek se „ne osjeća ugodno” u bogatom stanu ili u skupoj trgovini čak ako sebe i druge iz petnih žila nastoji uvjeriti u suprotno. U dubini duše smatra da svega toga nije dostojan. Bogatstvo ne ulazi u zonu ugone siromaha: ne zato što je neugodno biti bogat, već zato što mu je bogatstvo strano. Novi je naslonjač raskošniji, ali je stari ugodniji.

Siromašnima je poznata samo izvanjska strana bogatstva: raskošne kuće, skupi automobili, nakit, klubovi... Ako siromašnog čovjeka stavite u takav stan, on će se osjećati neugodno. Ako mu daš aktovku punu novca, počeo će izvoditi svakakve gluposti i na kraju krajeva sve će potrošiti. Frekvencija energije koju on odašilje nalazi se u oštrom nesuglasju s takvim životom. I sve dok siromah ne pusti atribute bogatstva u zonu svoje ugodnosti, dok se ne osjeti vlasnikom skupih stvari, ostat će siromašan čak i ako nađe blago.

Još jedna prepreka na putu do bogatstva je zavist. Kao što znamo, zavidjeti znači mučiti se tuđim uspjehom. U tom smislu taj osjećaj ne nosi u sebi ništa konstruktivno. Zato u zavisti postoji snažan destruktivni element. Psihologija čovjeka je postavljena na sljedeći način: ako zavidi na onom što bi i sam htio imati, svojski to nastoji omalovažiti. Ovo je logika „crne zavisti”: „Zavidim mu na onom što ima. Ja to nemam niti ću ikad imati. Po čemu sam ja gori od njega? Znači, ta stvar koju on ima je loša i meni ne treba.”

Tako želja da nešto imamo prelazi u psihološku zaštitu, a zatim prerasta u odbacivanje. Odbacivanje je slabašno, jer podsvijest sve shvaća doslovno. Svijest omalovažava predmet zavisti samo prividno, za samosmirenje, a

podsvijest sve shvaća ozbiljno. I čini medvjedu uslugu, čineći sve kako se ne bi dobilo ono omalovaženo i odbačeno.

Na taj način vidite kakve čvrste sile drže čovjeka na siromašnoj liniji života. Još se dramatičnije odvijaju zbivanja pri potaknutom prijelazu s materijalno zbrinute na bijednu liniju života. Zna se dogoditi da imućan čovjek

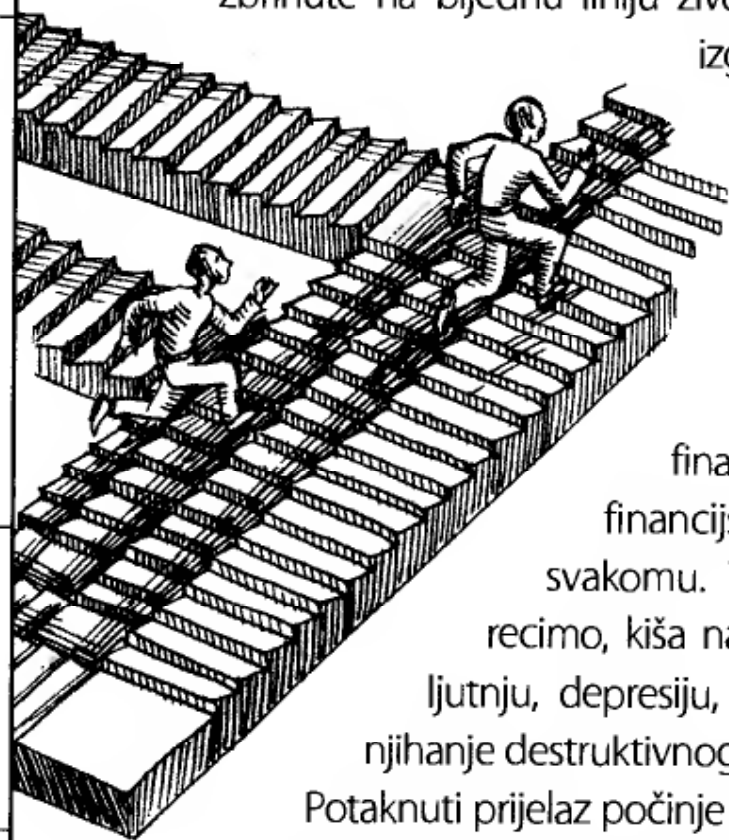
izgubi sve i nađe se na ulici. Sva je podlost potaknutog prijelaza u neimaštinu u tome što se spirala na početku svijala polako, neprimjetno, a zatim sve strmoglavije tako da ju se ne može zaustaviti.

Ta se spirala počinje svijati u trenutku finansijskih teškoća. Znajte da se povremene finansijske teškoće mogu dogoditi uvijek i svakomu. To je svakodnevna neizbježnost kao, recimo, kiša na dan izleta. Ako zbog toga ne osjetite ljutnju, depresiju, nemir ili ne postanete kivni na život, njihanje destruktivnog klatna neće dobiti poticaj i ugasit će se.

Potaknuti prijelaz počinje ako ste se uhvatili za kraj spirale. Kako bi se spirala zavrtjela potreban je vaš odziv destruktivnom klatnu.

Prva vaša reakcija je nezadovoljstvo. Za klatno je to tek slaba podrška i ako se na tome zadržite, ono će se ugasiti. Druga reakcija je negodovanje, a to je već jači osjećaj: klatno je živnulo duhom i pojačava informaciju da je za vaše finansijske teškoće netko kriv. Na taj drugi trzaj odgovarate negativnim odzivom ili djelovanjem u smjeru krivaca. U tom je trenutku destruktivno klatno već sasvim oživjelo i započinje novi krug spirale: redovna plaća će vam se smanjiti, cijene će skočiti ili ćete morati otplatiti dug.

Obratite pozornost: u toj fazi još niste svjesni da se pokrenuo neki proces. Jednostavno se može činiti da su se stvorile neugodne okolnosti. Ustvari je to već usmjereni proces koji potičete sami odgovarajući na gibanje klatna.

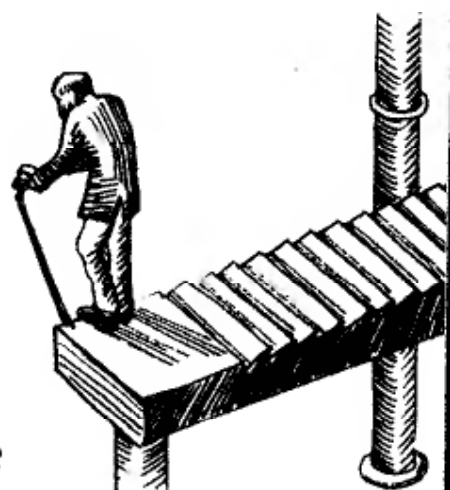

Frekvencija vašeg energetskog zračenja sve se više prestrojava s linije gdje ste uspješni na linije gdje ste prikraćeni i ogorčeni. Stoga i prelazite na linije koje odgovaraju tim novim parametrima.

I tako se vaš položaj sve više otežava. Odasvud počinju dolaziti loše vijesti: cijene rastu, posao u vlastitom poduzeću ide loše. Počinjete aktivno raspravljati o lošim vijestima s poznanicima i bliskima. Rasprava u pravilu vodi destruktivnom mlazu, odnosno žalbama, nezadovoljstvu i agresiji na račun onih koje smatramo krivima. To je osobito izraženo u tvrtkama gdje posao jako loše ide. U njima dan počinje s pretpostavkom da „novca nema” kao s jutarnjom molitvom.

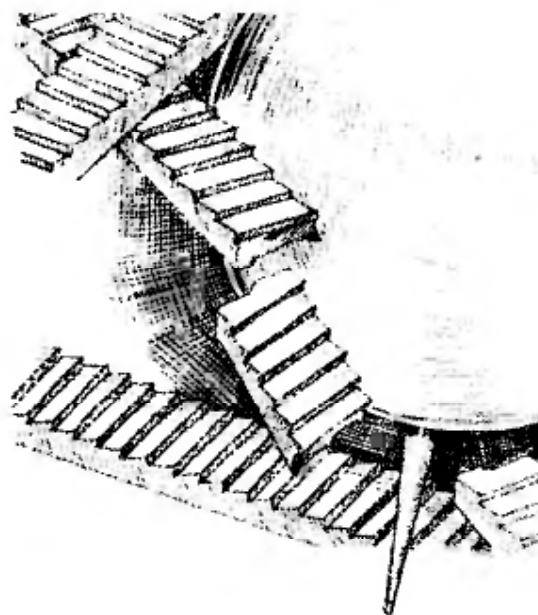
U toj vas je fazi spirala već u potpunosti zahvatila i vaša je frekvencija ugođena na frekvenciju destruktivnog klatna. Ako posao ide sve gore, obuzet će vas nemir. Energija nemira, bez obzira što nije velika, odlično odgovara klatnu i ono se sve bolje njiše. U takvom ćete stanju oko sebe neizbježno stvarati suviše potencijale: nezadovoljstvo, agresiju, depresiju, apatiju, uvrijeđenost i tako dalje. Budući da su se destruktivnom klatnu pridružile sile ravnoteže, situacija se otima kontroli i počinje se kretati kao lavina. Osjećate strah i upadate u same teškoće.

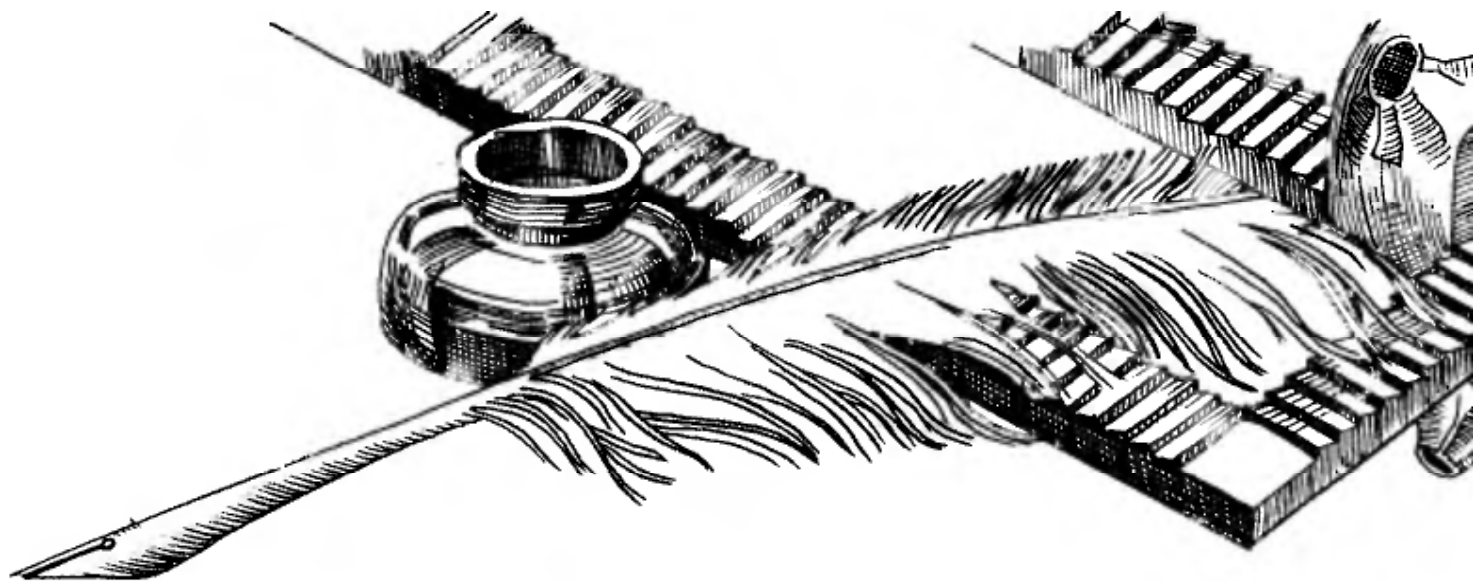
Kao da vas je netko uzeo za ruku i zavrteo, a onda naglo bacio. Odletjeli ste u stranu, pali i ostali ležati u stanju šoka. Strašna slika. A sve je počelo s nevelikim financijskim teškoćama. Klatno ne treba vaš novac, njega zanima negativna energija koju odašiljete dok novac odlazi od vas. Na kraju, kada se spirala zavrtjela, nesretnik je u najboljem slučaju izgubio mnogo, a u najgorem sve. Destruktivno klatno više se ne zanima za njega, jer mu nema što uzeti. Nadalje se zbivanja mogu odvijati na različite načine: nesretnik će ili ostati ležati na neuspješnoj liniji života, ili će se početi s mukom koprcati. Takav potaknuti prijelaz može se dogoditi svakom čovjeku pa i većoj grupi ljudi. U drugom slučaju, kao što znate, to nije samo spirala, već pravi vrtlog iz kojeg se jako teško izvući.

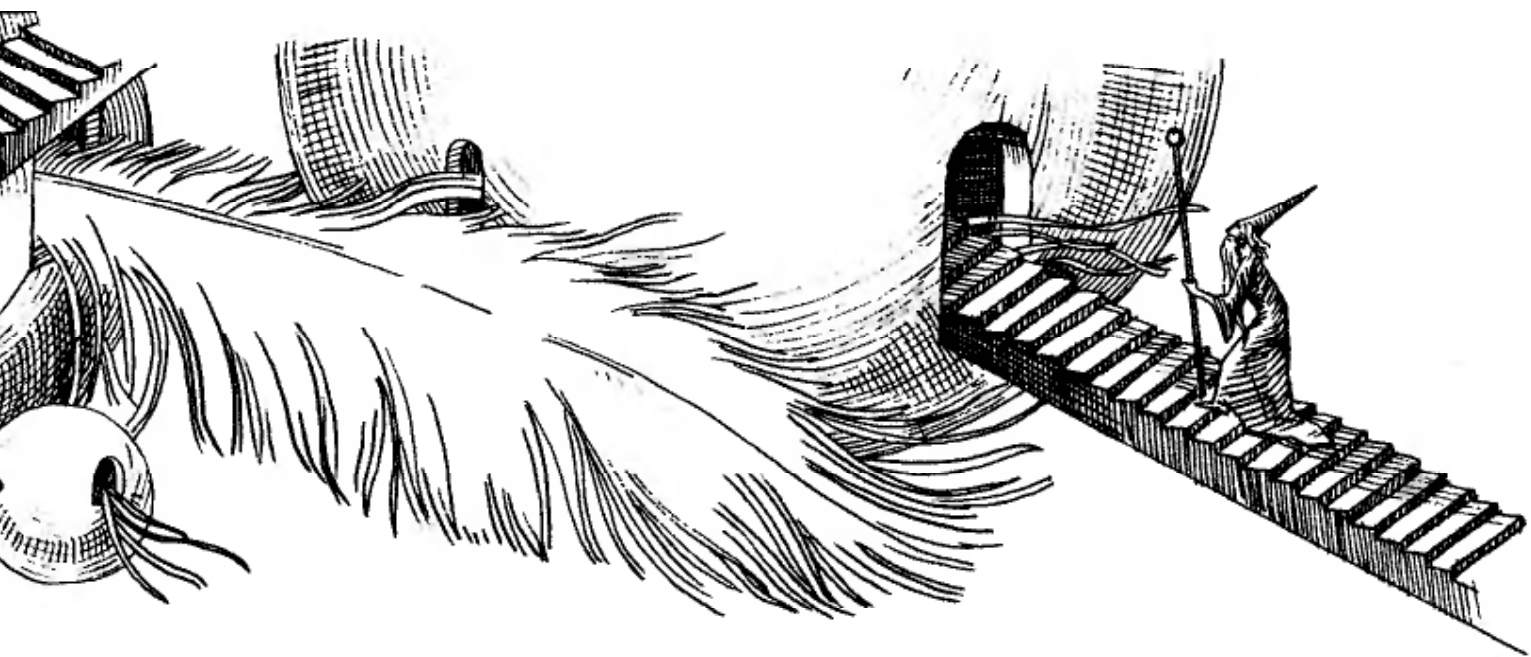
Jedino sredstvo protiv potaknutog prijelaza: ne dati se zahvatiti krajem spirale, ne ući u igru destruktivnog klatna. Nije dovoljno samo poznavati kako taj mehanizam funkcionira. Njega se treba uvijek *sjetiti*. Vaš Čuvar ne smije spavati. Opomenite se svaki put kad po navici kao u snu prihvaćate igru klatna, odnosno iskazujete nezadovoljstvo, negodovanje, osjećate nemir, sudjelujete u destruktivnim raspravama i tako dalje. Zapamtite: sve što izaziva vašu negativnu reakciju posljedica je provokativnog djelovanja destruktivnih klatna. I u snu se upravo to događa: dok ne shvatite da je to san, marioneta ste u tuđoj igri i sve se može pretvoriti u noćnu moru. Čim se trgnete, riješite se navike i spoznate pravila igre, postajete gospodar situacije, a ne žrtva okolnosti dok su svi oko vas poput zombija.

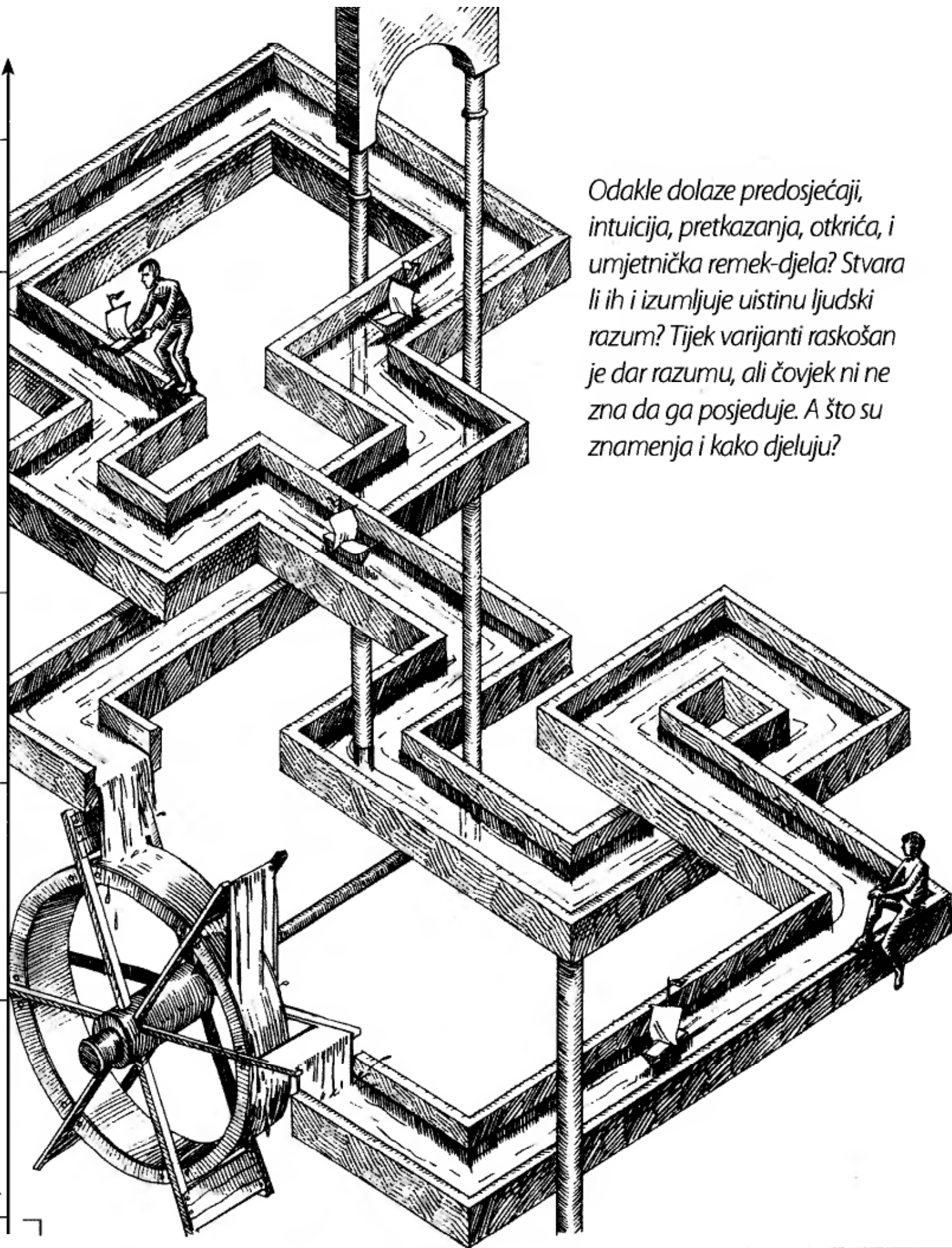
Sažetak

- *Svaki čovjek stvara pojedinačni sloj svijeta u kojem živi.*
- *Svijet ljudi u potpunosti se sastoji od pojedinačnih slojeva, koji se slažu jedan na drugi.*
- *Odašiljući negativnu energiju, čovjek sam pogoršava sloj svog svijeta.*
- *Agresija se pogrešno smatra snagom, a nezadovoljstvo normalnom reakcijom.*

- *Odziv na negativan događaj potiče prijelaz na negativne linije života.*
- *Potaknuti prijelaz uključuje negativan događaj u sloj pojedinog čovjeka.*
- *Ne puštajte bilo kakvu negativnu informaciju u sloj svojeg svijeta.*
- *Ne puštati ne znači izbjegavati, već namjerno ignorirati, ne zanimati se za to.*

Odakle dolaze predosjećaji, intuicija, pretkazanja, otkrića, i umjetnička remek-djela? Stvara li ih i izumljuje uistinu ljudski razum? Tijek varijanti raskošan je dar razumu, ali čovjek ni ne zna da ga posjeduje. A što su znamenja i kako djeluju?

Tijek varijanti

Kada se krećete po tijeku, svijet vam ide ususret.

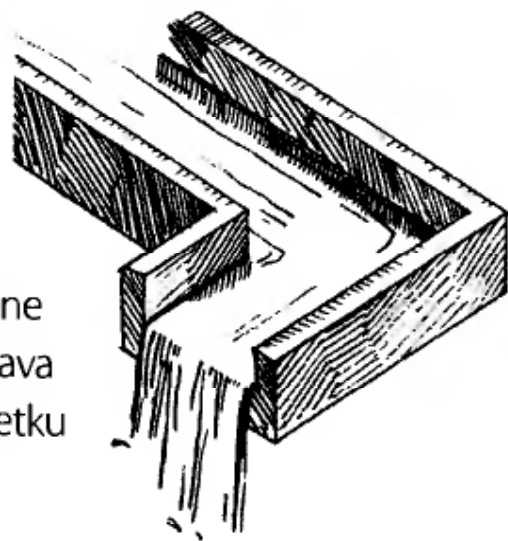
Polje informacija

Prostranstvo varijanti je polje informacija ili energetska matrica, *obrazac onoga što i kako treba biti*. Kada energija, ugođena na određeni sektor matrice, počne taj sektor „osvjetljavati“, obrazac se realizira kao materijalni oblik. Postavlja se pitanje: je li moguće iskoristiti tu informaciju dok leži u nerealiziranom obliku?

Može se reći da se time bavimo svaki dan. Svijest ne zna čitati informaciju iz prostranstva varijanti. Zato podsvijest izlazi izravno na polje informacije. Baš odatle dolaze predosjećaji, intuicija, pretkazanja, otkrića, a također i umjetnička djela.

Informacija dolazi u svijest ili iz vanjskog svijeta kao interpretacija izvanjskih podataka ili iz podsvijesti na intuitivnoj razini. Podaci zapisani u polju su, grubo govoreći, istina u čistom obliku. Drugim riječima, objektivna informacija lišena interpretacije. Kada istina prolazi kroz filter razuma, pretvara se u interpretaciju, odnosno u znanje. Sva živa bića prihvaćaju istinu u svojoj interpretaciji. Kokoš uopće ne vidi i ne shvaća svijet kao čovjek. Čak različiti ljudi vide i shvaćaju istu stvar na različite načine. Zato je znanje više-manje iskrivljen oblik istine.

Podaci se u polju informacija pojavljuju u obliku složene energetske strukture. U njemu je zapisano sve što prisiljava materiju da se kreće prema određenim zakonima. U početku

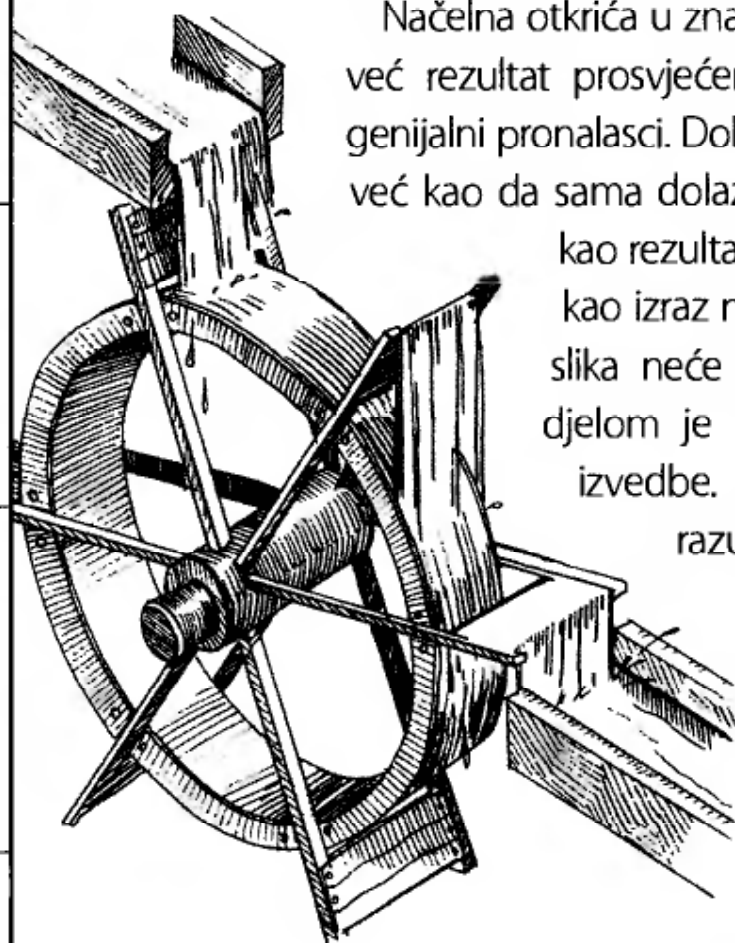
podatke iz polja informacija prihvaća podsvijest (duša), a zatim ih svijest (razum) prevodi u opis riječima ili simbolima. Tako se rađa otkriće ili nešto novo: glazba, umjetnička djela, odnosno ono što čovjek nije mogao izravno vidjeti ili saznati. Na taj se način javljaju intuitivna znanja i predosjećaji.

Moguće je da vas sve ovo šokira i izaziva nevjericu. Zar razum ne može sam stvoriti ništa novo, već jednostavno dobiva podatke iz polja informacije? Nije baš tako. Razum može iskonstruirati novi predmet ili riješiti zadatak, operirajući poznatim stvarima i logičkim sklopovima. Drugim riječima, razum može sagraditi novu kuću od starih cigli. No, dobiti nešto novo, odnosno nešto što se ne konstruira iz starog, ne može.

Načelna otkrića u znanosti nisu rezultat logičkog rasuđivanja, već rezultat prosvjećenja, saznanja niotkuda. To su, čini se, genijalni pronalasci. Dobra se glazba ne stvara odabirom nota, već kao da sama dolazi. Umjetnička remek-djela ne nastaju kao rezultat profesionalne tehničke izvedbe, već kao izraz nadahnuća. Tehnički idealno naslikana slika neće obvezno postati remek-djelo. Remek-djelom je čini ono što stoji iza okvira tehničke izvedbe. Poezija koja dira u dušu ne nastaje iz razumnog izbora pravilnih rima, već dolazi iz dubine duše.

Stvaralaštvo utemeljeno na nadahnuću i prosvjećenju nema ništa zajedničko s razumom. Razum tek kasnije stvara proizvode takvog stvaranja svojim atributima. Na primjer, razum može savršeno

prekopirati staro remek-djelo, no nije u stanju stvoriti novo. Razum analizira podatke dobivene iz podsvijesti, iz polja informacija, te ih simbolički oblikuje kao slike, melodije, stihove, formule, sheme i tako dalje.

Nama još nije dano znati na koji način podsvijest dobiva pristup u polje informacija. Možemo samo svjedočiti kako do toga pristupa dolazi. Primjer toga je vidovitost, odnosno sposobnost poimanja događaja koji su se ili dogodili u prošlosti, ili se još nisu dogodili, ili se događaju izvan vidokruga vidovnjaka. Ne možemo shvatiti mehanizam tih pojava pa ih proglašavamo paranormalnima. Klatna temeljne znanosti koja ne žele priznati svoju nemoć, slične pojave ne shvaćaju ozbiljno. Bez obzira na to što ih ne možemo objasniti, one ne prestaju biti činjenicama i ne bi ih trebalo olako odbaciti.

Postoje ljudi koji vide događaje u polju informacija tako jasno kao da su im se dogodili pred očima u svijetu materijalne realizacije. Takvi ljudi imaju sposobnost točno se ugoditi na realizirane sektore u prostranstvu varijanti. Na primjer, kako bi se usmjerio na sektor nestalog čovjeka, vidovnjak mora pogledati njegovu fotografiju ili ovlaš dodirnuti njegove stvari. Uslugama takvih vidovnjaka katkad se koristi i policija.

Ali ne vide svi tako jasno, pa dolazi do pogrešaka. Dvije su vrste pogrešaka. Prva je povezana s tim da je vidovnjak ugođen na sektor koji nije realiziran, niti će biti realiziran. Različiti se sektori, ovisno o relativnoj udaljenosti, mogu mnogo ili malo razlikovati u scenarijima i scenografijama. Drugi uzrok leži u interpretaciji podataka. Na primjer, drevni su vidovnjaci i proroci, vidjevši neobične scene iz budućnosti, interpretirali događaje u skladu sa svojom razinom znanja. Zato su pretkazanja često netočna.

Hoćete li povjerovati u sve to ili ne, stvar je vašeg izbora. Nemojte zaboraviti da transurfing nije opis poretka ovog svijeta, već tek model, koji omogućuje iskorištavanje zakona svijeta sebi u korist. Transurfing također nije granitni spomenik s natpisom „U ovom grmu leži zec.“ Istina je, kao što znate, uvijek tu negdje. Tvrdnja da je čovjek sposoban sintetizirati sve novo pomoću svog razuma također je samo pretpostavka. Jednostavno smo se davno naviknuli na taj model i on nam je ugodan. Treba primjetiti da je takva shema života iz navike jednako dokaziva kao i model transurfinga. Događa li se to ovako ili onako, načelno nam nije jako važno. Činjenica je da podaci iz prostranstva

varijanti na neki način dolaze do nas u obliku različitih nagovještaja, viđenja, prosvjećenja, znakova. Moramo, koliko možemo, shvatiti njihovo značenje.

Znanja niotkuda

Jasno čitati podatke iz polja informacije mogu samo vrlo rijetke, jedinstvene ličnosti. Većina ljudi prima samo odjeke tih podataka u obliku letimičnih predosjećaja i nejasnih znanja. Ljudi koji se bave znanošću i stvaralaštvom dolaze do prosvjećenja nakon dugih dana ili godina promišljanja. Novo je otkriće teško dostižno jer se frekvencija mentalnog zračenja, koliko god mi razmišljali, najlakše ugađa na već realizirane sektore prostiranja varijanti. Načelno nove stvari uvijek leže u nerealiziranim sektorima. A kako se ugoditi na njih? Do danas to još nismo saznali.

Kada potraga za novim rješenjem u realiziranim sektorima ne daje rezultata, podsvijest na neki slučajan način zahvaća nerealizirani sektor. Ti se podaci ne pojavljuju u obliku svakodnevnih simboličkih interpretacija, jer su za svijest neodređena i nejasna informacija. Ako mozak uspije uhvatiti bit te informacije, dolazi do prosvjećenja i jasnog razumijevanja.

U mehanizmima rada svijesti i podsvijesti mnogo je nejasnoća i proturječja. Nećemo se baviti svim tim problemima, već ćemo promotriti tek pojedine njihove aspekte. Kako se ne bismo bunili u terminologiji i semantici, radi jednostavnosti sve povezano sa sviješću nazivat ćemo razum, a ono s podsvijesti duša.

Kad bi razum shvaćao sve što mu duša želi reći, čovječanstvo bi dobilo izravan pristup polju informacija. Teško je zamisliti kakve bi visine dosegla naša civilizacija u tom slučaju. No, ne samo da razum ne zna slušati već ni ne želi. Čovjekova je pozornost neprestano zauzeta ili predmetima vanjskog svijeta ili unutarnjim promišljanjem i doživljajima. Unutarnji monolog skoro nikada ne prestaje i nalazi se pod kontrolom razuma. A razum pak ne sluša slabe signale

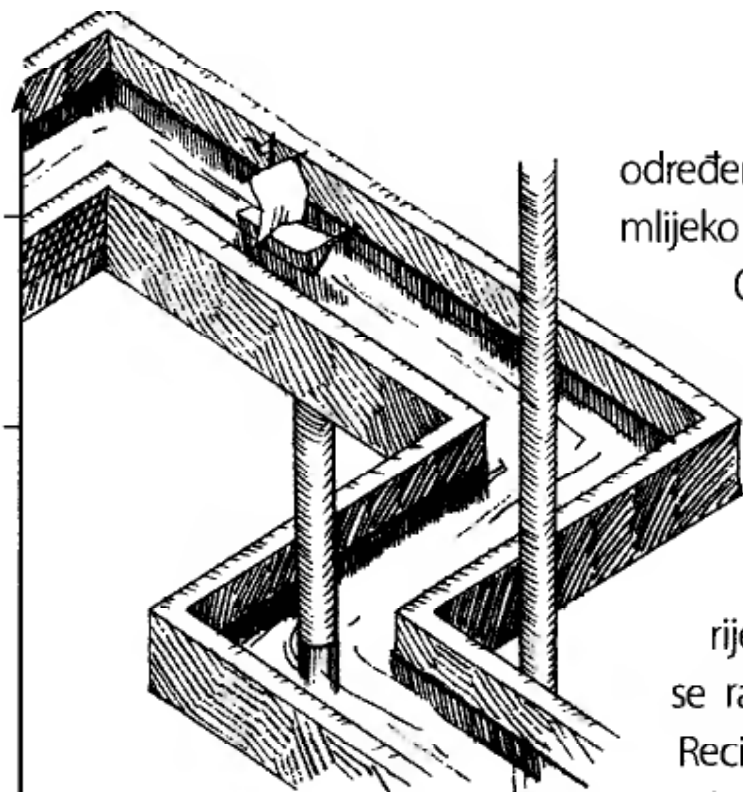
duše i autoritativno tvrdi svoje. Kada razum „misli“, on operira kategorijama kojima je označio svojstva vidljivih predmeta i realiziranih sektora. Drugim riječima, on misli pomoću utvrđenih *konvencionalnih znakova*: simbola, riječi, pojmova, shema, pravila i tako dalje. On se trudi svaku informaciju rastaviti na pločice odgovarajućeg obilježja.

Obilježja su dana svemu što postoji u svijetu oko nas: nebo je plavo, voda mokra, ptice lete, tigrovi su opasni, zimi je hladno i tako dalje. Ako je informacija dobivena iz nerealiziranog sektora, još nema razumska obilježja i razum je prihvaća kao neko nerazumljivo znanje. Ako uspije unijeti nova obilježja tog znanja ili ga objasniti u granicama starih obilježja, rađa se otkriće.

Načelno novom znanju uvijek je jako teško naći obilježje. Zamislite čovjeka koji prvi put čuje glazbu. Glazba je također informacija u obliku zvukova. Kada razum dobije tu informaciju, on zna, ali ne shvaća. Ona još nema obilježja. Shvaćanje se javlja kasnije kada čovjek više puta čuje glazbu i kad se upozna sa svim njezinim obilježjima i objektima: glazbenicima, instrumentima, notama, pjesmama. No, kada je razum prvi put čuo glazbu, za njega je to bilo sasvim realno znanje, ali i nepojmljiva tajna.

Pokušajte malom djetetu objasniti obilježje boje, na primjer, da je mlijeko bijelo. Dijete se tek počinje koristiti apstraktnim kategorijama i postavit će hrpu pitanja. Jasno mu je što je mlijeko. A što znači bijelo? To je boja. A što je boja? To je svojstvo predmeta. A što je svojstvo? Što je predmet? I tako u beskraj. Lakše je ne objašnjavati, već mu pokazati predmete različitih boja. Djetetov će razum obilježiti po čemu se predmeti razlikuju u obliku apstraktne kategorije boje. Tako on daje određenja i obilježja svemu što ga okružuje, a zatim misli koristeći se tim određenjima. Duša se, za razliku od razuma, ne koristi

određenjima. Kako mu ona može objasniti da je mlijeko bijelo?

Otkad je razum počeo misliti pomoću apstraktnih kategorija, veza između njega i duše postupno je atrofirala. Duša se ne koristi tim kategorijama. Ona ne razmišlja i ne govori, već osjeća ili zna. Ona ne može izraziti riječima i simbolima ono što zna. Zato se razum ne može dogovoriti s dušom. Recimo da se duša ugodila na nerealizirani sektor i saznala nešto čega još nema u materijalnom svijetu. Kako može tu informaciju dovesti do razuma?

Osim toga, razum je stalno zauzet svojim blebetanjem. On smatra da je sve moguće razumno objasniti i stalno kontrolira sve informacije. Od duše dolaze samo nejasni signali koje razum ne može uvijek odrediti pomoću svojih kategorija. Nejasni osjećaji i znanja duše natapaju se u gromoglasnim mislima. Kada kontrola razuma oslabi, u svijest se probijaju intuitivni osjećaji i znanja.

To se javlja kao nejasan predosjećaj koji također nazivaju i unutarnjim glasom. Razum se udaljio – čujete osjećaje ili znanja duše. Upravo je to *šum jutarnjih zvijezda*, glas bez riječi, razmišljanje bez misli, zvuk bez glasnoće. Nešto shvaćate, ali nejasno. Ne mislite, već intuitivno osjećate. Svatko je nekad osjetio što je intuicija. Na primjer, osjećate da netko treba doći, ili da se nešto treba dogoditi, ili *nešto jednostavno znate bez objašnjenja*.

Razum je stalno zaposlen generiranjem misli. Glas duše doslovno je zaglušen tom „miješalicom misli” i zato su intuitivna znanja teško dostupna. Kad bismo zaustavili tijek misli i jednostavno promotrili vakuum, mogli bismo čuti šum jutarnjih zvijezda, unutarnji glas bez riječi. Duša može naći odgovore na mnoga pitanja osluhnemo li njezin glas.

Naučiti dušu da se svrsishodno ugađa na nerealizirane sektore i natjerati razum da sluša ono što hoće reći duša, dosta je teško. Počnimo od malih stvari. U duši su dva dovoljno jasna osjećaja: duševna uroda i neuroda. Razum ima obilježja tih dvaju osjećaja: „meni je dobro“ i „meni je loše“, „smiren sam“ i „brinem se“, „svidja mi se“ i „ne svidja mi se“.

U životu na svakom koraku moramo odlučivati hoćemo li učiniti ovo ili ono. Materijalna se realizacija u prostanstvu varijanti premješta, a rezultat toga je ono što nazivamo svojim životom. Ovisno o našim mislima i djelima realiziraju se ovi ili oni sektori. Duša ima pristup u polje informacija. Na neki način ona vidi ono što leži ispred, vidi sektore koji još nisu realizirani, ali koji se približavaju. Ako se urodila na sektor koji još nije realiziran, zna što je čeka: uroda ili neuroda. Te osjećaje duše razum prima kao nejasne osjećaje duševne urode ili neurode.

Duša jako često zna što je čeka. I ona slabim glasom nastoji to javiti razumu. A on je uopće ne sluša ili ne pridaje značenje nejasnim predosjećajima. Razum je zahvaćen klatnima, vrlo zaposlen rješavanjem problema i uvjeren u ispravnost svojih postupaka. On donosi energične odluke, upravlja logičkim prijelazima i zdravim rasuđivanjem. No, sasvim je jasno da razumsko promišljanje uopće ne jamči pravo rješenje. Duša, za razliku od razuma, ne razmišlja. Ona osjeća i zna – i stoga ne griješi. Kako često ljudi izjave: „Pa ja sam znala (znao) da iz toga neće izaći ništa dobro!“

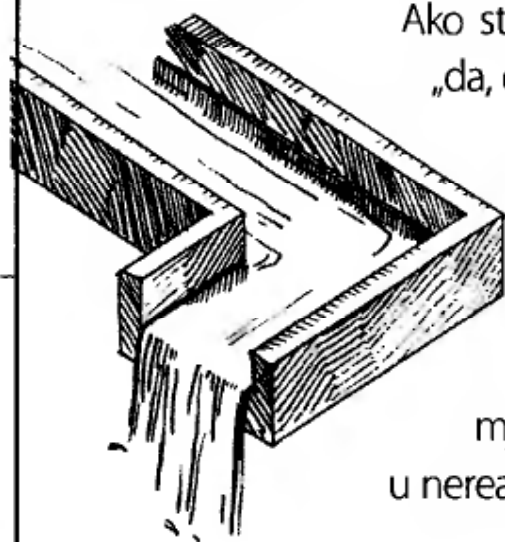
Zadatak se sastoji u tome da treba naučiti odrediti što duša govori razumu u trenutku donošenja odluke. A to i nije tako teško. Potrebno je samo narediti svom Čuvaru da obraća pozornost na stanje udobnosti duše. Vi donosite neku odluku. Vaš je razum u potpunosti zahvaćen klatnom ili zagušen rješavanjem zadatka. Kako biste čuli šum jutarnjih zvijezda, dovoljno je da se na vrijeme *sjetite* kako trebate obratiti pozornost na svoje duševno stanje. To je toliko trivijalno da uopće nije zanimljivo. No, to je tako. Problem je samo u tome da *obratite pozornost* na svoje osjećaje. Ljudi su skloniji vjerovati argumentima

razuma nego svojim osjećajima. Zato su se i odviknuli obraćati pozornost na stanje duševne udobnosti.

U glavi vrtite jednu od varijanti rješenja. Razum ne upravlja osjećajima, već zdravim rasuđivanjem. Uopće nije sklon prihvaćati bilo kakve osjećaje. Ako ste se uspjeli *sjetiti*, obratite pozornost na to što *osjećate*. Nešto vas drži na oprezu, brine vas, upozorava na opasnost ili vam se ne sviđa? Donijeli ste odluku. Natjerajte razum da na trenutak zašuti i zapitajte se: „Je li mi dobro ili loše?” Zatim se prebacite na drugu varijantu rješenja i opet se zapitajte: „Je li mi dobro ili loše?”

Ako nemate jednoznačan osjećaj, razum vas još uvijek slabo sluša. Neka vas vaš Čuvar češće tjera da obraćate pozornost na stanje svoje duševne ugone. Moguće je da je sam odgovor na vaše pitanje višeznačan. U tom se slučaju nemojte pouzdati u tako neodređene podatke. Preostaje vam djelovati tako kako naređuje razum. Ili bar pojednostaviti pitanje.

Ako ste uspjeli dobiti jednoznačan odgovor „da, dobro mi je” ili „ne, loše mi je”, čuli ste šum jutarnjih zvijezda. Sada znate odgovor. To ne znači da ćete postupiti u skladu s naredbama duše. Nemamo uvijek volje za svoje postupke. No, u krajnjoj mjeri, znat ćete što možete očekivati u nerealiziranom sektoru.

Molitelj, Uvrijeđeni i Ratnik

U životnim situacijama postoje dvije krajnosti ponašanja: ploviti kako nas voda nosi poput bezvoljne papirnatice lađice ili veslati protiv struje, uporno ustrajući po svome.

Ako čovjek ne djeluje, ne preuzima inicijativu, ničemu ne teži i samo postoji, život upravlja njime. U tom slučaju čovjek postaje marioneta klatna i ona upravlja njegovom sudbinom po svom nahođenju. Zauzimajući takav položaj, čovjek se odriče biranja svoje sudbine. Njegov je izbor u tome što mu je sudbina predodređena: što mora, to će i biti. Slažući se s tom tvrdnjom, čovjek potvrđuje da sudbini ne može pobjeći. I u potpunosti ima pravo, ako u prostranstvu varijanti za njega postoji i ta varijanta. Nakon takvog izbora čovjeku preostaje samo bespomoćno kukati zbog sudbine i uzdati se u više sile.

Predavši svoju sudbinu u tuđe ruke, čovjek može izabrati dva puta kroz život. Krećući se prvim putem, može se smiriti i *moliti* za milostinju svog života, obraćajući se molbama klatnima ili nekim višim silama. Klatna sprečavaju Molitelja u poslu i on cijeli život povija leđa i dobiva skromna sredstva za preživljavanje. Molitelj se naivno obraća višim silama, no nije im stalo do njega.

Molitelj odbacuje odgovornost za svoju sudbinu i govori: „Sve je volja Božja.“ Kad bi bilo tako, bilo bi dovoljno zamoliti Boga, a Bog je milostiv i dat će. „Brda i doline! Rijeke i mora! O nebo! O zemljo! Svim vam se silama klanjam! Ispunjavaju me vjera i strahopoštovanje. Vjerujem da ćete mi pomoći da kupim jutarnje novine!“ Što je? Malo je pretjerano? Ni najmanje, jer za svemoguće više sile jutarnje novine i dvorac nemaju razlike. Sve je moguće. Znači, molio je loše. I što sad? Neka moli i dalje.

Evo jedne anegdote. Čovjek leži na kauču i moli se: „Gospodine, pomogni mi da se obogatim, jer ti sve možeš. Vjerujem u tvoju svemoć. Uzdam se u tvoje milosrđe.“ A Bog će na to ljutito: „Pa barem kupi listić lutrije!“ To je jako ugodan položaj: odbaciti odgovornost i istovremeno se koprcati u vlastitoj unutarnjoj važnosti. Gdje je tu važnost? Čovjek je umislio da je toliko važna osoba da pretpostavlja da će se Bog u svoj svojoj svemoći i milosrđu brinuti za njegovo blagostanje. Bog je ionako čovjeku dao mnogo. Dao mu je slobodu izbora, a on zbog svoje infantilnosti ne želi uzeti taj dar i vječno je nezadovoljan.

Infantilnost nalazi svoje opravdanje u tome što se na putu do cilja pojavljuje mnoštvo prepreka. Čovjeku vječito nešto smeta. A smetaju mu sile ravnoteže i klatna koja niču zbog suvišnih potencijala važnosti koje je sam stvorio. To ispada kao u dječjoj igri: „Gušćice, gušćice! Ga, ga, ga! Hoćete li jesti? Da, da, da. Onda poletite. Ne možemo! Sivi vuk pod planinom ne pušta nas kući!”

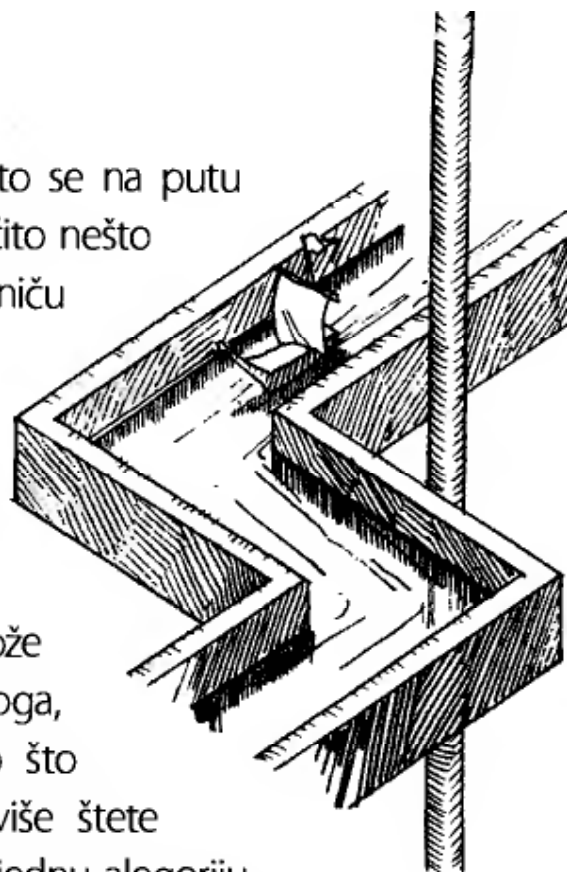
Ako čovjeku ne odgovara uloga Molitelja, može izabrati drugi put i preuzeti ulogu Uvrijeđenoga, odnosno izražavati nezadovoljstvo i tražiti ono što njemu *navodno pripada*. Uvrijeđeni stvara još više štete svojim pretenzijama. Za primjer ćemo navesti još jednu alegoriju.

Čovjek razgledava izložbu slika koja mu se ne sviđa te smatra da ima pravo izraziti nezadovoljstvo. Počinje toptati nogama, prijetiti, zahtijevati, a i dalje kruži uokolo. Prirodno, zbog toga slijedi kazna. Čovjek se još više vrijeđa i nastavlja aktivno negodovati: „Kako sad to? Pa oni bi trebali iz kože iskočiti kako bi meni ugodili!” Uopće mu ne pada na pamet da je samo gost na ovom svijetu.

S gledišta transurfinga, i prvi i drugi način izgledaju vrlo loše. Transurfing predlaže sasvim novi put: *ne moli i ne traži, već pođi i uzmi*.

I što je tu novo? Pa tako i postupa čovjek koji je učinio drugačiji izbor: moja je sudbina u mojim rukama. On se počinje boriti sa svijetom za svoje mjesto pod suncem. Zauzevši oštru poziciju, čovjek vodi rat s klatnima, ulazi u konkurenciju, laktari se. Općenito, cijeli mu je život *borba* za postojanje. Čovjek je izabrao borbu, a i ta varijanta postoji u prostranstvu.

Već znamo da nas smirenje, kao i nezadovoljstvo, uvlače u ovisnost o klatnima. Sjetite se materijala iz poglavlja o potencijalima važnosti i sve će vam biti jasno. Molitelj stvara potencijal svojom krivnjom i dobrovoljno se predaje u ruke manipulatora. Onaj tko moli, unaprijed pretpostavlja da je dužan moliti

i čekati. Možda i dobije. Uvrijeđeni stvara potencijal nezadovoljstva, okreće sile ravnoteže protiv sebe i aktivno kvari svoju sudbinu.

Izabравši borbu, Ratnik zauzima produktivniji položaj, no njegov je život težak i oduzima mnogo snage. Čim se čovjek suprotstavi, još se više zapetljava u paučinu. Čini mu se da se bori za svoju sudbinu, a zapravo samo uzalud rasipa energiju.

Katkad čovjek izvojuje pobjedu. No, pod koju cijenu? Pobjeda se

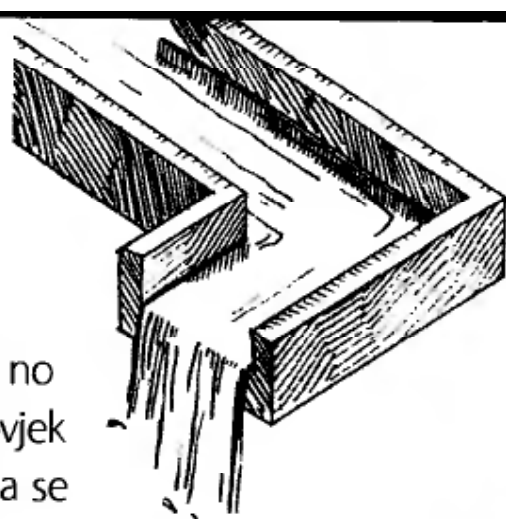
razglašava svima i svi su redom uvjereni kako nije lako doći do lovorika. Tako se stvara i utvrđuje javno mnijenje prema kojem se moraš uporno truditi ili se odvažno sukobljavati ako želiš nešto postići.

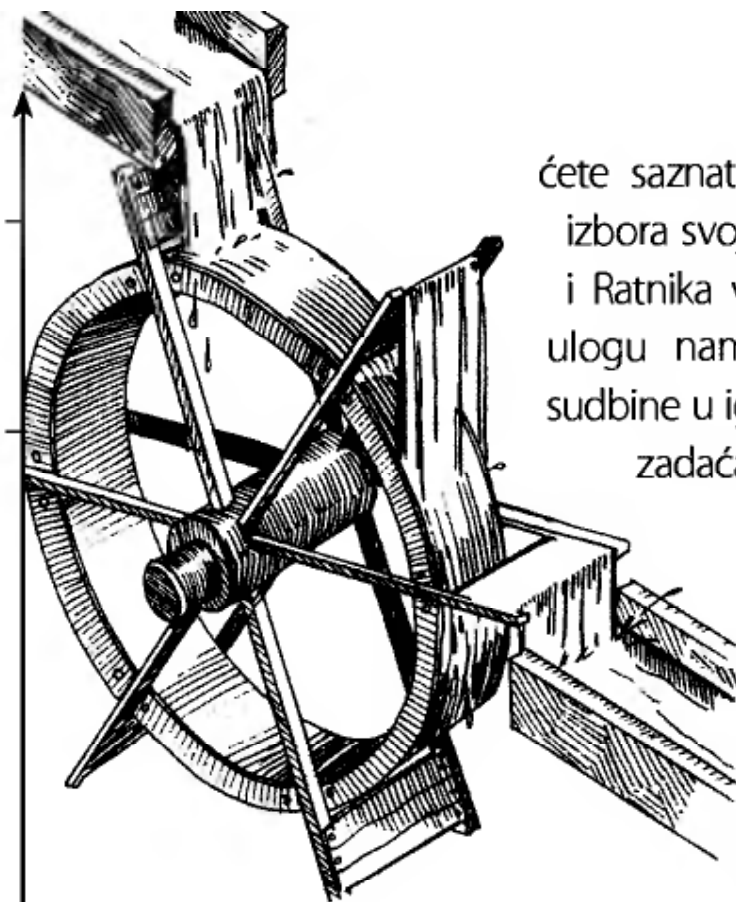
Javno mnijenje zapravo oblikuju klatna. Potencijali važnosti služe kao korito klatna. Cilj je teško dostupna izvanjska važnost. Nju može postići samo osoba koja vlada natprosječnim vrlinama, posjeduje unutarnju važnost. Na putu do cilja čovjeka mogu lako odvući. Možda mu i dopuste da dođe do finala. I on će biti jako zadovoljan, ne shvaćajući da energiju nije potratio na sam cilj, već na služenje klatnima.

Dobivamo upravo sljedeću sliku. Kako bi došao do svog cilja, čovjek mora proći kroz gomilu prosjaka. Svi galame, preprečuju mu put, hvataju ga za ruke. Čovjek se pokušava opravdavati, ispričavati se, davati novac, gurati se, probijati, vikati. Na kraju s velikim naporom dolazi do svog cilja. Energija potraćena na postizanje cilja čini tek mali dio - i troši se samo na to da *kročite*. Ostala masa energije utrošena je na borbu s nasrtljivim prosjacima.

Raskinuvši s klatnima, čovjek dobiva slobodu. Prosjaci ga ostavljaju na miru i prebacuju se na druge. Sjećate se da je potrebno riješiti se unutarnje i izvanjske važnosti kako bi se čovjek riješio klatna. Ako to učinite, prepreke na putu do cilja jednostavno će se same sklanjati. Moći ćete *ne moliti, ne tražiti i ne boriti se, već ćete jednostavno otići i uzeti*.

Nameće se pitanje kako shvatiti frazu „otići i uzeti” i što je za to potrebno učiniti? Cijeli preostali dio knjige posvećen je odgovoru na to pitanje i uskoro

ćete saznati sve. O crtali smo tek opću strategiju izbora svoje sudbine. Uloge Molitelja, Uvrijeđenog i Ratnika vama ne odgovaraju. Što mislite kakvu ulogu namjenjuje transurfing gospodaru svoje sudbine u igri koja se zove život? To je vaša domaća zadaća.

A sad ćemo razmotriti taktičke metode ponašanja u životnim situacijama.

Kretanje po tijeku

Molitelj i Uvrijeđeni bezvoljno plutaju tijekom života. Ratnik se, naprotiv, nastoji boriti s tim tijekom. Naravno, čistih tipova takvih ljudi nema. Svatko s vremena na vrijeme preuzima ovu ili onu ulogu u većem ili manjem obimu. Ispunjavajući takve uloge, čovjek djeluje krajnje neučinkovito. Ali ako se ne treba ni boriti ni plutati kako nas struja nosi, što nam preostaje?

Pokazali smo kako razum autoritarno diktira svoju volju utemeljenu na zdravom razmišljanju. Mnogi ljudi rasuđuju vrlo trijezno, a istovremeno se nikako ne mogu riješiti svojih problema. Velike li koristi od zdravog razuma. Razum ne može zajamčiti pouzdano rješenje. Razumu se čini da trijezno razmišlja, a zapravo se vuče za klatnima. Nema govora ni o kakvoj slobodi kretanja dokle god čovjek nastupa u ulozi Molitelja, Uvrijeđenog ili Ratnika. Čak i kod Ratnika sloboda izražavanja volje nije ništa veća negoli kod papirnate ladice.

Kako se tijekom života kreće Ratnik? Klatna ga izazivaju na borbu, a on vesla protiv struje ne shvaćajući da ju je lakše i pogodnije *iskoristiti*. Razum su

zahvatila klatna, ali Ratnik je ugođen na to da odlučno i donoseći energične odluke, iz sve sile lupa rukama po vodi ondje gdje može mirnije plivati.

Zamislite da se ne suprotstavljate struji i da u nju ne unosite suvišne virove, ali da ni ne plutate bezvoljno kao lađica od papira. Namjerno se krećete u skladu s njom, opažate sprudove na koje nailazite, zapreke, opasne dijelove i samo zamasima održavate izabrani smjer. Kormilo je u vašim rukama.

Je li uopće moguće promatrati život kao tijek? I zašto bi u njemu trebalo bezvoljno plutati ili mu se suprotstavljati? S jedne strane informacija leži nepomično u prostranstvu varijanti u obliku matrice. No, istovremeno je struktura informacije organizirana kao lanac uzročno-posljedičnih veza. Uzročno-posljedične veze stvaraju *tijek varijanti*. Upravo o tom tijeku je riječ.

Tijeku se ne treba aktivno suprotstavljati prvenstveno zbog toga što se pritom beskorisno ili štetno trati gomila energije. No, možemo li se pouzdati u *tijek varijanti*? On nas može nanijeti ne samo u mirnu lagunu, već i na vodopad. Baš zato da izbjegnute neugodnosti, morate zamasima ispravljati svoj smjer. Naravno, za početak je nužno pravilno izabrati opći smjer tijeka. Smjer se određuje izborom cilja i načinima njegovog postizanja. Nakon što je smjer izabran, treba se maksimalno pouzdati u *tijek* i ne dopuštati nagle pokrete.

Svatko otprilike zamišlja opći smjer svog tijeka. Na primjer, nakon studija naći ću posao, osnovati obitelj, uspinjat ću se po ljestvici karijere, graditi svoju kuću i tako dalje. Mnogi na svom putu počine gomilu pogrešaka i žale gledajući unatrag. No, ništa se ne može ispraviti. Stvar je gotova. Tijek se udaljio od željenog cilja. Razum neće spasiti one koji se uzdaju u njega. Samo preostaje žaljenje u stilu: „Da sam znao kamo ću sletjeti, postavio bih slamu.”

Svatko želi znati što ga očekuje iza ugla. Ne obraćaju se svi ozbiljno gatarama i astrolozima, no mnogi se zanimaju iz čiste znatiželje. Optimistična astrološka prognoza ili predviđanje pali iskru nade. A na neželjenu prognozu možemo samo odmahnuti rukom. Model transurfinga nije u proturječju s

astrologijom. Prognoze nose u sebi realnu osnovu – prostranstvo varijanti. Astrologija ne postoji samo zato što ljudi žele zaviriti u budućnost. Da je postotak pogodaka nešto manji, nitko se ne bi osvrtao na ta prolazna predviđanja. Ali, postojanje tijeka varijanti uistinu omogućuje, oslanjajući se na određene zakonitosti, zaviriti u nerealizirane sektore prostranstva. Druga je stvar što astrološki izračuni ne mogu zajamčiti stopostotnu točnost kao što je slučaj i s vidovitošću.

Svatko sam odlučuje koliko će se oslanjati na predviđanja i astrološke prognoze. S poštovanjem ćemo tu temu ostaviti po strani te ćemo promotriti što korisno možemo izvući iz saznanja o postojanju tijeka varijanti. Glavno je pitanje: koliko se možemo osloniti na tijek ako je osnovni smjer dobro izabran i zašto mu se uopće treba prepuštati?

Kao što je pokazano ranije, razum se stalno nalazi pod pritiskom umjetno stvorene važnosti i zato ne može donositi učinkovite odluke. Unutarnja i izvanjska važnost zapravo su glavni izvor problema. Djelovanje sila ravnoteže pojavljuje se u obliku brzaca i virova na putu. Ako odbacimo važnost, tijek će prijeći u spokojnije korito. Treba li se predati tom tijeku također je pitanje važnosti. Izvanjska važnost prisiljava razum da traži složena rješenja za jednostavne probleme. Unutarnja važnost uvjerava razum u to da on zdravo razmišlja i donosi jedinu ispravnu odluku.

Ako odbaci važnost, razum će slobodno odahnuti jer će se osloboditi utjecaja klatna i pritiska umjetno stvorenih problema. Moći će donositi objektivnije i primjerenije odluke. No sva je ljepota u tome što razum oslobođen važnosti neće imati potrebu za moćnim intelektom. Naravno, za rješavanje svakodnevnih zadataka bit će dovoljno logičko razmišljanje, znanje i analitički aparat. No, na to će se trošiti mnogo manje energije. Postojanje tijeka varijanti je raskošni dar razumu kojim se on uopće ne služi.

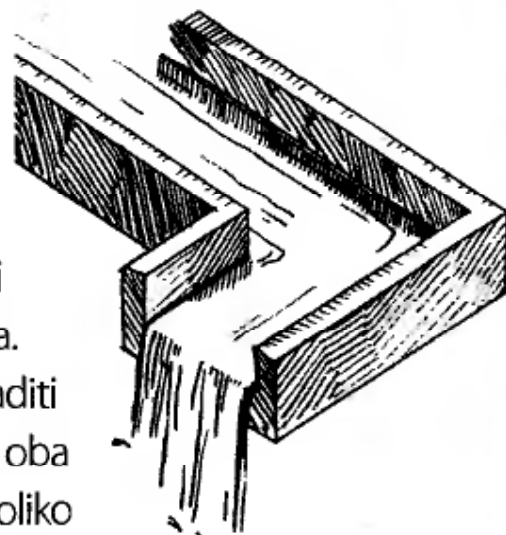

Tijek varijanti već u sebi sadržava rješenje svih problema. A i većinu problema je umjetno stvorio sam razum. Nemiran razum stalno osjeća trzaje klatna i nastoji riješiti sve probleme te održati situaciju pod kontrolom. Njegove energične odluke u većini su slučajeva besmislena pljeskanja rukama po vodi. Gotovo svi problemi, osobito oni sitni, rješavaju se sami od sebe ako to ne smeta tijeku varijanti.

Moćni intelekt nije ni za što zaslužan ako rješenje već postoji u prostranstvu. Ako nećete ulaziti u neistražena područja i nećete smetati tijeku varijanti, rješenje će doći samo od sebe – i to ono optimalno. Optimalnost je već uložena u strukturu polja informacije. Stvar je u tome da uzročno-posljedične veze stvaraju pojedinačne *bujice* u tijeku varijanti. Te su bujice optimalni putovi kretanja uzroka i posljedica. U prostranstvu varijanti postoji sve, ali s velikom vjerojatnosti realiziraju se baš optimalne varijante na koje se troši najmanje energije. Priroda ne trati energiju uzalud. Ljudi se kreću nogama, a ne ušima. Svi se procesi nastoje odvijati uz najmanji utrošak energije. Zato su bujice varijanti organizirane na putu najmanjeg otpora. Baš u njima leže najbolja rješenja. Razum zahvaćen klatnima djeluje u njihovom interesu i stalno izlazi iz bujica. Drugim riječima, razum zalazi u neistraženo područje i traži složena rješenja jednostavnih problema.

Sva ta razmišljanja mogu vam se činiti pretjerano apstraktnima. No, sami se možete u praksi uvjeriti koliko je stvarno djelovanje bujica. *To je istinski raskošan dar razumu.* Svaki problem ima kodirane ključeve za rješenje. Prvi je ključ kretanje uz najmanji otpor. Ljudi u pravilu traže složena rješenja, jer probleme shvaćaju kao prepreke, a poznato je da prepreke treba svladavati s naporom. Potrebno je razraditi naviku biranja najjednostavnije varijante rješenja problema.

Svi katkad shvatimo da moramo učiti nešto novo ili raditi već poznate stvari na koje smo se naviknuli. Kako u oba slučaja postupiti na najučinkovitiji način? Odgovor je toliko

jednostavan da je u njega teško povjerovati: *u skladu s načelom kretanja tijekom svi trebaju nastojati raditi na najlakši i najjednostavniji način.*

Optimalne varijante bilo kojeg djelovanja organizirane su u bujice. Te su bujice sastavljene od karika optimalnih uzročno-posljedičnih veza. Kada odlučite učiniti sljedeći korak u svom djelovanju, birate sljedeću kariku lanca. Preostaje odrediti koja je karika element bujice. Što čovjek čini u tim slučajevima? Donosi logičku odluku koja se, s gledišta zdravog razuma i uobičajene prakse, čini najispravnijom.

Razum donosi energičnu odluku. Smatra da je sposoban sve proračunati i objasniti. Ali to nije tako! Sami možete potvrditi koliko ste se puta kasno dosjetili kako se nešto moglo i drukčije napraviti. Stvar uopće nije u rastresenosti ili nedovoljnoj oštrini uma. Razum ne može uvijek izabrati optimalnu varijantu, jer karike lanca ne odgovaraju uvijek njegovim logičkim konstrukcijama.

Ma koliko pokušavali, rijetko ćete uspjeti odabrati optimalnu varijantu samo pomoću logičkih zaključaka. Razum se u pravilu nalazi pod pritiskom stresa, briga, depresije ili povećane aktivnosti. Drugim riječima, razum stalno zahvaćaju klatna, zato uvijek djeluje uporno i forsira svaki napad na vanjski svijet.

Kako bi izabrao sljedeću kariku bujice, treba se prvo riješiti niti klatna i jednostavno ići za bujicom. Odnosno, potrebno je zauzeti položaj ravnoteže i ne stvarati suvišni potencijal. Kako ne bismo stvarali suvišni potencijal, potrebno je uvijek paziti na razinu važnosti.

Kada uđete u stanje ravnoteže sa svijetom oko sebe, samo idite za bujicom. I sami ćete uvidjeti mnoštvo znakova koji će vas povesti. Olabavite situaciju, nemojte postati sudionik, već promatrač. Nemojte biti rob ni gospodar, već samo nositelj uloge. Naredite svom Čuvaru da vas upozori svaki put kad vaš

razum nastoji donijeti „razumno“ energično rješenje. Dajte se u najam kao nositelj uloge, a posao promatrajte sa strane. *Sve se obavlja mnogo lakše nego što se čini. Predajte se toj slobodi. Do vodopada vodi razum, a ne tijek varijanti.*

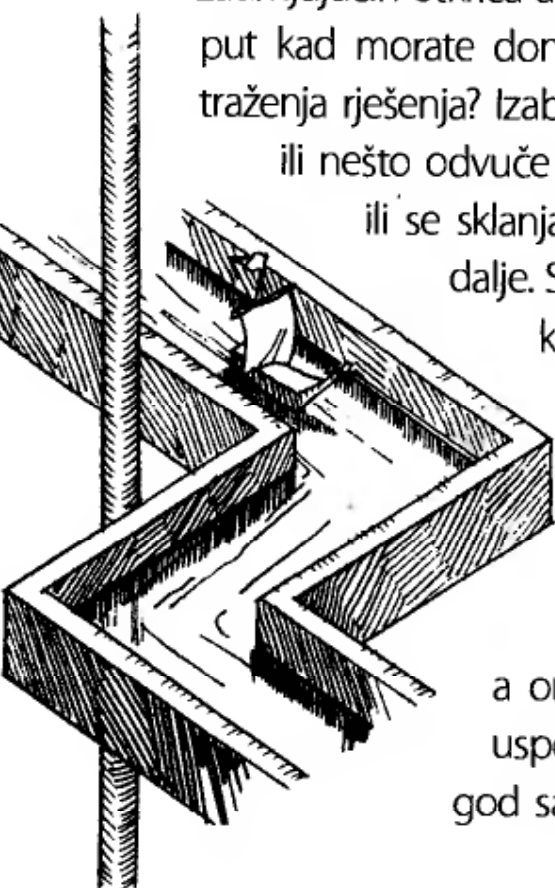
Na primjer, morate kupiti neku stvar, no ne znate gdje biste je mogli naći. Razum predlaže logičnu, no složenu varijantu. Obiđete pola grada, no na kraju nađete traženu stvar nedaleko kuće. Da je važnost zadatka bila manja, razum ne bi počeo tražiti složeno rješenje.

Drugi primjer. Pred vama stoji popis poslova. Što izabrati za početak, a što za kasnije? Ne treba razmišljati. Ako poredak nema načelno značenje, jednostavno radite ono što vam se radi. Krećite se zajedno s bujicom, oslobodite svoj razum od utjecaja klatna. Nije stvar u tome da se pretvorite u bezvoljnu papirnatu lađicu na valovima, već u tome da ne udarate rukama po vodi kad je dovoljno činiti lake i jednostavne zaveslaje kako biste se kretali.

Neću produživati popis primjera. Sami ćete doći do gomile korisnih i zadivljujućih otkrića ako se jednog dana pokušate kretati po tijeku. Svaki put kad morate donijeti neku odluku, zapitajte se koji je najlakši put traženja rješenja? Izaberite najlakši put potrage. Svaki put kad vas netko ili nešto odvuče ili stjera s puta, ne žurite se aktivno suprotstavljati ili se sklanjati. Pokušajte se dati u najam i gledajte što će biti dalje. Svaki put kad trebate nešto učiniti, samo se zapitajte

kako je to moguće učiniti što jednostavnije. Radite onako kako je jednostavnije. Svaki put kad vam nešto predlažu ili vam dokazuju svoje gledište, ne žurite se proturječiti i sporiti se. Možda vaš razum ne shvaća korist i ne vidi alternativu.

Aktivirajte Čuvara. U početku prvo promatrajte, a onda djelujte. Spustite se u gledalište, ne žurite se uspostavljati kontrolu i dopustite igri da se razvija koliko god samostalno može pod vašim budnim okom. Nema

potrebe lupati rukama po vodi. Ne ometajte kretanje svog života po tijeku i uvidjet ćete koliko vam je postalo lakše.

Putokazi

Kako razlikovati sprud koji se približava ili vodopad od normalnog povratka na bujicu? U svijetu oko nas možemo se orijentirati pomoću sasvim opipljivih znakova. Svijet nam stalno daje te znakove.

Najpoznatiji i najrašireniji oblik znakova su znamenja. Postoje dobra i loša znamenja. Ako si vidio dugu, to je dobar znak. Ako ti je crna mačka pretrčala preko puta, čekaju te nevolje. Tako je uvriježeno misliti. Općeprihvaćena znamenja oblikovala su se kao rezultat mnogobrojnih promatranja i uspoređivanja. Ako je postotak uspoređivanja znamenja dovoljno visok, pojavljuje se zakonitost koja ulazi u javno mnijenje ako ljudi uporno jedni drugima govore o neobičnim pojavama. Ali znamenje se ne ostvaruje uvijek. Zašto je to tako?

Što se događa kada čovjek zaboravi neku stvar i mora se vratiti po nju? On misli: ako se vratim, to će biti loš znamen. Možda i ne vjeruje u znamenje, ali društveni stereotip će mu svejedno baciti sjenu sumnje u podsvijest. U mislima se rađa pretpostavka da očekuje neku neugodnost, stoga odlučuje ne vraćati se. No, ni to neće pomoći, jer je ravan tijek već narušen i čovjek je u određenom stupnju već izbačen iz ravnoteže. Očekivanje nevolje unosi svoj ispravak u parametre mentalnog zračenja i čovjek prelazi na linije života koje odgovaraju tim parametrima. Dobiva ono čega se bojao. Dopustio je tu mogućnost u svom scenariju. Baš zato vjerojatnost djelovanja znamenja raste.

Kao što vidite, općeprihvaćeni znamen sam po sebi ne može služiti kao zakon ili zakonitost. Zašto je baš crna mačka za sve loš znak? Na koji način crna mačka može ikako utjecati na moj život? Utjecaj nema sama mačka, već vaš odnos prema znamenu. Ako vjerujete u znamenja, ona će sudjelovati u

oblikovanju događaja u vašem životu. Ako ne vjerujete, ne sumnjajte, utjecaj znamenja će oslabjeti, ali će svejedno ostati. Ako ne vjerujete i ne obraćate na njih pozornost, oni neće imati nikakvog utjecaja na vaš život. Sve je vrlo jednostavno: *dobivate ono čemu dopuštate da uđe u scenarij vašeg života*. Čovjek koji znamenje smatra praznovjerjem, nema u sloju svog svijeta nikakvih naznaka njihovog ispunjenja. Znamenje djeluje u slojevima tuđih života, jer ljudi nalaze potvrdu za njih, a naš nevjernik ne.

Ako znamenje samo po sebi ne pokazuje utjecaj na događaje u životu, o kakvim je onda putokazima riječ? Crna mačka ne može pokazati utjecaj, ali može poslužiti kao znak koji upozorava na događaj koji će naći svoje mjesto na putu tijeka varijanti. Pitanje je samo koje znakove možemo smatrati putokazima. Ako je naš cilj promatranje, možemo u svemu vidjeti različite znakove. A kako ih interpretirati? Interpretacijom se nećemo baviti. To je nezahvalna zadaća. Pomalo nepouzdana i nerazumljiva. Jedino možemo osvijestiti znak, pojačati budnost Čuvara i biti oprezniji.

Putokazi su oni znakovi koji ukazuju na mogući obrat u tijeku varijanti. Drugim riječima, znak služi kao vjesnik događaja koji će primjetno izmijeniti pravilan tijek života. Ako očekujete neki obrat, pa makar i beznačajan, može se pojaviti neki znak, neki signal. Ako se sprema obrat koji ne očekujete, također se može pojaviti neki karakterističan znak. Što znači karakterističan?

Stvar je u tome da kada tijek varijanti stvara obrat, prelazite na drugu liniju života. Napomenimo da je linija manje-više istovrsna s obzirom na kvalitetu života. Bujica u tijeku varijanti može presijecati različite linije. Linije života razlikuju se međusobno prema svojim parametrima. Promjene mogu biti beznačajne, no razlika se svejedno osjeća. Razliku u kvaliteti primjećujete svjesno ili nesvjesno: kao da nešto više nije onako kako je bilo minutu ranije.

Na taj se način putokazi pojavljuju samo kada započinje prijelaz na druge linije života. Ne morate obraćati pozornost na pojedinu pojavu. Na primjer, vrana je zakriještala, a vas to nije uznemirilo. Niste osjetili kvalitativnu razliku – znači sve se još nalazi na prijašnjoj liniji. No, ako ste obratili pozornost na tu pojavu, osjetili zbog toga nešto neobično, nesvojstveno, to može biti znak.

Znak se razlikuje od obične pojave po tome što uvijek signalizira započeti prijelaz na bitno različitu liniju života. Obično uznemiruju pojave koje su se javile nakon prijelaza na drugu liniju. Uznemiruju zato što se linije kvalitativno razlikuju jedne od drugih. Te razlike mogu biti različitog karaktera, a katkad ih nije moguće jasno objasniti. *To je osjećaj kao da nešto nije u redu.* Kada dođe do prijelaza, intuitivno ga osjećamo, katkad primjećujući javne promjene u obliku znakova; kao da krajičkom oka vidimo ili predviđamo da se pojavilo nešto novo u tijeku. Znakovi služe kao pokazatelji. Oni nam govore da se nešto izmijenilo i da se nešto događa.

Pojava koja je proizašla na tekućoj liniji života u pravilu ne uznemiruje. Ona ima istu kvalitetu kao i druge pojave na toj liniji. Ipak, ako čovjek ignorira sve što se zbiva oko njega, neće zamijetiti ni javne znakove. Do prijelaza na bitno različitu liniju obično dolazi u fazama prelaska na međuprostorne linije. Znakovi na tim linijama mogu se pojavljivati kao upozorenja različitog stupnja ozbiljnosti. Dogodi se da je čovjek ignorirao prvo upozorenje. Prijelaz se produžuje, slijedi drugo upozorenje, zatim treće, pa ako se ni tada ne zaustavi, dolazi do onog što se događa na konačnoj liniji.

Kao što smo već rekli, jednoznačno interpretirati znakove vrlo je složeno. Ne možemo biti uvjereni da je pojava na koju ste obratili pozornost baš znak. Moguće je samo primiti na znanje da vam svijet želi nešto priopćiti. Prije svega nas zanimaju struje i sprudovi koji se približavaju. Katkad želite dobiti barem nagovještaj onoga što očekujete u budućnosti. U većini je slučajeva moguće oblikovati pitanje tako da se dobije bipolarni odgovor: pozitivan ili negativan. Na primjer: hoće li uspjeti ili neće, hoću li uspjeti ili neću, hoću li se usuditi ili neću, je li dobro ili loše, je li opasno ili nije i tako dalje. *Interpretaciju znaka nužno je svesti tek na nagovještaj, na verziju odgovora bilo „potvrdnog” bilo „niječnog”.* Na veliku točnost ne treba računati.

Znak u sebi nosi *nagovještaj* budućeg obrata. Ako se znak povezuje s neugodnim osjećajem, podsjeća na opasnost, nepovjerenje, neugodno iznenađenje, nemir, neugodu, signalizira negativan obrat događaja. Ako osjećaji nisu jednoznačni, nema smisla interpretirati znak, jer će ocjena biti nepouzdana.

U svakom slučaju, ne vrijedi se zbog toga jako brinuti i pridavati znaku veliko značenje. Isto tako, ako ste obratili pozornost na znak, ne treba ga omalovažavati. Možda nosi upozorenje da treba biti oprezniji, ili promijeniti ponašanje, ili se na vrijeme zaustaviti, ili pak izabrati drugi smjer djelovanja.

Znakovi mogu imati najrazličitije oblike. Treba samo razlikovati kakvo imaju značenje: pozitivno ili negativno. Na primjer, žurim se, a put mi zapriječi starica sa štapom i nikako je ne mogu zaobići. Što označava taj znak? Gotovo sigurno da ću zakasniti. Ili evo, moj autobus koji obično vozi bez žurbe danas iz nekog razloga leti kao da negdje gori. Očito sam negdje pretjerao i moram biti na oprezu. Ili recimo, ono što sam zamislio nikako da se ostvari, stalno se pojavljuju prepreke i sve ide preko volje. Možda sam izabrao slijepu ulicu, put kojim uopće ne mogu proći?

Glavna odlika znakova je u tome da su sposobni na vrijeme vas prenuti iz sna i dati vam do znanja da možda djelujete u interesu destruktivnog klatna sebi na štetu. Čovjek često fatalno griješi nalazeći se pod zombijevskom narkozom klatna, a zatim se sjeti da nije vodio računa o svojim djelima, da je izgubio budnost. U tom slučaju interpretacija i najbezopasnijih znakova kao upozorenja neće biti suvišna. Pozornost i spoznaja, trijezan pogled na ono što je prošlo, nikad ne smetaju. Glavno je samo da oprez ne preraste u nemir i sumnjičavost. Nužno je brinuti se bez nemira. Dajući se u najam, djelujete besprijekorno.

Ma kako bilo neobično, najjasniji i najrazumljiviji putokazi su fraze ljudi nabačene beznačajno, spontano, bez prethodnog promišljanja. Ako vam svjesno nastoje naturiti svoje mišljenje, možda vam i promakne. No, prema nabačenoj, spontanoj frazi, zapravo preporuci da nešto učinite ili kako da postupite, odnosite se vrlo ozbiljno.

Spontane fraze su one koje se iznose nepromišljeno. Sjetite se slučaja kad odgovarate na nečiju repliku doslovce odmah, bez razmišljanja. Odgovor kao da već negdje postoji u dubini svijesti i silazi s vaših usana zaobišavši analitički aparat razuma. Na sličan se način nabacuju rasute fraze kada razum ili drijema ili je zauzet nečim drugim. Kada razum drijema, govori duša, a ona se odmah izravno okreće polju informacija.

Na primjer, nevezano su vam dobacili: „Uzmi šal, prehladit ćeš se.“ Ako ne poslušate, najvjerojatnije ćete požaliti. Ili recimo, zabrinuti ste zbog nekog problema, a netko vam usput nabaci beznačajan prijedlog. Ne žurite odmahivati rukom i poslušajte ga. Ili ste uvjereni da imate pravo, a netko kroz posao, nenamjerno, pokazuje da to nije tako. Ne budite tvrdoglavi i promotrite da niste vi onaj koji lupa rukama po vodi.

Duševna neugoda također je vrlo jasan znak, ali u pravilu se na njega obraća malo pažnje. Ako treba donijeti odluku, nitko ne zna bolje od vaše duše kako to učiniti. Često je jako teško shvatiti što vam duša govori. No, kako je već pokazano, moguće je sasvim jednoznačno odrediti sviđa li joj se odluka razuma ili ne. Nužno morate donijeti neku odluku. Zaustavite se i poslušajte šum jutarnjih zvijezda. A ako je vaš razum već donio odluku i prekasno ste se sjetili šuma, pobrinite se da u pamćenju zadržite kakve ste osjećaje imali kad ste donijeli odluku. Te je osjećaje moguće okarakterizirati kao „dobro mi je“ i „loše mi je“. Ako ste odluku donijeli teška srca, ako ste osjećali mučninu, jednoznačno ste izabrali „loše“. Ako je u tom slučaju moguće promijeniti odluku, hrabro je mijenjajte.

Odrediti stanje duševne neugode nije teško. Teško se na vrijeme *sjetiti* da trebate osluhnuti svoje osjećaje, jer razum razmišlja autoritarno i nije spreman

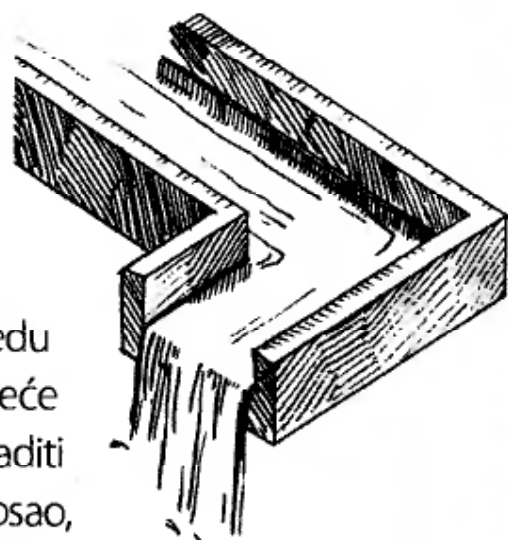
slušati nikoga osim sebe. Gromoglasni grohot zdravog razuma prigušuje šapat duše. Razum se uvijek svojski trudi dokazati da je u pravu. Stojite pred odlukom: izabrati ili ne izabrati. Duša pokušava krotko reći „ne”. Razum zna da je duša rekla „ne”, ali se pretvara da nije čuo i uvjerenost potvrđuje, oslanjajući se na „zdravo rasuđivanje”, svoje „da”. Pročitavši ove retke, odložite ih na određenu policu u svom pamćenju i sljedeći put kada budete donosili odluku, nastojte ih se sjetiti. Uvjerit ćete se da se sve odvija upravo tako.

Predlažem vam da dobro zapamtite jednostavan i pouzdan algoritam za određivanje duševnoga „ne”: *ako se morate uvjeravati i nagovarati da kažete „da”, duša vam govori „ne”. Zapamtite: kada vaša duša govori „da”, ne osjećate potrebu da se nagovarate.* Kasnije ćemo se vratiti tom algoritmu.

Potrebno je stalno pratiti kakve vam znakove daje svijet oko vas. Ali ne treba nastojati vidjeti znakove u svemu. „Ptice visoko lete. Što bi to moglo značiti?” Ne boje se visine pa lete. Preostaje samo osviješćivati znakove i *zapamtiti* da oni mogu biti putokazi. Čim to zaboravite, mogu vas zahvatiti klatna i možete postati žrtve okolnosti.

Osobito pomno treba provjeriti želje i postupke koji su u stanju iz korijena izmijeniti vašu sudbinu. Ako želja izaziva neku neugodu i postoji mogućnost da odustanete, odustanite. Neugodu izaziva duša, a ne razum. Želje razuma uvijek su povezane s klatnima. Isto vrijedi za postupke. Ako ignorirate duševnu neugodu, u većini slučajeva ništa se strašno neće dogoditi, no katkad vam se dogodi da grdno požalite. Zato je bolje, ako je moguće, *odreći se* želja i postupaka koji izazivaju neugodu, sumnju, božan i osjećaj krivnje. To će vam uvelike olakšati život i izbaviti vas od gomile problema.

Istina, postoji jedno „ali”. Ako nepravilni postupci dovedu do stvaranja klupka problema, princip odricanja neće uvijek biti prikladan. U nekim slučajevima morat ćete raditi „neugodne” stvari – govoriti neistinu ili ići na mrski posao,

na primjer, ali kada se klupko rasplete možete se hrabro koristiti principima odricanja.

To je sve što možemo reći o putokazima u okviru modela transurfinga. Svoje znakove možete primijetiti i interpretirati samo vi. Nije potrebno učiti vas kako se to radi. Sve ćete sami shvatiti ako budete pratili sebe i svijet oko vas. Samo ne treba nedovoljno jasnim znakovima pridavati suviše veliko značenje i uključivati negativne interpretacije u scenarij svog života. Kako ne biste zapeli o sprud i naletjeli na brzace, dovoljno je samo ne stvarati suviše potencijale. Pri tome možemo proći i bez znakova. Ionako nam nije dano da jasno shvatimo njihovo značenje. Stanje duševne udobnosti u vrijeme donošenja odluke jedini je znak na koji treba obratiti osobitu pozornost. Šum jutarnjih zvijezda uistinu treba slušati.

Olabaviti situaciju

Postojanje struja u tijeku varijanti oslobađa razum od dva preteška tereta: potrebe da racionalno rješava probleme i stalno kontrolira situaciju. Naravno, uz uvjet da dopusti svoje oslobađanje. Da bi razum to dozvolio, treba mu manje-više racionalno objašnjenje. Kao što ste primijetili, u ovoj je knjizi mnogo iracionalnih stvari koje se ne slažu s pozicijom zdravog razuma. Iako cilj transurfinga nije objašnjavanje poretka svijeta oko nas, na ovaj ili onaj način stalno moram utemeljivati zaključke koji šokiraju razum.

A kako drukčije postupati? Monolit zdravog razuma vrlo je teško pokolebati. Razum nije naviknuo sve prihvaćati na osnovi vjere. Njemu trebaju potkrijepljene činjenice i dokazi. Dokaze ćete dobiti ako provjerite načela transurfinga u praksi. Mogu navesti samo neke argumente kako bih smirio nepovjerljivi razum. U suprotnom slučaju ne samo da biste prestali provjeravati načela transurfinga, već biste prestali čitati ovu knjigu. A ovo je tek početak. Čeka vas još mnogo čudesnih otkrića.

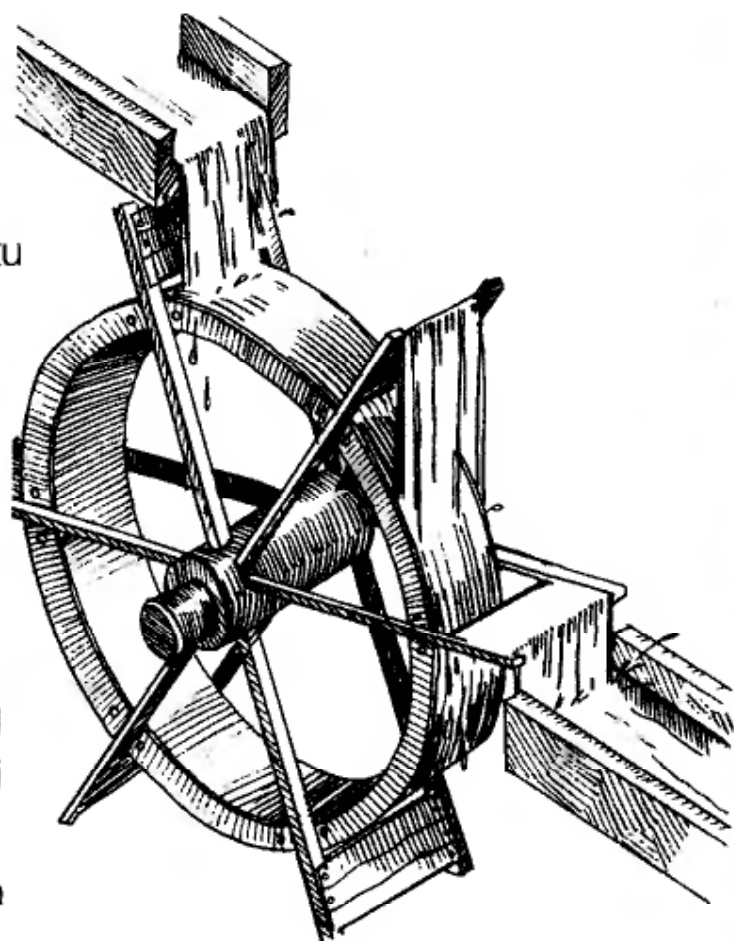

Dva navedena tereta usađena su u razum još u djetinjstvu. Stalno su nas učili: „Misli svojom glavom! Razmišljaš li o onome što radiš? Objasni mi svoj postupak! Uči lekcije, samo će ti pamet pomoći da nešto postigneš u životu. Šuplja ti je glava! Hoćeš li shvatiti?” Odgajatelji i okolnosti

od razuma su stvorili „vojnika” koji je u svakom trenutku spreman naći objašnjenje, dati odgovor na postavljeno pitanje, ocijeniti situaciju, donijeti odluku, održavati kontrolu nad onim što se događa. Razum je naučen djelovati svrsishodno s gledišta zdrave pameti.

Nemojte misliti da sam prešao svaku mjeru i da sam spreman odbaciti zdravu pamet. Naprotiv, zdrava pamet je minimalno potreban skup pravila o tome kako se treba ponašati u svijetu oko nas da bismo preživjeli. A pogreška razuma je u tome što on doslovno i gotovo pravocrtno prati taj kodeks pravila. Zapinjanje zdrave pameti smeta razumu da se okrene oko sebe i uvidi da se s tim pravilima ne slaže.

A razilaženja sa zdravom pameću u svijetu je mnogo, što potvrđuje nesposobnost razuma da sve objasni i poštedi čovjeka problema i neugodnosti. Izlaz iz te situacije je jednostavan: osloniti se na struje u tijeku varijanti. Argument za to je također vrlo jednostavan. U strujama je upravo ono što razum traži: svrsishodnost. Kao što znate, struje idu linijom najmanjeg otpora. Razum nastoji razmišljati zdravo i logički oslanjajući se na uzročno-posljedične veze. Ali, nesavršenstvo razuma ne dopušta

mu da se bez greške orijentira u svijetu koji ga okružuje i nalazi jedino ispravne odluke.

Priroda je savršena od samog početka, zato je u strujama više svrsishodnosti i logike nego u najmudrijim razmišljanjima. I ma kako razum bio uvjeren da misli ispravno, svejedno će griješiti. Razum će u svakom slučaju griješiti, ali mnogo manje ako obuzda svoju gorljivost i dopusti da se problemi riješe bez njegovog aktivnog uplitanja. Upravo to znači *olabaviti situaciju*. Drugim riječima, potrebno je popustiti stisak, smanjiti kontrolu, ne smetati tijeku, dati više slobode svijetu oko sebe.

Već znate da je pritiskati svijet ne samo beskorisno već i štetno. Ne slažući se sa strujom, razum stvara suvišni potencijal. Transurfing predlaže sasvim drugačiji put. Prvo, prepreke stvaramo sami, pumpajući suvišni potencijal. Ako umanjimo važnost, prepreke će se same ukloniti. Drugo, ako prepreke ne popuštaju, ne treba se boriti s njima, već ih jednostavno zaobići. Pritom će pomoći putokazi.

Nevolja razuma također je u njegovoj sklonosti da preprekama smatra događaje koji se ne uklapaju u njegov scenarij. Razum obično sve unaprijed planira, proračunava, a ako se zatim dogodi nepredviđeno, počinje se aktivno boriti kako bi događaje usmjerio na svoj scenarij. To otežava situaciju. Jasno, razum ne može idealno isplanirati događaje. Zato i treba dati više slobode tijeku. Tijek ne zanima upropaštavanje vaše sudbine. To je opet nesvrsishodno. Sudbinu upropaštava razum svojim nerazumnim djelovanjima.

S gledišta razuma usmjerenost prema cilju je valjana samo ako ide prema isplaniranom scenariju. Sve što se ne slaže s time, shvaća se kao neželjeni problem. A problem treba rješavati, što razum svesrdno nastoji činiti i tako stvara nove probleme. Na taj način razum na svoj put nagomilava masu prepreka.

Kada su ljudi sretni, kada osjećaju zadovoljstvo i kada su zadovoljni sobom? Kada sve ide po planu. Svaki otklon od scenarija smatra se nesrećom. Unutarnja važnost ne dopušta

razumu da prihvati mogućnost odstupanja. Razum misli: „Pa sve sam unaprijed isplanirao i proračunao. Valjda bolje znam što je za mene dobro, a što loše. Ja sam razum.“ Život ljudima često donosi darove koje nerado primaju jer ih nisu planirali. „Nisam htio tu igračku!“ Stvarnost je takva da vrlo rijetko dobivamo baš igračku koju smo isplanirali i zato idemo uokolo sumorni i nezadovoljni. Zamislite koliko bi život bio radosniji da razum umanju svoju važnost i prizna pravo na postojanje odstupanja u scenariju!

Svatko može sam regulirati razinu svoje sreće. Najniža prečka te razine kod mnogih se ljudi nalazi vrlo visoko i zato se ne smatraju sretnima. Ne pristajem se zadovoljiti onim što imam. Sumnjivo razmišljanje „želiš li biti sretan, budi“ za transurfing ne vrijedi. Dobit ćete svoju igračku, ali o tome ćemo govoriti kasnije. Sada je riječ o tome kako izbjeći neugodnosti i smanjiti broj problema.

Baš nevoljnost razuma da dopusti odstupanja u svom scenariju ne dopušta mu korištenje gotovih rješenja iz struje tijeka varijanti. Manijakalna sklonost razuma da sve drži pod kontrolom pretvara život u mučnu borbu s tijekom. Kako bi mogao dopustiti da tijek ide svojim tempom bez pokoravanja njegovoj volji? Došli smo do ključne pogreške razuma. *Razum ne nastoji upravljati svojim kretanjem po tijeku, već nastoji upravljati samim tijekom.* To je jedan od uzroka pojavljivanja različitih problema i neugodnosti.

Svrsishodna struja koja se kreće linijom najmanjeg otpora, ne može stvarati probleme i prepreke – stvara ih razum. Aktivirajte Čuvara i promatrajte te ćete jednog dana uvidjeti kako razum nastoji upravljati tijekom. Nešto vam nude, vi odbijate. Nešto vam nastoje priopćiti, vi samo odmahujete rukom. Netko izražava svoje gledište, a vi se suprotstavljate; netko radi po svome, a vi ga usmjeravate na pravi put. Nude vam rješenje, a vi prigovarate. Čekate jedno, a dobivate drugo te izražavate nezadovoljstvo. Netko vam smeta, a vi bjesnite. Nešto nije u skladu s vašim scenarijem, stoga krećete u napad kako biste usmjerili tijek u svoje korito. Možda se vama sve događa nekako drukčije, ali u tome ima zrno istine. Nije li tako?

Pokušajte oslabiti stisak svoje kontrole i više slobode ostaviti tijeku. Ne predlažem da se sa svime slažete i da sve prihvaćate. Jednostavno promijenite taktiku: prenesite središte s kontrole na promatranje. Nastojite više promatrati, a manje kontrolirati. Ne žurite s odbijanjem, negodovanjem, svađanjem, dokazivanjem, uplitanjem, upravljanjem, kritiziranjem.

Dajte priliku situaciji da se riješi bez vašeg aktivnog uplitanja ili protudjelovanja. Ako se ne prenerazite, zadivit ćete se. A dogodit će se paradoksalna stvar. *Odbijanjem kontrole uspostaviti ćete još bolju kontrolu nad situacijom od one što ste je imali ranije.* Promatrač je uvijek u prednosti pred izravnim sudionikom. Zato stalno ponavljam: dajte se u najam. Kada se osvrnete unatrag, uvjerit ćete se da je vaša kontrola išla suprotno tijeku. Ponude drugih nisu bile bez smisla. Nije bilo potrebe za svađom. Vaše uplitanje je bilo izlišno. Ono što ste smatrali preprekom, uopće nije bilo prepreka. Problemi se povoljno rješavaju i bez vašeg znanja. Što ste postigli, iako ne po planu, uopće nije tako loše. Slučajno nabačene fraze uistinu imaju snagu. Vaša duševna neugoda poslužila je kao upozorenje. Niste tratili suvišnu energiju i ostali ste zadovoljni. To je taj raskošni dar tijeka razumu o kojem sam govorio na početku.

Na kraju, kao dodatak svemu rečenom, sjetimo se naših „prijatelja”. Klatna ometaju kretanje u skladu s tijekom. Na svakom koraku smještaju čovjeku provokacije prisiljavajući ga da mlati rukama po vodi. Nazočnost struje u tijeku ne odgovara klatnima iz jednostavnog razloga što sama struja ide u smjeru minimalne potrošnje energije. Energija koju čovjek troši na borbu s tijekom stvara suvišni potencijal i hrani klatna. Kontrola razine unutarnje i izvanjske važnosti jedina je kontrola na koju treba obratiti pozornost. Sjetite se da upravo važnost smeta razumu da olabavi situaciju.

Olabaviti situaciju u mnogim je slučajevima puno učinkovitije i korisnije nego ustrajati u svome nastojanju. Težnja ljudi samopotvrđivanju još od djetinjstva stvara naviku dokazivanja svoje važnosti. Odatle potječe sasvim štetna sklonost dokazivati da ste u pravu pod svaku cijenu. Ta težnja stvara

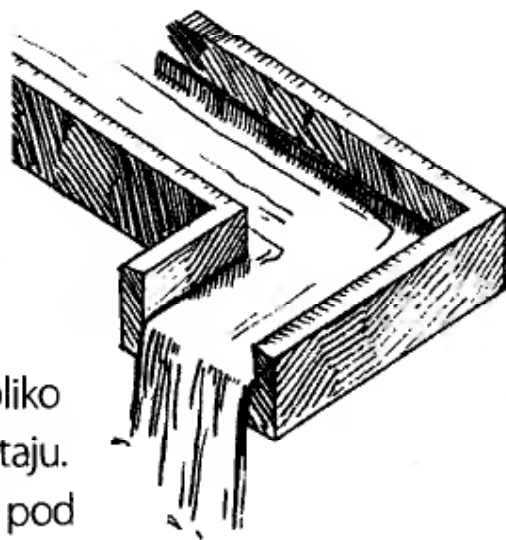
suvišni potencijal i stupa u proturječje s interesima drugih ljudi. Često se ljudi trude dokazati da imaju pravo čak i u slučajevima kada presuda u korist ove ili one strane uopće nije u njihovom interesu.

Kod nekih je ljudi osjećaj unutarnje važnosti toliko hipertrofirao da i u najbezazlenijim situacijama ne popuštaju. Unutarnja važnost prerasta u maniju držanja svega pod kontrolom: „Svima ću dokazati da sam u pravu pod svaku cijenu!“ Štetna navika. Ona vrlo komplicira život prije svega samom zaštitniku istine.

Ako vaši interesi zbog toga ne pate jako, hrabro olabavite situaciju i prepustite drugima pravo da lupaju rukama po vodi. Ako to budete činili svjesno, odmah ćete osjetiti olakšanje, čak veće nego da dokazujete svoje gledište. Oduševit će vas činjenica da ste se popeli stepenicu više. Niste počeli, kao obično, graditi svoju važnost, već ste postupili kao mudar roditelj s nerazumnom djecom.

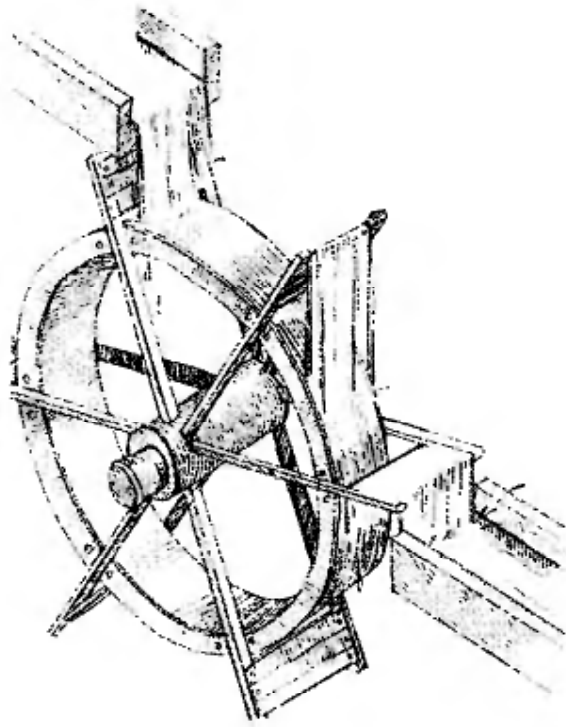
Navedimo još jedan primjer. Suvišan trud na poslu jednako je štetan kao i krajnja nemarnost. Recimo da ste dobili prestižan posao o kojem ste maštali. Postavljate si visoke zahtjeve jer smatrate da se morate pokazati u najboljem svjetlu. To je ispravno, ali ako se previše predate poslu, najvjerojatnije nećete izdržati napetost, osobito ako je zadatak složen. U najboljem slučaju vaš će rad biti neučinkovit, a u najgorem ćete dobiti živčani slom. Čak možete sebe uvjeriti da niste u stanju nositi se s tim poslom.

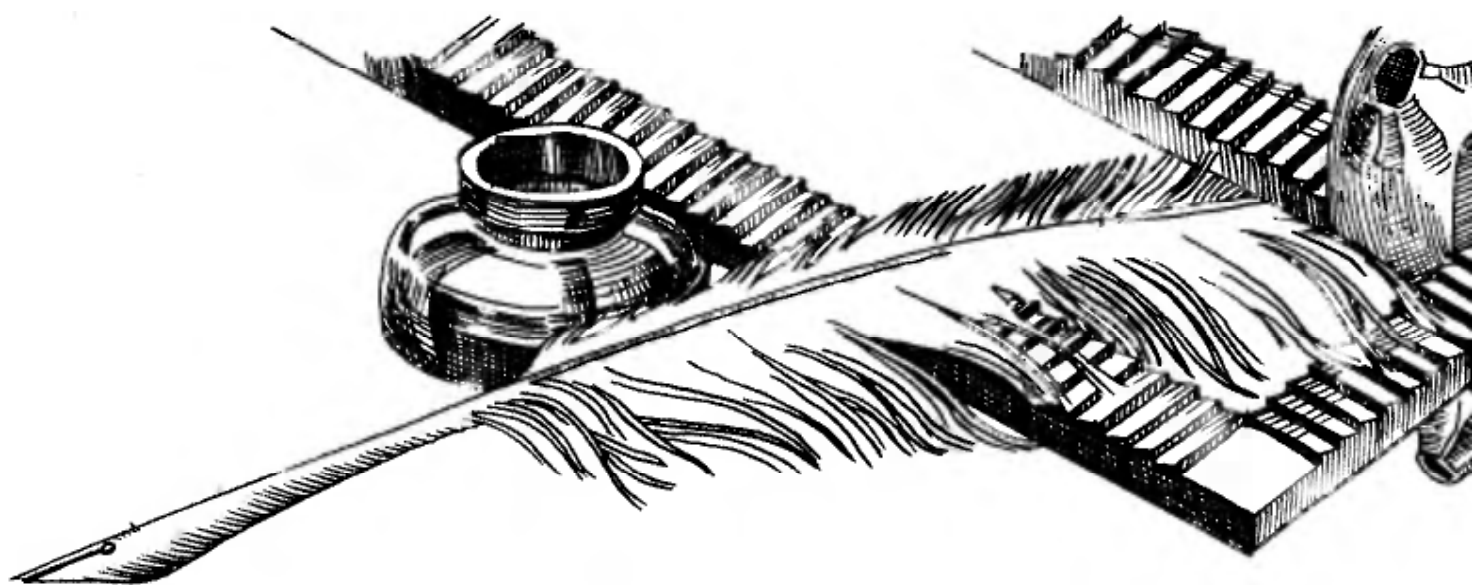
Moguća je još jedna varijanta. Razvijate novi posao i time narušavate uspostavljeni poredak stvari. Čini se da se na poslu mnogo toga još može usavršiti, a vi ste apsolutno uvjereni da postupate ispravno. No, ako vaše novotarije dovedu do narušavanja ustaljenog poretka života vaših suradnika, nemojte očekivati ništa dobro. To je slučaj kada se inicijativa kažnjava. Postavili su vas u spor, ali miran i uravnotežen tijek, a vi iz sve snage mlatite rukama po vodi pokušavajući ploviti brže.

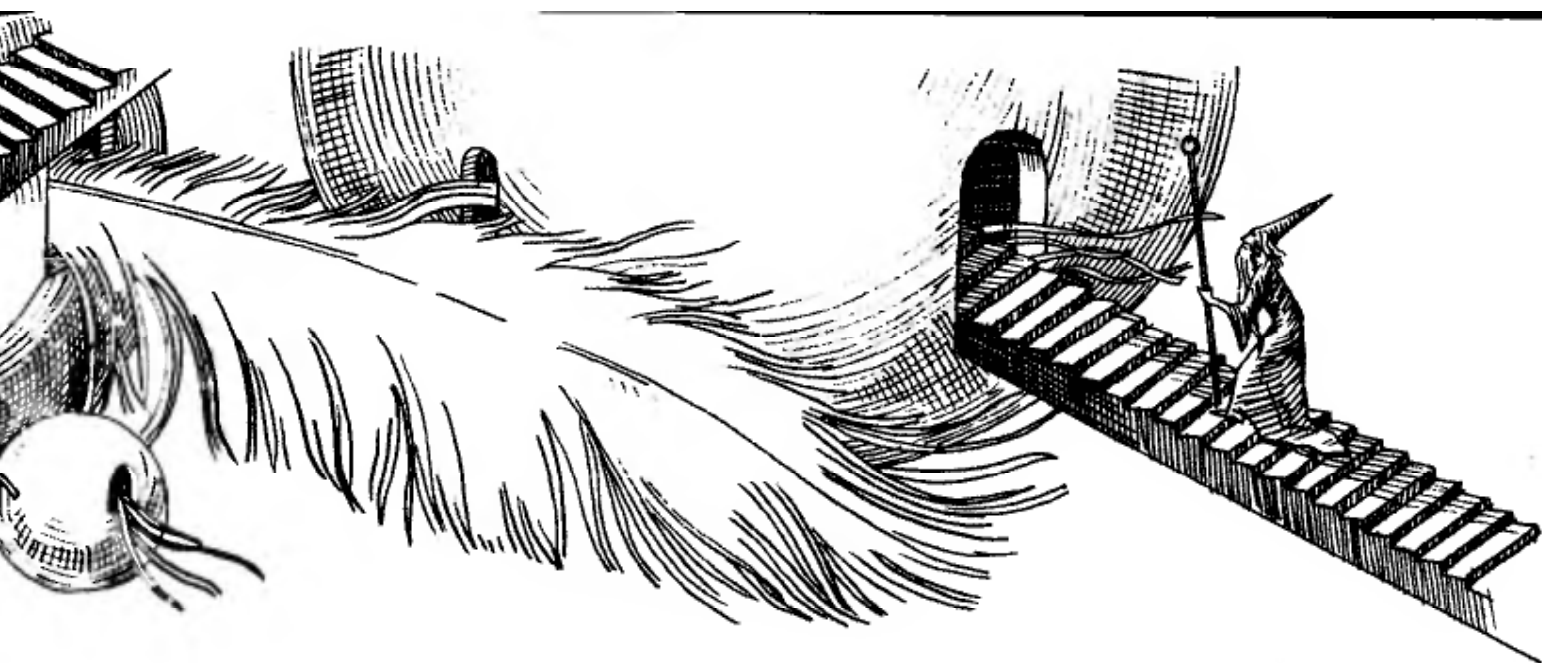
Zar se ne smije reći ni riječi protiv niti uopće pomoliti glavu? Nije baš tako. Tom pitanju treba prići proračunato. Srditi se i psovati možete samo kad vam nešto izravno smeta – samo u slučaju da vaša kritika može nešto promijeniti na bolje. Nikada ne kritizirajte ono što je već prošlo i što ne možete izmijeniti. Inače, načelo kretanja po tijeku ne treba shvaćati doslovno i slagati se sa svim i svačim, već ga treba shvaćati kao put premještanja težišta s kontrole na promatranje. Promatrajte više i ne žurite se kontrolirati. Osjećaj za mjeru doći će sam, zbog toga se ne morate brinuti.

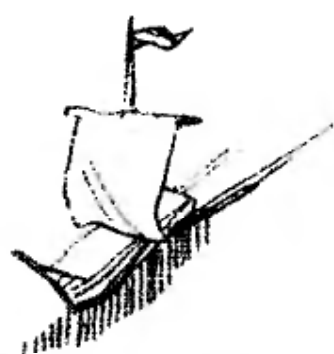

Sažetak

- Razum interpretira informaciju korištenjem prikupljenih znakova.
- Duša ne razmišlja i ne govori, već osjeća i zna.
- Razum je u stanju stvoriti samo relativno novu verziju kuće od starih cigli.
- Načelno nova otkrića dolaze iz nerealiziranih sektora.
- Duša služi kao posrednik između načelno nove informacije i razuma.
- Duša prihvaća nerealiziranu informaciju kao znanje bez interpretacije.
- Ako razum uspije interpretirati informaciju duše, dolazi do otkrića.
- Razum je u stanju jednoznačno odrediti stanje duševne ugone.
- Naučite se obraćati pozornost na duševnu ugonu.
- Odričući se važnosti, dobivate slobodu izbora svoje sudbine.
- Sloboda izbora omogućuje da ne molite, ne zahtijevate i ne borite se, već da krenete i uzmete.
- Struktura informacije je organizirana kao lanac uzročno-posljedičnih veza.
- Uzročno-posljedične veze stvaraju tijekom varijanti.
- Linije manjeg otpora organizirane su u pojedine struje.
- Struje u tijeku varijanti već u sebi sadržavaju rješenja svih problema.
- Unutarnja i izvanjska važnost odvlače razum od optimalne struje.
- Do vodopada vas vodi razum, a ne struje u tijeku varijanti.

- Sve se odvija mnogo jednostavnije nego što se čini. Predajte se toj jednostavnosti.
- Utjecaj nije sam znamen, već vaš odnos prema njemu.
- Putokazi ukazuju na mogući obrat u tijeku varijanti.
- Linije života razlikuju se jedna od druge po kvaliteti.
- Znakovi upozoravaju, jer se pojavljuju pri prijelazu na drugu liniju.
- Znakovi stvaraju osjećaj da nešto nije u redu.
- Spontane fraze moguće je prihvaćati kao upute za djelovanje.
- Stanje duševne neugode je jasan znak.
- Ako se morate nagovarati, znači da duša govori „ne“.
- Ako postoji mogućnost da odustanete od neugodne odluke, odustanite.
- Potrebno je popustiti stisak i uključiti nepredviđen događaj u svoj scenarij.
- Prihvatanje mogućnosti otklona u scenariju smeta važnosti.
- Razum ne nastoji upravljati svojim kretanjem po tijeku, već nastoji upravljati samim tijekom.
- Prenesite težište s kontrole na promatranje.
- Odrecite se kontrole i dobit ćete istinsku kontrolu nad situacijom.
- Ako ćete se kretati tijekom varijanti, svijet će vam krenuti ususret.

O autoru

Vadim Zeland diplomirao je fiziku na Državnom sveučilištu u Kaliningradu, gdje i živi. U svojim je četrdesetima, oženjen i otac jedne kćeri.

Do raspada Sovjetskog Saveza bio je uključen u kvantna istraživanja, a sad se bavi isključivo pisanjem. U svojim knjigama uspio je sjediniti saznanja suvremene znanosti, filozofska učenja i bogato osobno iskustvo skupljeno tijekom dramatičnog raspada Sovjetskog Saveza, te života u današnjoj Rusiji.

Vadim Zeland smatra da nije bitan on nego tehnika transurfinga i stoga o sebi govori vrlo malo:

„Na pitanje zaintrigiranih čitatelja 'Tko si ti, Vadime Zeland?' obično odgovaram 'Nitko.' Moja biografija ne može i ne treba biti važna jer ja nisam tvorac Transurfinga već tek prenositelj. Vrlo je važno biti 'nitko' kako se ničim osobnim ne bi narušilo ovo drevno Znanje koje otvara vrata u svijet u kojem nemoguće postaje stvarnost.

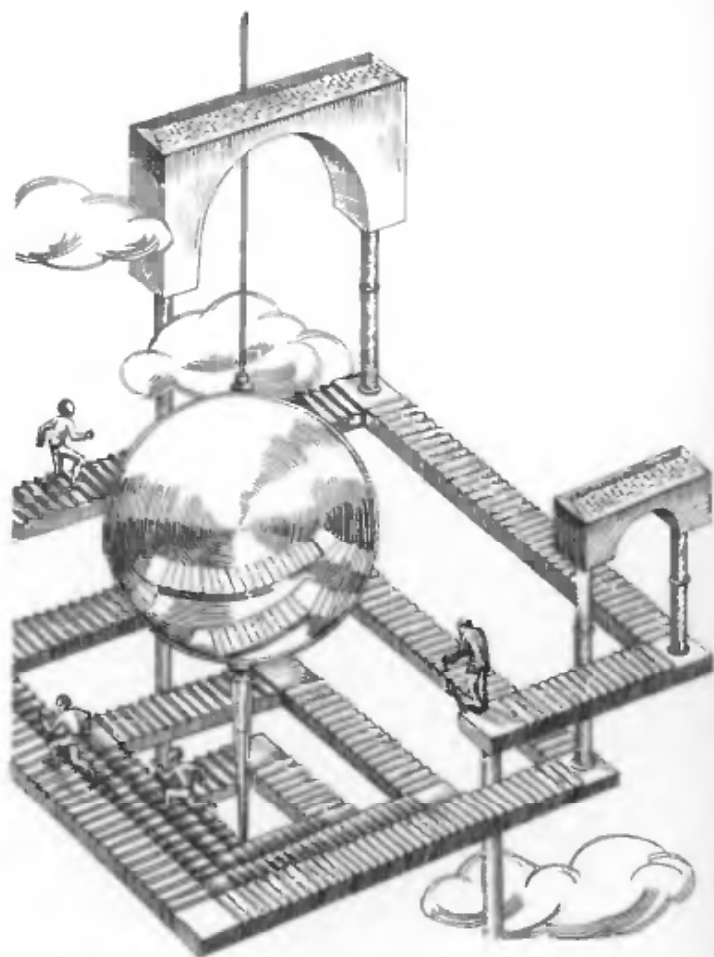
Tajna skrivena ispod površine toliko je važna da je osobnost prenositelja posve nebitna. Ono što je bitno su Čuvari koji su prenijeli ovo Znanje, ali oni se ne žele razotkriti i ostaju u sjeni...”

Sagledajte stvarnost na drugačiji način i ostvarite ono što želite uz pomoć moćne tehnike transurfinga.

Ovo je prva knjiga iz trilogije *Transurfing*. Bez obzira na to koliko su čudesne ideje koje knjiga donosi, one su već pronašle potvrdu u praktičnoj primjeni. Oni koji su pokušali koristiti tehniku transurfinga bili su zadivljeni. U Rusiji je ovaj bestseler prodan u milijunskoj nakladi!

Transurfing je moćna tehnika upravljanja stvarnošću koja predlaže drukčiji način razmišljanja i djelovanja. Mnoga životno važna pitanja proučavaju se s potpuno neočekivanog gledišta.

Ideja transurfinga zasniva se na pretpostavci da postoji prostor varijanti u kojem se čuvaju scenariji za sve moguće događaje. Tamo je zapisano sve što je bilo, što jest i što će biti. Pod određenim uvjetima energija ljudskih misli sposobna je materijalizirati ovu ili onu varijantu. Ne trebate se mučiti da postignete svoj cilj - on se sam ostvaruje. Pritom ne mijenjate sebe, nego se vraćate sebi.

ISBN 978-953-257-105-9

9 789532 571059

129,00 KN

www.planetopija.hr